UC-NRLF
$B 290 193

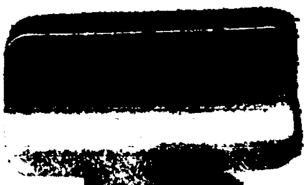

Ernst Voigt.
August 1860.

DINARCHI

ORATIONES III.

RECOGNOVIT

ANNOTATIONEM CRITICAM

ET

COMMENTARIOS

ADIECIT

EDUARDUS MAETZNER.

BEROLINI,

SUMPTIBUS ALEXANDRI DUNCKERI.

1842.

PRAEFATIO.

Quum animum appellerem ad editionem adornandam Dinarchearum orationum, quae ad litem pertinent Harpalicam, consilium erat, codicum Dinarchi a Bekkero, Dobreo, Dobsono, aliis collatorum et editionum omnium *) in annotatione critica variantes exhibere lectiones, virorum doctorum addere, quotquot mihi innotuerunt, measque conjecturas, paucisque defendere scripturam a me susceptam: denique commentarios adjicere, quibus lucem affunderem rebus a Dinarcho tractatis lectoribusque probarem eas quas adscivi lectiones.

Ac de codicibus quidem Dinarchi Oxoniensi (N), Crippsiano (A), Laurentiano (B), Marciano (L), Vratislaviensi (Z), Burnejano 96 B. (M), viri summi velim adeas J. Bekkeri Oratt. Attic. Vol. I. p. 3. et Antiphontis a me editi praef. p. XIII., et de Oxoniensi codice imprimis Baiteri et Sauppii Oratt. Attic. fasc. III. p. III sq. et Herm. Sauppii epist. crit. 1841. p. 26 sq. coll. praef. Antiphont. p. XIV. Cujus codicis, a Fr. Thurlando in Baiteri et Sauppii usum collati (vid. Bait. et Saupp. edit. Lycurgi et Dinarchi. 8. Turici 1840 praef. **)), lectiones duumviris Turicensibus mi-

*) Una carebam Neophyti Ducae editione Vindobonensi a. 1812.

**) Idem codex ante hos quinque annos in meum usum collatus est cum Bekkeri editione Berolinensi: ex qua collatione nonnulla transtuli in annotationem criticam a doctissimo Thurlando neglecta.

nus probatas equidem plerumque reducendas esse duxi. Facere enim non potui, quin a virorum de oratoribus Atticis optime meritorum recederem sententia, ita ut hunc codicem, quem, imperiti scribae manu exaratum, ex antiquis exemplaribus derivatum esse censebam, ceteris anteferrem omnibus. Quamquam ne hic quidem hiatus explet omnes, quos in Dinarcheis orationibus deprehendimus.

In commentariis ita interpretis munere functus sum, ut ea, quae ab aliis ad propositum meum accommodate essent conscripta, diligenter conquirerem, porro ea, quae ab interpretibus Dinarchi neglecta essent, studerem explanare, ea denique, quae parum recte ab aliis viderentur proposita esse, conarer refellere. Quod etsi non semel factum est, non vereor, ne detrectandi studio rem assignent aequi horum studiorum aestimatores. Neque enim is ego sum, qui ingenii venditandi studio adductus obloquar cuiquam: atque tantum abest, ut de eorum, qui post Bekkerum operam navarunt Dinarchi orationibus, studeam detrahere meritis, ut vehementer gaudeam, quod Schmidtii, Wurmii, Baiteri, Sauppii, aliorum conjunctis studiis jam aditus patefactus sit ad interiorem rerum atque verborum cognitionem et interpretationem. Errores vero, in quos incidisse visus fuero, aequo animo velim ferant aequi judices.

Scribebam Berolini Kal. Novembr. MDCCCXLI.

Ed. Maetzner.

I.

ΚΑΤΑ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ.

Ὁ μὲν δημαγωγὸς ὑμῖν, ὦ Ἀθηναῖοι, καὶ θανάτου τετιμημένος ἑαυτῷ ἐὰν ἐξελεγχθῇ ὁτιοῦν εἰληφὼς παρ᾽ Ἁρπάλου, οὗτος φανερῶς ἐξελήλεγκται δῶρα εἰληφὼς παρὰ τούτων οἷς ἐναντία πράττειν ἔφη τὸν ἄλλον χρόνον· πολλῶν δ᾽ ὑπὸ Στρατοκλέους εἰρημένων καὶ τῶν πλείστων προκατειλημμένων κατηγορημάτων, καὶ περὶ μὲν αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς δικαίας καὶ ἀληθεῖς ἀποδείξεις εἰρηκυίας, περὶ δὲ τῶν ἀκολούθων τούτοις Στρατοκλέους εἰρηκότος καὶ τὰ ψηφίσματα ἀνεγνωκότος ἤδη τὰ περὶ τούτων, ὑπόλοιπον ἡμῖν, ὦ Ἀθηναῖοι, καὶ τοῦτ᾽ ἀγωνιζομένοις 2. *ἀγῶνα τηλικοῦτον ἡλίκος οὐδεπώποτε γέγονε τῇ πόλει, κοινῇ πᾶσιν ὑμῖν παρακελεύεσθαι πρῶτον μὲν τοῖς*

---

§. 1, 1. Ὁ om. M, spatio vacuo relicto. ὑμῖν] ὑμῶν Taylor. Cf. §. 54. Aesch. in Ctes. 73. Verba Ὁ μὲν δημαγωγὸς ὑμῖν excitat Dionys. Halic. de Dinarcho jud. 10. 2. ἐὰν dedi cum Bait. et Saupp. coll. §. 8. 61. 104. III. 2. quod propos. Wolf. Taylor. Dobreus, et praebet rec. N. ἢν Stephanus, Bekk. ἵνα codd., vett. edd. et Schmidt. 3. Ἁρπάλου] ἀλπάλου M. οὗτος φανερῶς NABZM Stephanus, Wolf. Reisk. et recc. edd. cum codd. οὗτος φανερὸς L et vett. edd. οὕτω φανερῶς Dobreus. ἐξελήλεγκται] ἐξελήλεκται L Ald. 4. παρὰ τούτων] Ἁρπάλου, penna ducta per h. v. et παρὰ τούτων add. in mg. M. 7. αὐτῆς hab sup. lin M. ἀποφάσεως] ἀποφάνσεως Wolf. Reisk. 8. δικαίας] δικαίως Wechel.

§. 2, 2. οὐδεπώποτε] οὐδὲ πώποτε vulg. Cf. §. 101. II. 15. τῇ πόλει] ταύτῃ add. M. 3. ὑμῖν] ἡμῖν LM vett. edd. τοῖς

λοιποῖς ἡμῖν συγγνώμην ἔχειν, ἂν τῶν αὐτῶν ἐνίοις
περιπίπτωμεν (οὐ γὰρ ἵνα ἐνοχλῶμεν ὑμᾶς, ἀλλ᾽ ἵνα
μᾶλλον ὀργίζησθε παροξυνόμενοι, δὶς περὶ τῶν αὐτῶν
ἐροῦμεν), ἔπειτα μὴ προΐεσθαι τὰ κοινὰ τῆς πόλεως
ἁπάσης δίκαια, μηδὲ τὴν κοινὴν σωτηρίαν ἀντικαταλ-
3. λάξασθαι τῶν τοῦ κρινομένου λόγων. ὁρᾶτε γάρ, ὦ
Ἀθηναῖοι, ὅτι παρὰ μὲν ὑμῖν Δημοσθένης οὑτοσὶ κρί-
νεται, παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις ὑμεῖς· οἱ σκοποῦσι τίνα
ποτὲ γνώμην ἕξετε περὶ τῶν τῇ πατρίδι συμφερόντων,
καὶ πότερον τὰς ἰδίας τούτων δωροδοκίας καὶ πονη-
ρίας ἀναδέχεσθε εἰς ὑμᾶς αὐτούς, ἢ φανερὸν πᾶσιν
ἀνθρώποις ποιήσετε διότι μισεῖτε τοὺς κατὰ τῆς πο-
λιτείας δῶρα λαμβάνοντας, καὶ οὐχ ἵν᾽ ἀφῆτε ζητεῖν
προσετάξατε τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῇ, ἀλλ᾽ ἵνα ἀπο-
φηνάντων τούτων ὑμεῖς τιμωρήσησθε τῶν ἀδικημάτων
4. ἀξίως. νυνὶ τοίνυν τοῦτο ἐφ᾽ ὑμῖν ἐςί. ψηφισαμένου
γὰρ τοῦ δήμου δίκαιον ψήφισμα, καὶ πάντων τῶν πο-
λιτῶν βουλομένων εὑρεῖν τίνες εἰσὶ τῶν ῥητόρων οἱ
τολμήσαντες ἐπὶ διαβολῇ καὶ κινδύνῳ τῆς πόλεως χρή-
ματα παρὰ Ἁρπάλου λαβεῖν, καὶ πρὸς τούτοις ψή-
φισμα γράψαντος, ὦ Δημόσθενες, σοῦ καὶ ἑτέρων πολ-
λῶν, ζητεῖν τὴν βουλὴν περὶ αὐτῶν, ὡς αὐτῇ πάτριόν
5. ἐςιν, εἴ τινες εἰλήφασι παρὰ Ἁρπάλου χρυσίον, ζητεῖ

λοιποῖς ἡμῖν N. ἡμῖν τοῖς λοιποῖς vulg. ἡμᾶς τ. λ. M. 6. μᾶλλον ὀργίζησθε N. ὀργίζησθε μᾶλλον vulg. ὀργίζεσθε μ. M. παροξυνόμενοι] παροξενόμενοι Ald. παροξυνώμενοι N. παροξύνομεν pr. A. 7. προΐεσθαι] προσίεσθαι M. 8. μηδὲ] μὴ δὲ Ald.

§. 3, 3. τίνα ποτὲ] τινά ποτε Ald. 6. ἀναδέχεσθε] ἀναδέξεσθε Stephanus. 7. μισεῖτε] μισεῖται pr. M. 10. τούτων om. Z.

§. 4, 1. νυνὶ τοίνυν NABLZM Bekk. et recc. edd. νυνὶ vett. edd. νυνὶ δὲ vel γὰρ conj. Reisk. ἐςί] ἐςι vett. edd. 5. παρὰ Ἁρπάλου] ἁλπάλου pr. M. ψήφισμα N. ψήφισμά τι ceteri: ψήφισμα ἔτι vel ψηφίσματα Dobreus.

§. 5, 1. ζητεῖ] ἐζήτει susp. Bait.

ἡ βουλή, οὐκ ἐκ τῶν προκλήσεων μαθοῦσα τὸ δίκαιον,
οὐδὲ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν πίστιν τὴν περὶ αὐτῆς ἐπὶ
σοῦ καταλῦσαι βουλομένη, ἀλλ' ὅπερ καὶ αὐτοὶ οἱ
Ἀρεοπαγῖται εἶπον, προορῶσα ἡ βουλή, ὦ ἄνδρες, τὴν
τούτων ἰσχὺν καὶ τὴν ἐν τῷ λέγειν καὶ πράττειν δύ-
ναμιν, οὐκ οἰομένη δὲ δεῖν οὐδεμίαν ὑπολογίζεσθαι
τῶν περὶ αὐτῆς ἐσομένων βλασφημιῶν, εἴ τις μέλλει
τῇ πατρίδι αὐτοῖς αἰτία μοχθηρὰ καὶ κίνδυνος ἔσεσθαι
τούτων, ὡς ἐδόκει τῷ δήμῳ, καλῶς καὶ συμφερόντως 6.
πεπραγμένων αἰτίαι νῦν καὶ προκλήσεις καὶ συκοφαν-
τίαι παρὰ Δημοσθένους ἥκουσιν, ἐπειδὴ οὗτος ἀποπέ-
φανται εἴκοσι τάλαντα ἔχων χρυσίου. καὶ ἡ τῶν ἐκ
προνοίας φόνων ἀξιόπιστος οὖσα βουλὴ τὸ δίκαιον καὶ
ἀληθὲς εὑρεῖν, καὶ κυρία δικάσαι τε περὶ τοῦ σώμα-
τος καὶ τῆς ψυχῆς ἑκάστου τῶν πολιτῶν, καὶ τοῖς μὲν
βιαίῳ θανάτῳ τετελευτηκόσι βοηθῆσαι, τοὺς δὲ παρά-
νομόν τι τῶν ἐν τῇ πόλει διαπεπραγμένους ἐκβαλεῖν
ἢ θανάτῳ ζημιῶσαι, νῦν ἐπὶ τοῖς κατὰ Δημοσθένους
ἀποπεφασμένοις χρήμασιν ἄκυρος ἔσται τοῦ δικαίου.
Ναί· κατέψευσται γὰρ ἡ βουλὴ Δημοσθένους. τουτὶ 7.
γάρ ἐστιν ὑπερβολὴ τοῦ πράγματος. σοῦ κατέψευσται καὶ

---

§. 5, 2. προκλήσεων] παρακλήσεων Wolf. 3. αὑτῆς Bekk. de codd. nihil annotans, et recc. edd. αὐτῆς N Dobs. et edd. ante Bekk. αὐτὴν malit Wolf. 5. προορῶσα] μὲν addendum censet Reisk. 6. καὶ pr. add. N ABLZM Bekk. et recc. edd. δύναμιν add. NAB Bekk. et recc. edd. 8. αὑτῆς] αὐτῆς vett. edd. Dobs. μέλλει NAB Bekk. et recc. edd. μέλλῃ LZ, quod defendit Schm. μέλλοι ceteri. 9. αὐτοῖς BL Bekk. Schm. (qui suspic. καὶ αὐτοῖς) αὐτῆς ceteri. δι' αὐτῆς malit Wurm. Comm. p. 18 et 111. αὐτῇ susp. Bait. αὖθις (posthac) vel δι' αὐτοὺς susp. Saupp.

§. 6, 1. καλῶς] καλῆς Ald. 3. παρὰ] παρὰ τοῦ L. 6. τε] τὰ Ald. 7. ψυχῆς om. N. 9. τῶν ἐν] Reiskio interponendum videtur τινα. ἐκβαλεῖν] ἐκβάλλειν pr. A. 11. Post δικαίου punctum ponunt Ald. et Bekk., ceteri interrogationis signum.

Δημάδου; καθ' ὧν οὐδὲ τἀληθὲς εἰπεῖν, ὡς ἔοικεν, ἀσφαλές ἐστιν; σὺ πολλὰ πρότερον τῶν κοινῶν ἐκείνῃ ζητεῖν προσετάξατε καὶ διὰ τὰς γενομένας ζητήσεις ἐπῃνέσατε; οὓς δ' ἡ πόλις ἅπασα οὐ δύναται ἀναγκάζειν τὰ δίκαια ποιεῖν, κατὰ τούτων ἡ βουλὴ ψευ-
8. δεῖς τὰς ἀποφάσεις πεποίηται; ὦ Ἡράκλεις. διὰ τί οὖν ἐν τῷ δήμῳ συνεχώρεις, ὦ Δημόσθενες, ἐὰν ἀποφήνῃ σου ἡ βουλή, θάνατον ἑαυτῷ τὴν ζημίαν; καὶ διὰ τί πολλοὺς ἀνῄρηκας σὺ ταῖς τῆς βουλῆς ἰσχυριζόμενος ἀποφάσεσιν; ἢ ποῦ νῦν ἐλθὼν ὁ δῆμος ἢ τίσι προστάξας ζητεῖν περὶ τῶν ἀφανῶν καὶ μεγάλων
9. ἀδικημάτων εὕρῃ τὴν ἀλήθειαν; τὸ μὲν γὰρ συνέδριον τὸ πρότερον εἶναι δοκοῦν πιστὸν σὺ καταλύεις ὁ δημοτικὸς εἶναι φάσκων, ᾧ τὴν τῶν σωμάτων φυλακὴν ὁ δῆμος παρακαταθήκην ἔδωκεν, ᾧ τὴν πολιτείαν καὶ δημοκρατίαν πολλάκις ἐγκεχείρικεν, ὃ διαπεφύλαχε τὸ σὸν σῶμα τοῦ βλασφημεῖν περὶ αὐτοῦ μέλλοντος πολλάκις (ὡς σὺ φῄς) ἐπιβουλευθέν, ὃ φυλάττει τὰς ἀποῤῥήτους ἀποθήκας, ἐν αἷς τὰ τῆς πόλεως σωτήρια κεῖται.

---

§. 7, 3. καθ' ὧν] καθ' ὑμῶν conj. Reisk. 5. ζητεῖν] σφαλερῶς N. προσετάξατε] προσέταξε M. γενομένας NABLZM Bekk. et recc. edd. γινομένας ceteri. 6. ἐπῃνέσατε] ἀπηλάξατε N. ἀναγκάζειν N. ἀναγκάσαι vulg. 8. τὰς ante ἀποφάσεις add. N. Cf. III. 7.

§. 8, 2. δήμῳ] τότε N. Scribendum suspicor ἐν τῷ δήμῳ τότε. 3. σου] σε aut κατὰ σοῦ jure malit Wolf. ἑαυτῷ] σεαυτῷ Taylor. τὴν om. pr. M. 5. ποῦ] ποῖ Reisk. Bekk. Bait. et Spp. Cf. ann. ad Antiphont. p. 169. Schmidt. Quaestt Xenoph. p. 12. Pro ἢ ποῦ in M est ἤπου. 7. εὕρῃ NABLM Bekk. Bait. et Spp. εὕροι ceteri.

§. 9, 2. εἶναι δοκοῦν N. δοκοῦν εἶναι vulg. καταλύεις] καταλύει Ald. 5. ἐγκεχείρικεν] ἐγκεχείρηκεν NBLZM pr. A Ald. ὃ διαπεφύλαχε Wolf. Reisk. et recc. edd. ᾧ διαπεφύλακε ceteri: sed ὃ pro ᾧ praebet N. 7. ὃ N Wolf. Reisk. et recc. edd. ᾧ ceteri. φυλάττει] διαφυλάττει M. ἀποῤῥήτους] ἀπορθήτους M. 8. ἀποθήκας N. θήκας propos. Wolf. διαθήκας vulg.

Δίκαια μὲν οὖν, δίκαια τρόπον γέ τινα πάσχει τὸ 10.
συνέδριον· εἰρήσεται γὰρ ἃ γιγνώσκω. δυοῖν γὰρ θάτερον ἐχρῆν αὐτούς, ἢ καὶ τὴν προτέραν ζήτησιν τὴν ὑπὲρ τῶν τριακοσίων ταλάντων τῶν παρὰ τοῦ Περσῶν βασιλέως ἀφικομένων ζητεῖν, καθάπερ συνέταξεν ὁ δῆμος, ἵνα τότε δόντος δίκην τοῦ θηρίου τούτου, καὶ τῶν μερισαμένων ἐκεῖνα τὰ χρήματα φανερῶν γενομένων, καὶ τῆς περὶ Θηβαίους προδοσίας ἐξελεγχθείσης ἣν οὗτος προδέδωκεν, ἀπηλλάγμεθα τούτου τοῦ
δημαγωγοῦ δίκην ἀξίαν δόντος· ἢ εἰ ταῦθ' ὑμεῖς ἐβού- 11.
λεσθε Δημοσθένει συγχωρεῖν καὶ πολλοὺς ἐν τῇ πόλει τοὺς καθ' ὑμῶν δωροδοκήσοντας εἶναι, τὴν περὶ τῶν νῦν ἀποπεφασμένων ζήτησιν χρημάτων μὴ προσδέχεσθαι, πεῖραν ὑμῶν ἐν τοῖς πρότερον εἰληφότας, ὅπου γε οὕτω καλῶς καὶ δικαίως τῆς ἀποφάσεως τῆς κατὰ τούτου καὶ τῶν ἄλλων νυνὶ γεγενημένης, καὶ τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς οὔτε τὴν Δημοσθένους οὔτε τὴν Δημάδου δύναμιν ὑποστειλαμένης, ἀλλὰ τὸ δίκαιον αὐτὸ
καὶ τἀληθὲς προὐργιαίτερον πεποιημένης, οὐδὲν ἧττον 12.
περιέρχεται Δημοσθένης περί τε τῆς βουλῆς βλασφημῶν καὶ περὶ ἑαυτοῦ λέγων, οἷσπερ ἴσως καὶ πρὸς ὑμᾶς αὐτίκα χρήσεται λόγοις ἐξαπατῶν ὑμᾶς, ὡς „ἐγὼ Θηβαίους ὑμῖν ἐποίησα συμμάχους.“ οὔκ, ἀλλὰ τὸ κοινῇ συμφέρον ἀμφοτέραις ἐλυμήνω ταῖς πόλεσιν, ὦ Δημό-

§. 10, 4. ὑπὲρ] περὶ ZM. 5. συνέταξεν] προσέταξεν susp. Bait. coll. §. 3. 7, 8. 50. 55. 58. 59. 83., quod mihi quoque videtur reponendum. 9. προδέδωκεν] προσδέδωκεν ZM.

§. 11, 1. ἢ εἰ] ἢ Ald. 3. δωροδοκήσοντας] δωροδοκήσαντας pr. A et Z. 4. προσδέχεσθαι] ἀποδέχεσθαι pr. A. 5. πρότερον] κινδύνους sed superscr. πρότερον M. 6. γε edd. γὰρ codd. mss. prob. Wurm.

§. 12, 1. οὐδὲν] οὐδὲ LZM. 3. οἷσπερ ἴσως Reisk. Bekk. Dobs. Bait. et Spp. οἷς περισσῶς cett. 4. αὐτίκα] αὐτοὺς ZM. 5. ὑμῖν] ἡμῖν Ald.

σθενες· „ἐγὼ παρέταξα πάντας εἰς Χαιρώνειαν.“ οὔκ, ἀλλὰ ἔλιπες μόνος αὐτὸς τὴν ἐκεῖ τάξιν. „ἐγὼ πολ-
13. λὰς ὑπὲρ ὑμῶν ἐπρέσβευσα πρεσβείας.“ ἐφ' οἷς οὐκ οἶδ' ὅ, τι ποτ' ἂν ἐποίησεν ἢ τίνας ἂν εἶπε λόγους, εἰ συνέβη κατορθῶσαι αὐτῷ ἃ συνεβούλευσεν, ὃς ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἀτυχήμασι καὶ κακοῖς ἅπασαν ἐπεληλυθὼς τὴν οἰκουμένην ὅμως ἀξιοῖ δωρεὰς αὑτῷ δεδόσθαι τὰς μεγίςας, λαμβάνειν δῶρα κατὰ τῆς πατρίδος καὶ λέγειν καὶ πράττειν κατὰ τοῦ δήμου ἃ ἂν βούληται.
14. καὶ Τιμοθέῳ μέν, ὦ Ἀθηναῖοι, Πελοπόννησον περιπλεύσαντι καὶ τὴν ἐν Κερκύρᾳ ναυμαχίαν νικήσαντι Λακεδαιμονίους καὶ Κόνωνος υἱεῖ τοῦ τοὺς Ἕλληνας ἐλευθερώσαντος καὶ Σάμον λαβόντι καὶ Μεθώνην καὶ Πύδναν καὶ Ποτίδαιαν καὶ πρὸς ταύταις ἑτέρας εἴκοσι πόλεις, οὐκ ἐποιήσασθε ὑπόλογον, οὐδὲ τῆς τότε ἐνεςώσης κρίσεως, οὐδὲ τῶν ὅρκων, οὓς ὀμωμοκότες ἐφέρετε τὴν ψῆφον, ἀντικατηλλάξασθε τὰς τοιαύτας εὐεργεσίας, ἀλλ' ἑκατὸν ταλάντων ἐτιμήσατε, ὅτι χρή-

---

§. 12, 9. ὑμῶν] ἡμῶν pr. M.

§. 13, 1. ἐφ' οἷς] ἐφ' αἷς Reisk. 2. ἐποίησεν NA Bekk. recc. edd. ἐποίει cett. 3. αὐτῷ N vett. edd. Dobs. Bait. et Spp. αὑτῷ Bekk. Schm. ὃς Taylor. Reisk. et recc. edd. ὁ cett. 4. ἀτυχ. κ. κακ.] κακοῖς καὶ ἀτυχήμασιν M. 5. δωρεὰς — τὰς μεγίςας] δωρεὰν — τὰ μέγιςα Pinzger. αὑτῷ Bekk. et recc. edd. praeter Dobs. αὐτῷ ceteri. 6. κατὰ τῆς] Post κατὰ spat. 3 lit. capax derasum in A.

§. 14, 2. ναυμαχίαν] ναυμαχίᾳ ZM. 4. λαβόντι Bait. et Spp. Conf. Saupp. epist. crit. ad G. Hermann. p. 94. λαβόντος vulg. 6. οὐκ .. ὑπόλογον Scribendum suspicor οὐδὲν .. ὑπόλογον. Conf. Lys. in Nicom. 16. Dem. in Phorm. 48. Plat. Protag. p. 349. C. Lach. p. 189. B. ὑπόλογον] ὑπὸ λόγον ALM quod prob. Wurm. hic et infra III, 17. 7. οὐδὲ τ. ὅ.] „καὶ est infra III, 17. nec minus placet quod ibi est φέρετε.“ Bekkerus. 8. ὅρκων] ὅρκων N. 8. ψῆφον] κρίσιν sed superscr. ψῆφον M. ἀντικατηλλάξασθε] ἀντικαταλλάξασθαι NABLZM quod defendit Schm.

μετ' αὐτὸν Ἀριςοφῶν ἔφη παρὰ Χίων εἰληφέναι καὶ Ῥοδίων· τὸν δὲ κατάπτυστον τοῦτον καὶ Σκύθην (ἐξ- 15.
άγομαι γάρ), ὃν οὐχ εἷς ἀνὴρ ἀλλὰ πᾶσα ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ ζητήσασα ἀποπέφαγκε χρήματα ἔχειν καθ' ὑμῶν, καὶ ὃς ἀποπέφανται μισθαρνῶν καὶ δωροδοκῶν κατὰ τῆς πόλεως καὶ ταῦτα ἐξελήλεγκται, τοῦτον οὐ τιμωρησάμενοι παράδειγμα ποιήσετε τοῖς ἄλλοις; ὃς οὐκ ἐκ τῶν βασιλικῶν μόνον εἰληφὼς χρυσίον φανερός ἐςιν, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως διεχρηματισμένος· ὁ νῦν οὐδὲ τῶν ὑπὸ Ἁρπάλου κομισθέντων χρημάτων εἰς τὴν πόλιν ἀποσχόμενος. καίτοι τί 16.
μέρος ἐςὶ τῶν ὑπὸ Τιμοθέου πεπραγμένων ἀγαθῶν ἃς Δημοσθένης ἐπρέσβευσεν εἰς Θήβας πρεσβείας; ἢ τίς οὐκ ἂν καταγελάσειεν ὑμῶν τῶν τοῦτο τολμώντων ἀκούειν, ἀντιθεὶς ἐφ' αἷς οὗτος σεμνύνεται πράξεσιν

§. 14, 10. αὐτὸν Ἀριςοφῶν suscepi cum Bait. et Spp. e III, 17. Quod probant Gruter. (propter hoc quod sequitur οὐχ εἷς ἀνήρ) Wesseling. ad Diodor. II. p. 98. Markland. ad Lys. p. 182. Auger. et Goldhagen in versionib. et Dobr. αὐτὸς vulg.

§. 15, 2. ἀλλὰ πᾶσα] ἀλλ' ἅπασα malebat Wurm. 3. ἀποπέφαγκε AB Bekk. et recc. edd. ἀποπέφηγκεν N. ἀποπέφανται ceteri. 4. ὃς] ὡς pr. A. 7. οὐκ om. pr. M. μόνον] μόνος AZ.
ω ους
μόνον M. 7. χρυσίον] χρυσίνους Z. χρυσίκων M. 8. φανερὸς] φανερῶς BL. φανερῶς M. 9. Ante ὁ νῦν Reiskius deesse suspicatur hujusmodi sententiam, πῶς γὰρ τῶν ἡμετέρων ἀφέξεται aut ἀπείχετο. Pro ὁ νῦν possis suspicari καὶ νῦν, deleta majore interpunctione ante haec verba. Ceterum eadem sententia deprehenditur §. 77. 10. χρημάτων εἰ. τ. πόλιν] εἰς τὴν πόλιν χρημάτων ZM.

§. 16, 2. Τιμοθ.] τοῦ Τιμοθ. M. πεπραγμένων] πεπραγμένων BL. 4. καταγελάσειεν] καταγελάσειαν M. τοῦτο] τούτου malebat Reisk. τολμώντων] τολμώντων Ald. 5. σεμνύνεται] σεμνύνεται Ald. πράξεσιν] πράξειν pr. A.

ἐκείνας ἃς Τιμόθεος ὑμᾶς καὶ Κόνων εὐεργέτησαν; ἀλλὰ γὰρ οὐ πρὸς τοῦτο τὸ κάθαρμα παραβάλλειν δεῖ τοὺς ἄξια καὶ τῆς πόλεως καὶ τῶν προγόνων ὑπὲρ ὑμῶν πράξαντας. παρασχόμενος οὖν τὸ ψήφισμα τὸ Τιμοθέῳ γενόμενον πάλιν ἐπὶ τοὺς περὶ τούτου λόγους βαδιοῦμαι. Λέγε.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

17. Ὁ τοιοῦτος, ὦ Δημόσθενες, πολίτης, ὃς δικαίως ἂν καὶ συγγνώμης καὶ χάριτος ἐτύγχανε παρὰ τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις συμπολιτευομένων, οὐ λόγοις ἀλλ' ἔργοις μεγάλα τὴν πόλιν ἀγαθὰ ποιήσας, καὶ διαμείνας ἐπὶ τῆς πολιτείας καὶ οὐκ ἄνω καὶ κάτω μεταβαλόμενος ὥσπερ σύ, ἐτελεύτησεν οὐ τηλικαύτας τὸν δῆμον αἰτήσας δωρεὰς ὥςτε τῶν νόμων εἶναι κρείττων, οὐδ' οἰόμενος δεῖν τοὺς ὀμωμοκότας κατὰ τοὺς νόμους οἴσειν τὴν ψῆφον ἄλλο τι προὐργιαίτερον ποιεῖσθαι τῆς εὐσεβείας, ἀλλ' ὑπομένων καὶ κρίνεσθαι, εἰ

---

§. 16, 6. ὑμᾶς] ἡμᾶς M. εὐεργέτησαν NABL Bekk. et recc. edd. εὐηργέτησαν ceteri. 7. οὐ] ὁ N. 9. ὑμῶν] ἡμῶν M. 10. Τιμοθέῳ] Τιμοθέων M. γενόμενον — τούτου] γινόμενον — τούτους ZM.

ΨΗΦΙΣΜΑ om. AM.

§. 17, 1. ὦ] ὁ A. ὃς] ὅςις M. δικαίως add. sup. lin. M. 2. ἂν om. Z. 3. συμπολιτευομένων] συμπεπολιτευμένων N. quae saepe permiscentur in membranis. V. Leloup. ad Isocr. de pace p. 138. 4. τὴν πόλιν NABLZM Bekk. et recc. edd. quod propos. Wolf. et Taylor. τῇ πόλει ceteri. τῇ πόλει περιποιήσας conj. Reisk. 5. μεταβαλόμενος (μεταβαλομένους Dobs. teste) pr. A. quod conj. Reisk., prob. Schm., recep. Bait. et Spp. μεταβαλλόμενος vulg. 8. ὀμωμοκότας] ὠμωμοκότας pr. A. 9. ἄλλο — 10. εὐσεβείας add. N atque A a rec. manu supra versum, Bekk. et recc. edd. Lacunae signum post ψῆφον ponunt vett. edd. 9. προὐργιαίτερον] πουργιαίτερον pr. N. 10. καὶ κρίνεσθαι] καὶ om. ZM. κατακρίνεσθαι Wolfius, Bait. et Spp.

δόξειε τοῖς δικασταῖς, καὶ οὐ καιροὺς λέγων, οὐδ' ὑπέρα φρονῶν καὶ δημηγορῶν.

Οὐκ ἀποκτενεῖτε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν μιαρὸν 18.
τοῦτον ἄνθρωπον, ὃς πρὸς ἑτέροις πολλοῖς καὶ μεγάλοις ἁμαρτήμασι καὶ τὴν Θηβαίων πόλιν περιεῖδεν ἀνάστατον γενομένην, τριακόσια τάλαντα λαβὼν εἰς τὴν ἐκείνων σωτηρίαν παρὰ τοῦ Περσῶν βασιλέως, καὶ Ἀρκάδων ἡκόντων εἰς Ἰσθμὸν καὶ τὴν μὲν παρὰ Ἀντιπάτρου πρεσβείαν ἄπρακτον ἀποστειλάντων, τὴν δὲ παρὰ Θηβαίων τῶν ταλαιπώρων προσδεξαμένων, οἳ κατὰ θάλατταν μόλις ἀφίκοντο πρὸς ἐκείνους ἱκετηρίαν ἔχοντες καὶ κηρύκεια [συμπεπλεγμένα (ὡς ἔφασαν) ἐκ τῶν θαλλῶν], ἐροῦντες τοῖς Ἀρκάσιν ὅτι οὐ 19.
τὴν πρὸς τοὺς Ἕλληνας φιλίαν Θηβαῖοι διαλῦσαι βουλόμενοι τοῖς πράγμασιν ἐπανέστησαν, οὐδ' ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων οὐδὲν πράξοντες, ἀλλὰ τὰ παρ' αὐτοῖς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων ἐν τῇ πόλει γινόμενα φέρειν οὐκέτι δυνάμενοι, οὐδὲ τὴν δουλείαν ὑπομένειν, οὐδὲ τὰς ὕβρεις ὁρᾶν τὰς εἰς τὰ ἐλεύθερα σώματα γινομένας·
οἷς ἑτοίμων γενομένων τῶν Ἀρκάδων βοηθεῖν, καὶ 20.

---

§. 18, 1. *ἄνδρ. Ἀθ.* NAB. *ὦ ἄνδρ. Ἀθ.* vulg. Cf. §. 27. 29. 41. 64. 95. 107. 9. *κατὰ θάλ.*] *καταθάλατταν* Ald. *ἀφίκοντο*] *ἀφικοντο* (sic) Ald. 10. *κηρύκεια* N. *κηρύκια* vulg. Cf. Thucyd. 1, 53. Dem. de cor. trier. §. 13. Bernhardy ad Suid. v. *κηρύκειον*. Arcad. in Schaefer. Greg. Cor. p. 651. Verba *συμπεπλεγμένα ὡς ἔφασαν ἐκ τῶν θάλλων* tamquam foedum glossema cum Sauppio ego seclusi. Cf. Sauppii ep. crit. p. 132. Ad *ἱκετηρίαν* respiciens interpres nescio quis illa verba margini videtur adscripsisse. V. Sluiter. Lectt. Andoc. p. 99 sq. ed. Schiller. — Pro *τῶν θαλλῶν* Wurmius conj. *θαλλῶν*.

§. 19, 2. *τὴν* om. ZM. *τοὺς* add. NA Bekk. et recc. edd. 4. *αὐτοῖς* Bekk. et recc. edd. *αὑτοῖς* vett. edd. Dobs. 5. *γινόμενα* ZM Bekk. et recc. edd. *γενόμενα* ceteri. *φέρειν*] *φέρει γὰρ* pr. M. 7. *ὁρᾶν τὰς* Bekk. et recc. edd. *ὁρῶν τὰς* N. *ὁρῶντες δὲ τὰς* conj. Reisk. prob. Wurm. *ὁρῶντας* ceteri.

§. 20, 1. *γενομένων* om. pr. M.

ἀλγησάντων ἐν οἷς ἦσαν κακοῖς, καὶ φανερὸν ποιησάντων ὅτι τοῖς μὲν σώμασι μετὰ Ἀλεξάνδρου διὰ τοὺς καιροὺς ἀκολουθεῖν ἠναγκάζοντο, ταῖς δ' εὐνοίαις μετὰ Θηβαίων καὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἦσαν, καὶ τοῦ στρατηγοῦ αὐτῶν Ἀστύλου ὠνίου ὄντος (ὥσπερ καὶ Στρατοκλῆς εἶπε) καὶ δέκα τάλαντα αἰτοῦντος ὥστε ἀγαγεῖν τὴν βοήθειαν τοῖς Θηβαίοις, καὶ τῶν πρεσβευτῶν ὡς τοῦτον ἐλθόντων, ὃν ᾔδεσαν ἔχοντα τὸ βασιλικὸν χρυσίον, καὶ δεομένων καὶ ἱκετευόντων δοῦναι

21. τὰ χρήματα εἰς τὴν τῆς πόλεως σωτηρίαν, οὐκ ἐτόλμησεν ὁ μιαρὸς οὗτος καὶ ἀσεβὴς καὶ αἰσχροκερδὴς ἀπὸ τῶν πολλῶν χρημάτων ὧν εἶχε δέκα μόνον τάλαντα δοῦναι, τοσαύτας ὁρῶν ἐλπίδας ὑποφαινούσας, εἰς τὴν Θηβαίων σωτηρίαν, ἀλλὰ περιεῖδεν ἑτέρους δόντας τοῦτο τὸ ἀργύριον (ὥσπερ καὶ Στρατοκλῆς εἴρηκεν) ὑπὲρ τοῦ πάλιν ἀπελθεῖν οἴκαδε τοὺς ἐξεληλυθότας Ἀρκάδων καὶ μὴ βοηθῆσαι τοῖς Θηβαίοις.

22. Ἆρ' ὑμῖν δοκεῖ μικρῶν κακῶν ἢ τῶν τυχόντων ὅλῃ τῇ Ἑλλάδι αἴτιος γεγενῆσθαι Δημοσθένης καὶ ἡ τούτου φιλαργυρία; ἢ προσήκειν αὐτὸν ὑφ' ὑμῶν ἐλέου τινὸς τυγχάνειν τοιαῦτα διαπεπραγμένον, ἀλλ' οὐ τῆς

---

§. 20, 2. ἐν οἷς ἦσαν NA Bekk. et recc. edd. ἐφ' οἷς ἤκουσαν H. Wolf. ἐν οἷς ἤκουσαν ceteri. Fort. ἐν οἵοις ἦσαν. 4. μετὰ Θηβαίων] μετ' Ἀθηναίων Taylor. 5. τῆς] ταῖς pr. A.

§. 21, 4. ἐλπίδας] αἰτίας M. ὑποφαινούσας NAB Bekk. et recc. edd., quod conjectura invenerant Lennep. ad Phalar. p. 360 et Reisk. Commate post ὑποφαινούσας orationem esse distinguendam vidit Wurm. ὑπομενούσας M. ὑποβαινούσας ceteri. 5. ἑτέρους] ἑταίρους Z. 7. τοῦ] τοῦ μὴ Gruter, inscite, ut recte judicavit Reisk.

§. 22, 3. φιλαργυρία] φιλαργυρία ded. vid. pr. A. 4. διαπεπραγμένον NABLZM et conj. Reisk. recep. Bekk. et recc. edd. πεπραγμένον ceteri.

ἐσχάτης τιμωρίας καὶ ὑπὲρ τῶν νῦν καὶ ὑπὲρ τῶν πρότερον γεγενημένων ἀδικημάτων; ἀκούσονται τὴν κρίσιν, ὦ Ἀθηναῖοι, τὴν ὑφ' ὑμῶν ἐν τῇ τήμερον ἡμέρᾳ γεγενημένην πάντες ἄνθρωποι· θεωρήσουσιν ὑμᾶς τοὺς κρίνοντας, ὅπως χρῆσθε τοῖς τὰ τοιαῦτα διαπεπραγμένοις.
ὑμεῖς ἐσθ' οἱ διὰ πολλῷ τῶν ὑπὸ τούτου πεπραγμένων 23.
ἀδικημάτων ἐλάττω μεγάλας καὶ ἀπαραιτήτους ἐνίοις ἐπιτεθεικότες τιμωρίας· ὑμεῖς Μένωνα μὲν τὸν μυλωθρὸν ἀπεκτείνατε, διότι παῖδα ἐλεύθερον ἐκ Πελλήνης ἔσχεν ἐν τῷ μυλῶνι· Θεμίστιον δὲ τὸν Ἀφιδναῖον, διότι τὴν Ῥοδίαν κιθαρίστριαν ὕβρισεν Ἐλευσινίοις, θανάτῳ ἐζημιώσατε, Εὐθύμαχον δέ, διότι τὴν
Ὀλυνθίαν παιδίσκην ἔστησεν ἐπ' οἰκήματος. διὰ δὲ 24.
τοῦτον τὸν προδότην παῖδες καὶ γυναῖκες αἱ Θηβαίων ἐπὶ τὰς σκηνὰς τῶν βαρβάρων διενεμήθησαν, πόλις ἀστυγείτων καὶ σύμμαχος ἐκ μέσης τῆς Ἑλλάδος ἀνήρπασται, ἀροῦται καὶ σπείρεται τὸ Θηβαίων ἄστυ τῶν κοινωνησάντων ὑμῖν τοῦ πρὸς Φίλιππον πολέμου. ἀροῦται, φημί, καὶ σπείρεται· καὶ οὐκ ἠλέησε, φημί, ὁ μια-

---

§. 22. 5. καὶ ὑπὲρ τῶν νῦν om. N. 9. τὰ τοιαῦτα] τὰ om. Z et vett. edd.

§. 23. 1. πολλῷ] πολλῶν ZM et pr. A. πεπραγμένων] πεπραγμένω ὑμεῖς penna ducta per ὑμεῖς M. 3. ἐπιτεθεικότες conj. Wolf., recep. Reiskius et, cum NAB, Bekk. et recc. edd. ὑποτεθεικότες vett. edd. 4. ἐκ NABZ Wolf. Stephanus et recc. edd. ἐν LM et vett. edd. 5. μυλῶνι Bait. et Spp. μύλωνι vulg. Ἀφιδναῖον] Ἀφυιδναῖον pr. A. 7. Εὐθύμαχον] ἐνθύμαχον M.

§. 24. 3. διενεμήθησαν] διενομήθησαν M. 4. ἀστυγείτων NABZM Bekk. et recc. edd. ἀστυγειτόνων L ceteri. σύμμαχος NABLZM Bekk. et recc. edd. συμμάχων ceteri. 5. τῶν κοιν. ὑμῖν — σπείρεται hab. in marg. M. 6. κοινωνησάντων] κοινωσάντων pr. A. ὑμῖν NM Bait. et Spp. ἡμῖν vulg. ἀροῦται, φημί] ἀροῦται φημὶ Ald. 7. καὶ οὐκ ἠλέησε, φημί,] Reisk. suspic. καὶ οὐκ ἠλέησεν, οὐκ ἠλέησε, φημί. — ἠλέησε, φημί] ἠλέησέ φημι Ald.

ρὸς οὗτος πόλιν οὕτως οἰκτρῶς ἀπολλυμένην, εἰς ἣν ἐπρέσβευσεν ὑφ' ὑμῶν ἀποσταλείς, οἷς ὁμόσπονδος καὶ ὁμοτράπεζος πολλάκις γέγονεν, ἣν αὐτός φησι σύμμαχον ὑμῖν ποιῆσαι. ἀλλὰ πρὸς οὓς εὐτυχοῦντας πολλάκις ἦλθε, τούτους ἀτυχοῦντας προδέδωκεν.
25. κἀκεῖνοι (ὡς οἱ πρεσβύτεροι λέγουσι) καταλελυμένης τῆς δημοκρατίας τῆς παρ' ἡμῖν καὶ συνάγοντος ἐν Θήβαις Θρασυβούλου τοὺς φυγάδας ἐπὶ τὴν Φυλῆς κατάληψιν, καὶ Λακεδαιμονίων ἰσχυόντων καὶ ἀπαγορευόντων μηδένα Ἀθηναίων ὑποδέχεσθαι μηδ' ἐκπέμπειν, ὅμως συνέπραττον τῷ δήμῳ τὴν κάθοδον καὶ τὸ πολλάκις ἀνεγνωσμένον παρ' ὑμῖν ἐψηφίσαντο ψήφισμα, [μὴ] περιορᾶν ἐάν τις ὅπλα διὰ τῆς χώρας [τῆς] Ἀθηναίων ἔχων πορεύηται·
26. οὗτος δὲ ὁ κοινὸν αὐτὸν τοῖς

§. 24, 8. οὕτως οἰκτρῶς ἀπολλυμένην N. οἰκτρῶς οὕτως ἀπολλ. Dobs. qui notis supra voces ἀπολλ. οὕτως appictis (in cod. A?) transpositionem denotari dicit. οἰκτρῶς ἀπολλυμένην οὕτως vulg. 9. ὑμῶν] ἡμῶν M. οἷς] ἧς auctore Wolf. ded. Reisk. εἷς M. 11. ὑμῖν NM Bait. et Spp. ἡμῖν vulg. 12. τούτους] τούτοις N. προδέδωκεν N. προδέδωκε vulg.

§. 25, 1. κἀκεῖνοι] „Immo κἀκεῖνοί μὲν“ Bekk. sine idonea causa. Cf. Schoemann. ad Isae. p. 343. ib. p. 202. 3. ἡμῖν] ὑμῖν M. 4. ἐπὶ Bekk. et recc. edd. ἔτι pr. N ABLZM. διά τε rec. N. ἐς ceteri. κατάληψιν] κατάλυσιν LZM. 5. ἰσχυόντων Wolf. Reisk. et recc. edd. ἰσχόντων codd. et vett. edd. 6. ὑποδέχεσθαι] εἰσδέχεσθαι (ὑπο superscr.) M. 7. κάθοδον] κάδοδον (θ superscr.) M. 9. τῆς Ἀθηναίων] τῆς Θηβαίων suspic. Reisk. „Possis ἐπ' Ἀθηναίους: sed delere praestat.“ Dobreus. Universum locum μὴ περιορᾶν — πορεύηται ita constituit Schneider. ad Xenoph. Hell. 2, 4, 2. μηδένα ὁρᾶν ἐάν τις Ἀθηναίων ὅπλα ἔχων διὰ τῆς χώρας πορεύηται. Saupp. μὴ delendum esse putat et vel αὐτῶν ante Ἀθηναίων addendum vel alterum τῆς inducendum, coll. Plutarchi Pelop. 6. Lysand. 27. Cf. Sauppii epist. crit. p. 132 sq. Scheibe (d. oligarch. Umwälzung zu Athen. Lips. 1841. p. 98.) malit περιορᾶν (deleto μὴ) — τῆς Θηβαίων.

§. 26, 1. αὐτὸν] αὐτῶν N.

συμμάχοις, ὡς αὐτίκα φήσει, παρέχων οὐδὲν τοιοῦτον ἔπραξεν, οὐδὲ τῶν χρημάτων ὧν ἔλαβεν εἰς τὴν τούτων σωτηρίαν οὐδὲν ἠθέλησε προέσθαι. ὧν ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες, μνησθέντες, καὶ τὰ ἀτυχήματα τὰ γινόμενα διὰ τοὺς προδότας θεωρήσαντες ἐν ταῖς Ὀλυνθίων καὶ Θηβαίων συμφοραῖς, ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν ὀρθῶς νυνὶ βουλεύεσθε, καὶ τοὺς δωροδοκεῖν ἐθέλοντας κατὰ τῆς πατρίδος ἀνελόντες ἐν ὑμῖν αὐτοῖς καὶ τοῖς θεοῖς τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας ἕξετε. μόνως γὰρ οὕτως, 27.
ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μόνως καὶ τοὺς ἄλλους ποιήσετε βελτίους, ἐὰν τοὺς ἐνδόξους τῶν πονηρῶν ἐξελέγξαντες κολάσητε τῶν ἀδικημάτων ἀξίως. τοὺς μὲν γὰρ τυχόντας τῶν κρινομένων, ὅταν ἁλῶσιν, οὐδεὶς οἶδεν οὐδὲ ζητεῖ πυθέσθαι τί πεπόνθασι· τοὺς δ' ἐνδόξους πάντες πυνθάνονται, καὶ τοὺς δικάζοντας ἐπαινοῦσιν, ὅταν τὸ δίκαιον μὴ πρόωνται ταῖς τῶν κρινομένων δόξαις. Ἀνάγνωθι τὸ ψήφισμα τὸ Θηβαίων. λέγε τὰς μαρτυρίας. ἀναγίνωσκε τὰς ἐπιστολάς.

ΨΗΦΙΣΜΑ. ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ. ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

Μισθωτὸς οὗτος, ὦ Ἀθηναῖοι, μισθωτὸς οὗτός 28.
ἐςι παλαιός. οὗτος ἦν ὁ τὴν πρεσβείαν τὴν παρὰ

---

§. 26, 2. *φήσει* Wolf. Reisk. et recc. edd. *φησὶ* ceteri. Conf. §. 31. 35. 44. 62. 3. *τὴν* add. NA Bekk. et recc. edd. 6. *προδότας*] *προδόντας* pr. A. 7. *ὑμῶν*] *ἡμῶν* M. 8. *νυνὶ*] *νῦν* Z. 9. *ἀνελόντες*] *ἀνελόντας* M.

§. 27, 2. *ἄνδρες* N. *ὦ ἄνδρες* vulg. Cf. §. 18. *ποιήσετε*] *εἰσποιήσετε* Z. 4. *τῶν ἀδικημάτων* N. *τῆς πονηρίας* vulg. Cf. §. 3. II, 22 cum III, 11. 5. *ὅταν — οἶδεν*] *οὐδεὶς οἶδεν ὅταν ἁλῶσιν* ZM. 6. *τί πεπόνθασι* om. ZM. 9. *τὸ Θηβαίων*] *τῶν Θηβ.* ZM. 11. *ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ*] *μαρτυρία* Ald. Wolf. Extrema hujus §. verba ita collocanda esse censet Schmidt: *Ἀνάγνωθι — Θηβαίων. ΨΗΦΙΣΜΑ. λέγε τὰς μαρτυρίας. ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ. ἀναγίνωσκε τὰς ἐπιστολάς. ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.* recte, opinor.

§. 27, 1. *Μισθωτὸς*] *ὁ μισθωτὸς* Z et rec. B. 2. *παλαιὸς*]

Φιλίππου πορευομένην ὡς ἡμᾶς ἐκ Θηβῶν καλέσας; καὶ τοῦ λυθῆναι τὸν πρῶτον πόλεμον αἴτιος γενόμενος· οὗτος Φιλοκράτει συναπελογεῖτο τῷ γράψαντι πρὸς Φίλιππον εἰρήνην δι᾽ ἣν ὑμεῖς ἐκεῖνον ἐξεβάλετε, καὶ ζεύγη τοῖς πρέσβεσιν ἐμισθώσατο τοῖς μετὰ Ἀντιπάτρου δεῦρ᾽ ἐλθοῦσιν, ἀναλαμβάνων αὐτοὺς καὶ τὸ κολακεύειν τοὺς Μακεδόνας πρῶτος εἰς τὴν πόλιν εἰσ-
29. άγων. μὴ ἀφῆτε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν ἐπὶ τοῖς τῆς πόλεως καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἀτυχήμασιν ἐπιγεγραμμένον ἀτιμώρητον, εἰλημμένον ἐπ᾽ αὐτοφώρῳ δῶρα ἔχοντα κατὰ τῆς πόλεως, μηδὲ τῆς ἀγαθῆς τύχης ἡμᾶς ἐπὶ τὸ βέλτιον ἀγούσης, καὶ τὸν μὲν ἕτερον τῶν τὴν πατρίδα λελυμασμένων ἐκ τῆς πόλεως ἐκβεβληκυίας, τοῦτον δ᾽ ὑμῖν ἀποκτεῖναι παραδούσης, αὐτοὶ τοῖς πᾶσι συμφέρουσιν ἐναντιωθῆτε, ἀλλὰ μετοιωνίσασθε τὰς τῆς πόλεως πράξεις, εἰς τούτους τοὺς ἡγεμόνας τὰς
30. ἀτυχίας τρέψαντες. εἰς ποῖον γὰρ καιρὸν ἀποθήσεσθε τοῦτον ὑπολαβόντες χρήσιμον ὑμῖν αὐτοῖς ἔσεσθαι; ἔχοι τις ἂν εἰπεῖν ἢ ὑμῶν ἢ τῶν περιεστηκότων, εἰς

πάλαι Dobreus coll. Eurip. Bacch. 822. [779.] Cf. Dem. adv. Eubul. 48. in Neaer. 64. 3. Φιλίππου A Bekk. et recc. edd. τοῦ Φιλίππου M vett. edd. Cf. 74. 80. 5. συναπελογεῖτο Wurm. Cf. Aeschin. in Ctes. §. 62. de f. leg. 14. συνανελογεῖτο NABLZM Dobs. συνεκοινολογεῖτο cum Reiskio in indice, Bekk. Schm. συνωμολογεῖτο Bait. et Spp. συνανεκοινολογεῖτο ceteri. 7. μετὰ N vett. edd. Dobs. μετ᾽ Bekk. (de codd. tac.) Schm. Bait. et Spp. Cf. §. 4. 5. 18. 20. 39. II, 2.

§. 29, 1. ἄνδρ. N. ὦ ἄνδρ. vulg. Cf. §. 18. τοῖς τῆς NA quod conjec. Wolf. recep. Reisk. et recc. edd. τοῖς Z. τῆς πόλεως] πόλεσι ZM. 4. ἡμᾶς] ὑμᾶς Bait. et Spp. 5. τὸν μὲν] τόν γε μὲν ZM. 9. τὰς ἀτυχίας NM. τὰς ἀποτυχίας vulg. τῆς ἀποτυχίας conj. Wurm. Cf. §. 77.

§. 30, 1. εἰς ποῖον γ. καιρὸν] καιρὸν add. NAB Bekk. et recc. edd. et de Wolfii conj. dederat Reisk. εἰς ποῖα conj. Dobreus. 3. ἔχοι] ἔχει N. τις] τὶς vett. edd.

ποῖα οὗτος πράγματα εἰσελθὼν ἢ ἴδια ἢ κοινὰ οὐκ ἀνατέτραφεν; οὐκ εἰς μὲν τὴν Ἀριστάρχου οἰκίαν εἰσελθών, βουλεύσας μετ' ἐκείνου τὸν Νικοδήμῳ θάνατον κατασκευασθέντα, ὃν ἴστε πάντες, ἐξέβαλε τὸν Ἀρίσταρχον ἐπὶ ταῖς αἰσχίσταις αἰτίαις; καὶ τοιούτῳ φίλῳ Δημοσθένει ἐχρήσατο, ὥστε δαίμονα αὐτῷ τοῦτον καὶ τῶν γεγενημένων συμφορῶν ἡγεμόνα νομίσαι προσελθεῖν; οὐχ ἐπειδὴ τῷ δήμῳ συμβουλεύειν ἤρξατο, ὡς 31
μήποτε ὤφελεν (ἀφήσω γὰρ αὐτοῦ τὰ ἴδια· ὁ γὰρ χρόνος οὐκ ἐπιδέχεται μακρολογεῖν), ἀγαθὸν μὲν ἁπλῶς εἰπεῖν οὐδὲν γέγονε τῇ πόλει, ἐν κινδύνοις δὲ καὶ κακοῖς καὶ ἀδοξίαις πᾶσα ἡ Ἑλλάς, οὐ μόνον ἡ πόλις, καθέστηκε; καὶ πλείστοις καιροῖς ἐν ταῖς δημηγορίαις χρώμενος ἅπαντας ἀφῆκε τοὺς ὑπὲρ ὑμῶν καιρούς; καὶ ἐν οἷς τις ἂν φιλόπολις ἀνὴρ καὶ κηδεμὼν τῆς πόλεως προείλετό τι πρᾶξαι, τοσοῦτον ἐδέησεν ὁ δημαγωγὸς καὶ χρήσιμος αὐτίκα φήσων ὑμῖν γεγενῆσθαι πρᾶξίν τινα προφέρειν, ὥστε καὶ τοὺς πράττοντας ὑπὲρ ὑμῶν

---

§. 30, 6. βουλεύσας] συμβουλεύσας conj. Wolf. μετ' ἐκείνου add. NAB Bekk. et recc. edd. Νικοδήμῳ NAB Bekk. et recc. edd. Νικοδήμου ceteri. Genitivum prob. Wurm. Comm. p. 25. sublato verbo κατασκευασθέντα: aut, sublato etiam articulo τόν, dativum retinendum esse censet. Pro θάνατον — ἐξέβαλε Reisk. aut θάνατον ὃν κατασκευασθέντα ἴστε πάντες ἐξέβαλε aut κατασκευασθέντα, ὃν ἴστε πάντες τρόπον ἐξέβαλε legi jubet. 9. δαίμονα] κακοδαίμονα conj. Wolf.: aut κακοδαίμονα scribi aut post τοῦτον addi ἀλάστορα jubet Reisk. αὐτῷ] αὑτῷ N vett. edd. Dobs.

§. 31, 3. ἐπιδέχεται] ἐνδέχεται praetulerim cum Wurmio. 4. ἐν om. N et pr. A. καὶ κακοῖς] καὶ om. ZM. 5. ἀδοξίαις N. Cf. Isocr. Plat. 39. Dem. adv. Eubul. 52. Plutarch. de superst. VII. et δόξαι ap. nostr. 27. Dem. de cor. 108. Isocr. Nicocl. 44. 50. Archid. 89. εὐδοξίαι Plat. Menex. p. 247. B. ἀδοξίᾳ ceteri. πᾶσα om. N. 7. καὶ om. N pr. A. 8. τις] τὶς vett. edd. τῆς πόλεως add. N. 9. πρᾶξαι] πράξαι Ald. 10. ὑμῖν NLZM Wolf. Reisk. et recc. edd. ἡμῖν cett. πρᾶξίν τινα] πρᾶξιν τινὰ vett. edd. 11. προφέρειν] προσφέρειν Stephanus: προσφέρειν aut παραφέρειν

32. τι τῆς αὐτοῦ τύχης ἀνέπλησεν. ἀπῆρε Χαρίδημος πρὸς τὸν Περσῶν βασιλέα χρήσιμος ὑμῖν οὐ λόγοις ἀλλ' ἔργοις βουλόμενος γενέσθαι, καὶ τοῖς ἰδίοις τοῖς αὐτοῦ κινδύνοις ὑμῖν καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι βουλόμενος τὴν σωτηρίαν παρασκευάσαι· περιιὼν οὗτος κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐλογοποίει καὶ τῶν πραττομένων εἰσεποίει κοινωνὸν αὐτόν· οὕτω κατέστρεψεν ἡ τύχη ταῦτα ὡς
33. τἀναντία γίγνεσθαι τοῖς προσδοκωμένοις. ἐξέπλευσεν Ἐφιάλτης μισῶν μὲν τοῦτον, ἀναγκαζόμενος δὲ τῶν πραγμάτων κοινωνεῖν· ἀφείλετο καὶ τοῦτον ἡ τύχη τῆς πόλεως. Εὐθύδικος προῃρεῖτο τὰς ὑπὲρ τοῦ δήμου πράξεις· ἔφη τούτῳ Δημοσθένης φίλος εἶναι· οὗτος ἀπώλετο. καὶ ταῦθ' ὑμεῖς ὁρῶντες καὶ ἐπιστάμενοι πολὺ βέλτιον ἢ ἐγὼ οὐ λογίζεσθε, οὐ σκοπεῖσθε πρὸς ὑμᾶς αὐτούς, τεκμαιρόμενοι τὰ μέλλοντα ἐκ τῶν
34. γεγενημένων, ὅτι οὐδὲν οὗτος χρήσιμος ἀλλ' ἢ τοῖς

ἐχθροῖς

---

scribi jubet Reisk. ὑμῶν NABLZ Wolf. Reisk. et recc. edd. ἡμῶν ceteri. 12. αὐτοῦ ABLZ Bekk. et recc. edd. αὑτοῦ N. ἑαυτοῦ ceteri.

§. 32, 2. τὸν] τῶν N. ὑμῖν] ἡμῖν Stephanus propter alterum ἡμῖν quod in seqq. habet vulg. 3. τοῖς ἰδίοις τοῖς αὐτοῦ] Alterutrum redundare visum est Reiskio: τοῖς ἰδίοις seclusit Bekk. Pro αὐτοῦ in N est ἑαυτοῖς, in Ald. αὑτοῦ. 4. ὑμῖν Wolfius Bekk. et recc. edd. ἡμῖν ceteri. 5. περιιὼν NA Wolfius, Reisk. et recc. edd. περιὼν B. περὶ ὧν LZ ceteri. Reiskius scribi voluit οὐκ ἐπειδὴ περιιὼν .. προσδοκωμένοις; 7. ἡ τύχη] ἡ τούτου τύχη suspic. Reisk. ὡς τἀναντία] ὥς' ἐναντία Bait. et Saupp. Cf. Baiter. praef. ad Isocr. Paneg. p. XVII. Saupp. ad Lycurg. p. 94. 8. γίγνεσθαι N. γίνεσθαι vulg.

§. 33, 1. ἐξέπλευσεν] ἐξεπέλευσεν B. ἐξέπεμψεν ZM. 3. ἡ τύχη] ἡ τούτου τύχη Reisk. suspic. 4. τοῦ δήμου Wolf. Reisk. et recc. edd. cum codd. δήμου vett. edd. 6. οὗτος] καὶ οὗτος suspic. Reisk. merito, opinor, coll. vv. ἀφείλετο καὶ τοῦτον κτλ. ὑμεῖς] ἡμεῖς Ald. 7. πολὺ] πολλοὶ pr. N. οὐδὲν (πολὺ superscr.) M. 9. γεγενημένων] προγεγενημένων ZM.

§. 34, 1. ἀλλ' ἢ] ἄλλ' ἢ Wurm. Tu adi Hartung. de partt. II.

ἐχϑροῖς κατὰ τῆς πόλεως * συςῆσαι παρασκευὴν ἑτέραν οἵα ἐπ᾽ Ἄγιδος ἐγένετο, ὅτε Λακεδαιμόνιοι μὲν ἅπαντες ἐξεςράτευσαν, Ἀχαιοὶ δὲ καὶ Ἠλεῖοι τῶν πραγμάτων ἐκοινώνουν, ὑπῆρχον δὲ ξένοι μύριοι, Ἀλέξανδρος δὲ (ὡς οἱ λέγοντες) ἐν Ἰνδοῖς ἦν, ἡ δὲ Ἑλλὰς ἅπασα διὰ τοὺς ἐν ἑκάςῃ τῶν πόλεων προδότας ἀχϑομένη τοῖς παροῦσι πράγμασιν ἠσμένει μεταβολήν τινα τῶν παρεςηκότων κακῶν. τί οὖν; ἐν τούτοις τοῖς καιροῖς 35.
Δημοσϑένης τίς ἦν, ὁ τοῦ συμβουλεῦσαι καὶ γράψαι κύριος καὶ φήσων αὐτίκα δὴ μισεῖν τὰ καϑεςηκότα πράγματα; ἐῶ γὰρ τοὺς ἄλλους κινδύνους. ἔγραψάς τι περὶ τούτων τῶν κινδύνων; συνεβούλευσας; ἐπόρισας χρήματα; μικρόν τι χρήσιμος ἐγένου τοῖς ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας πράττουσιν; οὐδ᾽ ὁτιοῦν, ἀλλὰ περι-

---

p. 44. Kühner. gr. II. p. 438. n. 2. 2. Ante συςῆσαι plura excidisse puto. παρασκευὴν N. κατασκευὴν vulg. Haec confundi in codd. docebit Schneider. ad Xenoph. Cyrop. 5, 5, 2. 3. οἵα] οἷα BZ. Ἄγιδος Wesseling. ad Diodor. 17, 62. prob. Schmidt. et Wurm. Αἰγὸς vulg. Αἰγὸς ποταμοῖς suspic. Wolf. Reiskio in hac voce videtur latere ἄρχοντος et archontis nomen desiderari. Post ἐγένετο per homoeoteleuton Sauppio videntur plura excidisse. 6. ὡς οἱ λέγοντες] ὡς ἐλέγετο suspic. Wolfius. Reiskius post ὡς addendum censet εἰσὶν aut ἦσαν. ὥς γ᾽ ἔλεγόν τινες malit Schm. ὡς οἱ ἄγχιςα λέγοντες susp. Baiterus, coll. Aesch. 3, 165. Isocrat. 9, 28. Equidem rescribendum puto ὡς σὺ ἔλεγες coll. Aesch. 3, 164. ὡς ἔφησϑα σύ . . ὡς ἦν ὁ παρὰ σοῦ λόγος. 8. τῶν παρεςηκότων κακῶν N. τῶν κακῶν τῶν περιεςηκότων LZ Wolfius, Reisk. Bekk. Schm. Dobs. τῶν κακῶν τῶν παρεςηκότων AB vett. edd. Bait. et Spp. Cf. §. sq.

§. 35, 1. τί NAB Bekk. et recc. edd. νῦν ceteri. 3. δὴ NAB Bekk. et recc. edd. δεῖν ceteri. καϑεςηκότα NAB Bait. et Spp. καϑεςῶτα cett. Cf. Benseler. ad Isocr. Areop. p. 88 sq. 4. κινδύνους] Malim καιρούς. 5. τούτων τῶν Bait. et Saupp. τούτων conj. Taylor. τούτων τῶν aut τοῦ (i. e. τίνος) τῶν Wurm. του τῶν τότε Reisk. τούτων „omisso quod male abundat κινδύνων“ Bekkerus in Addend. του τῶν vulg. Pro τῶν κινδύνων rescripserim τῶν καιρῶν. 7. περιῄεις] Addubitat hanc formam

ἥεις κατασκευάζων λογοποιούς, καὶ παρ᾽ αὐτῷ γράφων
ἐπιςολήν, καὶ καταισχύνων τὴν τῆς πόλεως δόξαν, ἐκ
36. τῶν δακτύλων ἀναψάμενος περιεπορεύετο, τρυφῶν ἐν
τοῖς τῆς πόλεως κακοῖς, καὶ ἐπὶ φορείου κατακομιζό-
μενος τὴν εἰς Πειραιᾶ ὁδόν, καὶ τὰς τῶν πενήτων
ἀπορίας ὀνειδίζων. εἶθ᾽ οὗτος εἰς τοὺς μέλλοντας ὑμῖν
καιροὺς ἔςαι χρήσιμος, παραβεβηκὼς ἅπαντας τοὺς
παρεληλυθότας; τοιούτων, ὦ Δέσποινα Ἀθηνᾶ καὶ Ζεῦ
Σῶτερ, συμβούλων καὶ ἡγεμόνων ὤφελόν τυχεῖν οἱ
πολεμήσαντες τὴν πόλιν, καὶ μηδέποτε βελτιόνων.
37. Οὐκ ἀναμνήσεσθε, ὦ ἄνδρες, τὰς τῶν πρεσβυτέ-
ρων πράξεις, οἳ μεγάλων καὶ πολλῶν κινδύνων κατα-
λαμβανόντων τὴν πόλιν ἀξίως τῆς πατρίδος καὶ τῆς
ἑαυτῶν ἐλευθερίας καὶ τῆς δόξης τῆς δικαίας ὑπὲρ τῶν
τοῦ δήμου συμφερόντων ἐκινδύνευσαν; ὧν τοὺς μὲν
ἀρχαίους ἐκείνους μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, Ἀριςείδην
καὶ Θεμιςοκλέα, τοὺς ὀρθώσαντας τὰ τείχη τῆς πό-
λεως καὶ τοὺς φόρους εἰς ἀκρόπολιν ἀνενεγκόντας παρ᾽
38. ἑκόντων καὶ βουλομένων τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ ταυτὶ τὰ

Lobeck. ad Phrynich. p. 237., defendit Bremi ad Aesch. in Ctes. 164. 8. αὐτῷ] αὐτῷ N. 9. ἐπιςολήν] Major ante Bekkerum post h. v. erat interpunctio. Wolfio post haec deesse videtur aliquid. Neque dubium est quin hic turbatum sit. V. Commentar. δόξαν, ἐκ] In edd. ante Bekkerum erat δόξαν χρυσὸν ἐκ nullo auctore. Cf. Aesch. 3, 164.

§. 36, 2. ἐπὶ φορείου] ἐπιφορείου Ald. ἐπὶ φορίου N. 6. δέσποινα N. δέσποιν᾽ vulg. 7. ὤφελον] ὄφελον N pr. A. 8. πολεμήσαντες τὴν πόλιν] πολεμ. τῇ πόλει Wolfius, neque injuria. Π. πολεμώσαντες τὴν πόλιν ἢ πολεμήσαντες τῇ πόλει Stephanus.

§. 37, 2. πολλῶν] πολλων Ald. 4. ἑαυτῶν N. αὑτῶν vett. edd. Dobs. αὐτῶν ceteri. δικαίας] οἰκείας Markland. ad Lys. p. 757. Reisk. παλαιᾶς conj. Bekk. Cf. Lycurg. 110. ἀρχαίας Saupp. Fort. ἰδίας. Cf, Isocr. Archid. 93. 5. τοῦ δήμου N. quod conjec. Wolf. Dobreus. τῷ δημοσίῳ Taylor. τοῦ δημοσίου vulg. 7. καὶ] δὲ καὶ ZM. 8. ἀνενεγκόντας] ἐνεγκόντας pr. M.

μικρὸν πρὸ τῆς ἡμετέρας ἡλικίας γεγενημένα ὑπὸ Κεφάλου τοῦ ῥήτορος καὶ Θράσωνος τοῦ Ἐρχιέως καὶ Ἠλείου καὶ Φορμισίου καὶ ἑτέρων ἀνδρῶν ἀγαθῶν, ὧν ἐνίων ἔτι καὶ νῦν ζῇ τὰ σώματα. τούτων γὰρ οἱ μὲν φρουρουμένης ὑπὸ Λακεδαιμονίων τῆς Καδμείας βοηθήσαντες τοῖς εἰς Θήβας κατιοῦσι τῶν φυγάδων τοῖς ἰδίοις κινδύνοις ἠλευθέρωσαν πόλιν ἀςυγείτονα
καὶ πολὺν χρόνον δουλεύουσαν, οἱ δὲ πείσαντες ἐξελ- 39.
θεῖν ὑμῶν τοὺς προγόνους, Κεφάλου τούτου ψήφισμα γράψαντος, ὃς οὐ καταπλαγεὶς τὴν Λακεδαιμονίων δύναμιν, οὐδὲ λογισάμενος ὅτι τὸ κινδυνεύειν καὶ τὸ γράφειν ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐπισφαλές ἐςιν, ἔγραψεν ἐξεῖναι βοηθήσοντας Ἀθηναίους τοῖς κατειληφόσι τῶν φυγάδων Θήβας· καὶ ἐξελθόντων ἐκεῖσε τῶν ὑμετέρων πατέρων ὀλίγαις ἡμέραις ἐξεβλήθη ὁ τῶν Λακεδαιμονίων φρούραρχος, ἠλευθεροῦντο Θηβαῖοι, διεπέπρακτο
ἡ πόλις ἡ ὑμετέρα ἄξια τῶν προγόνων. ἐκεῖνοι ἦσαν, 40.

---

§. 38, 2. τῆς ἡμετέρας — ὑπὸ in marg. M. 4. Ἠλείου, praeeunte Reiskio, Bait. et Spp. coll. Isae. 2, 9. Ἠλιοῦ N. Ἡλιοδώρου conj. Wolf. Ἡλίου vulg. Pro Ἡλ. Φορμισίου Dobson. propos. Καλλίου Φρεαῤῥίου coll. Dem. de cor. 115, 116. Ceterum in v. Ἠλεῖος solent fluctuare codd. cf. Dem. in Neaer. 18. καὶ Φορμισίου Th. Bergk. Commentat. de reliq. com. att. p. 392. Bait. et Spp. τοῦ Φορμ. malit Reisk. Φορμησίου N. Φορμισίου vulg.
ου
6. Καδμείας] Καδμίας N. 9. δουλεύουσαν] δουλεύσασαν M.

§. 39, 2. τούτου] τοῦτο τὸ conj. Bekk. Κεφάλου τὸ ψήφισμα γράφοντος conj. Dobreus. 3. οὐ om. N. ὅτι — γράφειν] „Fort. ὅτι καὶ τὸ γράφειν omissis τὸ κινδυνεύειν. Nisi forte leg. sit ὅτι οὐ μόνον τὸ κινδυνεύειν ἀλλὰ καὶ τὸ γράφειν.“ Wolf. 6. τῶν om. pr. A. 7. ἐκεῖσε NA Bekk. et recc. edd. ἐκεῖ ceteri. ὑμετέρων NALZM Bekk. et recc. edd. ἡμετέρων ceteri. πατέρων] προγόνων ZM. 8. τῶν om. N 9. ἠλευθεροῦντο] ἠλευθέρωντο Bekk. in Addend. prob. Wurm. 10. ὑμετέρα ABLZ Ald. Bekk. et recc.
οι
edd. ἡμετέρα ceteri: atque praefert Wurm. ἄξια] ἄξια M.

ἐκεῖνοι, ὦ Ἀθηναῖοι, ἄξιοι σύμβουλοι καὶ ἡγεμόνες ὑμῶν καὶ τοῦ δήμου, μὰ Δί' οὐ τὰ τοιαῦτα κινάδη, οἳ πεποιήκασι μὲν οὐδὲν ουδὲ πράξουσιν ἀγαθὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως, τὴν δὲ αὑτῶν ἀσφάλειαν τηροῦντες καὶ πάντοθεν ἀργυριζόμενοι καὶ πεποιηκότες τὴν πόλιν ἀδοξοτέραν ἑαυτῶν, καὶ νῦν εἰλημμένοι δῶρα καθ' ὑμῶν εἰληφότες, παρακρούονται ὑμᾶς καὶ ἀξιοῦσι τοιοῦτοι γεγενημένοι περὶ τῆς ἑαυτῶν πλεονεξίας παραγγέλλειν· οὓς χρῆν τεθνάναι πάλαι κατὰ τὸ ἑαυτῶν ψήφισμα, τοιαῦτα διαπεπραγμένους.

41. Οὐκ αἰσχύνεσθε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν κατὰ Δημοσθένους τιμωρίαν ἐκ τῶν ἡμετέρων λόγων μόνων ἡγούμενοι δεῖν κρίνειν; οὐκ ἴστε τοῦτον αὐτοὶ δωροδόκον ὄντα καὶ κλέπτην, καὶ προδότην τῶν φίλων καὶ τῆς πόλεως ἀνάξιον καὶ αὐτὸν καὶ τὴν περὶ τοῦτον τύχην γεγενημένην; ἀπὸ ποίων ψηφισμάτων ἢ ποίων

42. νόμων οὗτος οὐκ εἴληφεν ἀργύριον; εἰσί τινες ἐν τῷ δικαστηρίῳ τῶν ἐν τοῖς τριακοσίοις γεγενημένων, ὅθ'

---

§. 40, 3. τὰ om. pr. A. 4. πεποιήκασι] πεποιήκασιν N. 5. αὐτῶν] αὑτῶν N Ald. 7. ἀδοξοτέραν ἑαυτῶν] ἀδοξ. ἑαυτῆς malint Reisk. et Dobreus. 8. παρακρούονται] παρακρούονθ' N. 9. παραγγέλλειν] παραμελεῖν propos. Reisk. παράγειν Baiterus. 10. χρῆν Bekk. in Addend. Dobreus, Wurm. Bait. et Spp. χρὴ vulg. Adi Bremi ad Lys. accus. dardanar. p. 232. τεθνάνει] τεθνάναι edd. ante Bekk. πάλαι ante κατὰ ponit N, post ψήφισμα ceteri; Schm. πάλαι jungit cum τοιαῦτα διαπεπραγμένους, atque comma ponit ante πάλαι.

§. 41, 1. ἄνδρες NABL vett. edd. Bait. et Spp. ὦ ἄνδρες ZM Bekk. Schm. Dobs. Cf. §. 18. 2. μόνων NABLZM Bekk. et recc. edd. μόνον ceteri. 3. τοῦτον] τοιοῦτον ZM. 4. τῶν add. N. Cf. Aeschin. in Ctes. 81. Dem. de f. leg. 201. 5. περὶ τοῦτον] περὶ τούτου LZM vett. edd. παρὰ τούτου v. περὶ τοῦτον conj. Wolf. 6. τύχην om. Z. 7. οὗτος post νόμων infert N, ante ἢ vulg.

§. 42, 2. τῶν add. NABLZM Bekk. et recc. edd.

οὗτος ἐτίθει τὸν περὶ τῶν τριηράρχων νόμον; οὐ φράσετε τοῖς πλησίον ὅτι τρία τάλαντα λαβὼν μετέγραφε καὶ μετεσκεύαζε τὸν νόμον καθ᾽ ἑκάστην ἐκκλησίαν, καὶ τὰ μὲν ἐπώλει ὧν εἰλήφει τὴν τιμήν, τὰ δ᾽ ἀποδόμενος οὐκ ἐβεβαίου; εἴπατέ μοι πρὸς Διός, ὦ ἄνδρες, προῖκα 43.
τοῦτον οἴεσθε γράψαι Διφίλῳ τὴν ἐν Πρυτανείῳ σίτησιν καὶ τὴν εἰς τὴν ἀγορὰν ἀναθησομένην εἰκόνα; ἢ τὸ ποιῆσαι πολίτας ὑμᾶς Χαιρέφιλον καὶ Φείδωνα καὶ Πάμφιλον καὶ Φίλιππον, καὶ πάλιν Ἐπιγένην καὶ Κόνωνα τοὺς τραπεζίτας; ἢ τὸ χαλκοῦς ἐν ἀγορᾷ στῆσαι Βιρισάδην καὶ Σάτυρον καὶ Γόργιππον τοὺς ἐχθίστους τυράννους, παρ᾽ ὧν αὐτῷ χίλιοι τοῦ ἐνιαυτοῦ πυρῶν ἀποστέλλονται τῷ οὐδ᾽ ὅποι καταφύγῃ αὐτίκα φή-

---

§. 42, 3. νόμον] Punctum post h. v. est in vett. edd. 4. πλησίον] πλείοσιν ZM.

§. 43, 2. Διφίλῳ] Δυφίλῳ NABLZM. Cf. Porson. Supplem. praef. ad Eurip. Hecub. p. LIII. Schaefer. Apparat. ad Dem. in Neaer. 58. 3. εἰς τὴν] τὴν om. Z. ἀναθησομένην] ἀνατεθησομένην conj. Reisk. 4. ποιῆσαι] ποιήσασθαι malit Wurm: neque injuria. 5. Φίλιππον] Φείδιππον susp. Bergk. epistol. ad Schiller. p. 157. in ed. Andocid. καὶ πάλιν] ἢ πάλιν N. Ἐπιγένην NABLZM Bekk. et recc. edd. Ἐπιγένη ceteri. 6. στῆσαι NAB Bekk. et recc. edd. καταστῆσαι ceteri. καταστῆναι malebat Reisk. 7. Βιρισάδην NABLZM Bekk. et recc. edd. Βηρισάδην cett. Sed veram esse scripturam Παιρισάδην inscriptiones docent atque nummi: Raoul-Rochette Antiquités grecques du Bosphore-Cimmérien. Paris 1822. p. 28 sq. Boeckh. Corp. Inscriptt. II. p. 92. atque Strabon. 7, 4. p. 310. Polyaen. Strateg. c. 37. Coray. Fluctuant plerumque codd. mss. in hoc nomine: Παρασάδην nominat Diodor. Sic. 16, 52. 20, 22. Βηρισάδης est in verss. Machonis ap. Athenae. VIII, p. 349. Παρεισάδης et Παρυσάδης ap. Dem. adv. Phorm. 8. 36. Σάτυρον] σάτυρον κόνωνα penna ducta per κόνωνα M. ἐχθίστους] ἐκ τούτων NABLZM. ἐκ τοῦ Πόντου Bait. et Spp. 8. μόδιοι quod inferebatur post χίλιοι ejeci: μέδιμνοι Dobr. Wurm. Bait. et Spp. 9. ὅποι N Bait et Spp. coll. Aesch. in Ctes. 209. et propos. Bekk. in Add. ὅπη vett. edd. ὅπῃ ceteri.

44. σοῦτι εἶναι; ἢ τὸ Ταυροσθένην Ἀθηναῖον εἶναι τοὺς μὲν αὑτοῦ πολίτας καταδουλωσάμενον, τῆς δ' Εὐβοίας ὅλης μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Καλλίου προδότην Φιλίππῳ γεγενημένον; ὃν οὐκ ἐῶσιν οἱ νόμοι τῆς Ἀθηναίων χώρας ἐπιβαίνειν, εἰ δὲ μή, τοῖς αὐτοῖς ἔνοχον εἶναι κελεύουσιν οἷσπερ ἄν τις τῶν φευγόντων ἐξ Ἀρείου πάγου κατίῃ. καὶ τοῦτον οὗτος ὁ δημοτικὸς ὑμέτερον
45. ἔγραψε πολίτην εἶναι. περὶ τούτων οὖν μάρτυρας ὑμῖν δεῖ καλεῖν, ἢ περὶ τῶν ἄλλων ὅσους αὐτὸς γέγραφε προξένους εἶναι καὶ Ἀθηναίους; πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, οἴεσθε αὐτὸν ἀργύριον μὲν χαίρειν λαμβάνοντα, χρυσίου δ' εἴκοσι τάλαντα οὐκ ἂν λαβεῖν; ἢ κατὰ μικρὸν μὲν δωροδοκεῖν, ἀθρόον δ' οὐκ ἂν προσδέξασθαι τοσοῦτον λῆμμα; ἢ τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴν Δημοσθένην καὶ Δημάδην καὶ Κηφισοφῶντα ζητήσασαν ἓξ μῆνας ἀδίκως εἰς ὑμᾶς πεποιῆσθαι τὰς ἀποφάσεις.

46. Πολλοί, ὦ ἄνδρες, πολλοὶ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ὅπερ καὶ πρότερον εἶπον, θεωροῦσιν ὑμᾶς πῶς τοῦτον δικάσετε τὸν ἀγῶνα, καὶ πότερον εἰσαγωγίμους καὶ τὰς τῶν ἄλλων δωροδοκίας ποιήσετε, ἢ ἀνέδην ἐξέσαι δῶρα λαμβάνειν καθ' ὑμῶν, καὶ τὰ

---

§. 43, 10. εἶναι] εἰδέναι malit Bekk.

§. 44, 1. ἢ τὸ Bait. et Spp. ἢ τὸ γράψαι vulg. Aut τὸ aut γράψαι deleri jusserunt Reisk. et Wurm. τοὺς] τὸν τοὺς susp. Baiterus. 2. αὑτοῦ A Bekk. et recc. edd. αὐτοῦ N quod proposuerant Wolf. et Taylor. αὐτῷ ceteri. 3. Καλλίου] Καλλίππου ZM. 7. κατίῃ] κατίοι ABLZM Schm.

§. 45, 6. τοσοῦτον] τοῦτόν N. 8. Κηφισοφῶντα] Κηφισοῶντα] Ald.

§. 46, 3. πότερον] πρότερον pr. A. 4. τὰς τῶν] τὰς κατὰ τῶν N. ποιήσετε] ποιήσετ$\overset{\varepsilon}{\text{αι}}$ M. 5. ἀνέδην] ἀναίδην N. Quae forma, neque ab αἰδώς neque ab αἰδεῖσθαι derivanda, a Graecis jure abjudicatur: quamquam saepissime reperitur in codicibus pro ἀνέδην, atque offertur a gramm. MS. in cod. Monac. 505. qui habet ἀναίδην ἀναισχύντως. Vid. Coraës. ad Polyaen. p. 366.

πρότερον δοκοῦντα πιςὰ καὶ βέβαια εἶναι νῦν ἄπιστα διὰ τὴν Δημοσθένους κρίσιν γενήσεται, ὃν ἐκ τῶν ἄλλων προσῆκεν ἀπολωλέναι τῶν πεπολιτευμένων αὐτῷ, ὃς ἁπάσαις ταῖς ἀραῖς ταῖς ἐν τῇ πόλει γενομέναις ἔνοχος καθέςηκεν, ἐπιωρκηκὼς μὲν τὰς σεμνὰς θεὰς 47.
ἐν Ἀρείῳ πάγῳ καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς οὓς ἐκεῖ διόμνυσθαι νόμιμόν ἐςι, κατάρατος δὲ καθ' ἑκάςην ἐκκλησίαν γινόμενος ἐξεληλεγμένος δῶρα κατὰ τῆς πόλεως εἰληφώς, ἐξηπατηκὼς δὲ καὶ τὸν δῆμον καὶ τὴν βουλὴν παρὰ τὴν ἀράν, καὶ ἕτερα μὲν λέγων ἕτερα δὲ φρονῶν, ἰδίᾳ δὲ συμβεβουλευκὼς Ἀριςάρχῳ δεινὰς καὶ παρανόμους συμβουλάς, ἀνθ' ὧν (εἴπερ ἔςι που δικαία τιμωρία κατὰ τῶν ἐπιόρκων καὶ πονηρῶν, ὥσπερ ἔςι) δώσει δίκην οὗτος ἐν τῇ τήμερον ἡμέρᾳ· ἀκούσατε, ἄνδρες δικασταί, τῆς ἀρᾶς.

ΑΡΑ.

Ἀλλ' ὅμως, ἄνδρες δικαςαί, οὕτω Δημοσθένης τῷ 48.
ψεύδεσθαι καὶ μηδὲν ὑγιὲς λέγειν ἑτοίμως χρῆται, καὶ

Jacobitz. ad Lucian. Alexand. p. 192. 7. ὃν] ὧν N pr. A. 8. ἀπολωλέναι] αὐτῷ ἀπολωλέναι ZM. 9. γενομέναις] γινομέναις conj. Bekk., recep. Bait. et Spp.

§. 47, 4. γινόμενος corr. A Bekk. et recc. edd. γενόμενος ceteri. 5. εἰληφὼς] εἰκηφὼς Ald. καὶ τ. δ.] καὶ om. pr. A. 8. ἀνθ' ὧν NAB Bekk. et recc. edd. αὖθις ceteri: in cujus locum substitui jussit οὐκ αὖθις Wolf., ὧν οὐκ ἐς αὖθις aut ὧν αὖθις puncto post ἡμέρᾳ omisso conj. Reisk. αὖθίς τε (i. e. apud inferos) . . ἐν τε τῇ τήμερον ἡμέρᾳ Dobreus. εἴπερ ἔςι] εἴπερ ἐςί vett. edd. Dobs. 9. ὥσπερ ἔςι] ὥσπέρ ἐςι vett. edd. Dobs. 10. ἐν τῇ τήμ. ἡμ. NABLZM Bekk. et recc. edd. ἐν δὲ τῇ τήμ. ἡμ. ceteri: pro quibus Stephanus leg. censuit ἐν τῇδε τῇ τήμ. ἡμ. aut ἐν τῇ τήμ. ἡμ. (α ε) ἀκούσατε] ἀκούσαντες M. 11. ἄνδρ.] ὦ ανδρ. N. Sed cf. §. 48. 80. τῆς ἀρᾶς NA Bekk. et recc. edd. τὰς ἀρὰς cett. 12. ΑΡΑ] Taylor. propter vulg. τὰς ἀρὰς conjec. ΑΡΑΙ.

§. 48, 1. τῷ] τὸ Ald. 2. μηδὲν] μηδεὲν LZ μηδὲν (ε) M.

οὔτε αἰσχύνης οὔτε ἐλέγχου οὔτε ἀρᾶς οὐδὲν αὐτῷ μέλει, ὥςε καὶ περὶ ἐμοῦ τολμήσει λέγειν, ὡς ἀκούω, ὡς ἄρα κἀμοῦ κατέγνω πρότερον ἡ βουλή, καὶ ποιῶ πάντων ἀτοπώτατον, ὡς οὗτός φησι, πρότερον μὲν ἐναντίον τῇ τῆς βουλῆς ἀποφάσει ἀγῶνα ἀπολογούμενος ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, νυνὶ δε συνηγορῶν αὐτῇ, κατηγορῶν

49. τούτου, περὶ τῆς γεγενημένης ἀποφάσεως· πρᾶγμα κατασκευάζων οὐ γεγενημένον, ἀλλὰ ψεύδεσθαι πρὸς ὑμᾶς τολμῶν. ἵν' οὖν ἐὰν ἐπὶ τοῦτον ἴῃ τὸν λόγον, μὴ ἐπιτρέπητε αὐτῷ, ἀλλ' εἰδῆτε ἀκριβῶς ὅτι οὔτ' ἐμὲ ἀπέφηνεν ἡ βουλὴ οὔτ' ἐμέλλησεν, ἠδικήθην δὲ ὑφ' ἑνὸς ἀνθρώπου πονηροῦ καὶ δίκην δεδωκότος παρ' ὑμῖν, ἀκούσατέ μου βραχέα· ἔπειτ' ἐπὶ τοῦτον πάλιν βαδιοῦμαι.

50. Ἀνάγκη τὴν βουλήν, ὦ ἄνδρες, τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου κατὰ δύο τρόπους ποιεῖσθαι τὰς ἀποφάσεις πάσας. τίνας τούτους; ἤτοι αὐτὴν προελομένην καὶ ζητήσασαν, ἢ τοῦ δήμου προστάξαντος αὐτῇ. χωρὶς τούτων οὐκ ἔςιν ὅντινα τρόπον ποιήσειεν. εἰ μὲν τοίνυν φῄς, ὦ μιαρὸν σὺ θηρίον, τοῦ δήμου προστάξαντος ζητήσασαν τὴν βουλὴν περὶ ἐμοῦ ποιήσασθαι τὴν ἀπό-

---

§. 48, 3. οὔτε — οὔτε — οὔτε] οὔτ' — οὔτ' — οὔτ' Dobs. μέλει] μέλλει pr. A Ald. 4. τολμήσει NAB Bekk. et recc. edd. τολμῆσαι cett. ἐτόλμησε conj. Reisk. 5. πρότερον] πότερον Z. 9. Post τούτου comma pos. Wurm. Bait. et Spp.: om. cett.

§. 49, 2. ὑμᾶς Bait. et Spp. τινας vulg. 3. ἴῃ] εἴη Ald. ἐπιτρέπητε] ἐπιτρέποιτε A. 5. ἐμέλλησεν] ἐμέλησεν NA.

§. 50, 3. καὶ deleri jubet Reisk. 4. προστάξαντος] κελεύσαντος (προστάξ) M. 5. ἔςιν] ἔςι Ald. ὅντινα] ὅντιν' ἂν Bait. et Spp. Particulam ἂν hic et infra 91. II. 3. III. 18. 19. inseruerunt recentiores critici, ego non item. Optativum conatus sum defendere in annot. ad Antiph. p. 144. ποιήσειεν] ποιήσαιτο Bekk. in nott. ποιήσαιτ' ἂν in Addend. Aut ποιήσαιτο aut τοῦτο ποιήσειεν scribendum esse censeo. 6. μιαρὸν] μικρὸν ZM.

φασιν, δεῖξον τὸ ψήφισμα καὶ τίνες ἐγένοντό μου κατήγοροι γενομένης τῆς ἀποφάσεως, ὥσπερ νῦν ἀμφότερα γέγονε, καὶ ψήφισμα καθ' ὃ ἐζήτησεν ἡ βουλή, καὶ κατήγοροι χειροτονήσαντος τοῦ δήμου, παρ' ὧν νῦν οἱ δικασαὶ τἀδικήματα πυνθάνονται. κἂν ᾖ ταῦτα ἀληθῆ, ἀποθνήσκειν ἕτοιμός εἰμι. εἰ δ' αὐτὴν προελομένην ἀποφῆναί με φῄς, παράσχου μάρτυρας τοὺς Ἀρεοπαγίτας, ὥσπερ ἐγὼ παρέξομαι ὅτι οὐκ ἀπεφάνθην. καταψευσάμενον μέντοι κἀμοῦ καὶ τῆς βουλῆς ὥσπερ σύ, καὶ πονηρὸν καὶ προδότην εἰσαγγείλας, καὶ ἐξελέγξας ἐν πεντακοσίοις καὶ δισχιλίοις τῶν πολιτῶν ὅτι μισθώσας αὐτὸν Πυθοκλεῖ κατ' ἐμοῦ ταῦτ' ἔπραξεν, ἐτιμωρησάμην μετὰ τῶν τότε δικασάντων. Λάβε μοι σὺ τὴν μαρτυρίαν ἣν καὶ πρότερον παρεσχόμην μαρτυρουμένην τοῖς δικασαῖς καὶ οὐδεὶς ἐπεσκήψατο ὡς ψευδεῖ οὔσῃ, ἣν καὶ νῦν παρέξομαι. λέγε τὴν μαρτυρίαν. 51. 52.

---

§. 51, 2. ὥσπερ νῦν] ὡς περὶ σοῦ (vel σε) νῦν conj. Reisk. ὥσπερ — γέγονε in marg. hab. M. 4. παρ' NAB Wolf. Reisk. et recc. edd. παρὰ Gruter. περὶ cett. 7. με] μοι BLZM. 8. ἀπεφάνθην NA Bekk. et recc. edd., quod conjectura invenerat Reisk. ἐφάνθην cett.

§. 52, 1. καταψευσάμενον NAB Wolf. Gruter. Reisk. et recc. edd. καταψηφισάμενον L Ald. Steph. Wech. καταψηφισάμενοι ZM. Articulum addendum esse conjec. Schm. Ego ante participium nonnulla puto excidisse. Cf. ann. cr. infr. v. εἰσαγγείλας. μέντοι] οὖν ZM. 2. Ante ὥσπερ σὺ Reiskio visum aliquando deesse μιαρόν. καὶ post πονηρὸν add. N et conjecerat Wurm. coll. Dem. adv. Spud. 23. εἰσαγγείλας] ὃν εἰσαγγείλας N pr. A. Pronomen relativum haud scio an inseri debeat. 3. καὶ δισχιλίοις add. NA Bekk. et recc. edd. 4. αὐτὸν] αὐτὸν N Ald. Πυθοκλεῖ N. Τιμοκλεῖ vulg. 8. ἣν καὶ] καὶ malebat Reisk. παρέξομαι] παρέχομαι malebat Reisk. sine idonea causa.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

53. *Εἶτ' οὐ δεινόν, ὦ Ἀθηναῖοι, εἰ ὅτι μὲν εἷς ἀνὴρ ἔφησε Πιϛίας Ἀρεοπαγίτης ὧν ἀδικεῖν με, καταψευδόμενος κἀμοῦ καὶ τῆς βουλῆς, ἴσχυσεν ἂν τὸ ψεῦδος τῆς ἀληθείας μᾶλλον, καὶ διὰ τὴν ἀσθένειαν τὴν τότε καὶ τὴν ἐρημίαν τὴν ἐμὴν ἐπιϛεύθησαν αἱ κατ' ἐμοῦ ψευδεῖς γινόμεναι κατασκευαί· ἐπειδὴ δὲ τἀληθὲς παρὰ πάσης τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς ὁμολογεῖται, Δημοσθένην εἰληφέναι εἴκοσι τάλαντα χρυσίου καθ' ὑμῶν καὶ ταῦτα πεποιηκότα ἀδικεῖν, καὶ ὁ δημαγωγὸς ὑμῖν, ἐν ᾧ τὰς ἐλπίδας ἔχουσί τινες, ἐπ' αὐτοφώρῳ χρήματα*
54. *λαμβάνων εἴληπται, νῦν τὰ νόμιμα τἀκεῖθεν καὶ τὰ δίκαια καὶ τἀληθῆ ἀσθενέϛερα γενήσεται τῶν Δημοσθένους λόγων, καὶ ἰσχύσει μᾶλλον τῆς ἀληθείας ἡ παρὰ τούτου ῥηθησομένη κατὰ τοῦ συνεδρίου διαβολή, ὡς ἄρα πολλοὺς ἡ βουλὴ ἀποπέφαγκεν ἀδικεῖν τὸν δῆμον, οἱ ἀποπεφεύγασιν εἰσελθόντες εἰς τὸ δικαϛήριον, καὶ ἡ βουλὴ ἐπ' ἐνίων τὸ πέμπτον μέρος οὐ μετείληφε τῶν ψήφων; τοῦτο δὲ ὃν τρόπον γίνεται, ῥᾳδίως ἅπαν-*
55. *τες μαθήσεσθε. ἡ βουλή, ὦ ἄνδρες, ζητεῖ τὰ προσταχθέντα ὑφ' ὑμῶν καὶ τὰ γεγενημένα παρ' αὐτοῖς ἀδικήματα οὐχ ὡς ὑμεῖς (καί μοι μὴ ὀργισθῆτε) δικάζειν ἐνίοτε εἴθισθε, τῇ συγγνώμῃ πλέον ἢ τῷ δικαίῳ*

---

§. 53, 1. *εἰ* om. LZM. 2. *ἀδικεῖν με*] *ἀδικεῖ μὲν* LZM. *ἀδικῇ μὲν* B. 3. *κἀμοῦ*] *κατ' ἐμοῦ* N. *καὶ ἐμοῦ* pr. A. *ἐμοῦ* ZM. Cf. §. 52. *τῆς βουλ.*] *τῶν* (*ῆς*) *βουλ.* M. 10. *αὐτοφώρῳ*] *αὐτοφόρῳ* Ald.

§. 54, 6. *ἀποπεφεύγασιν*] *ἀποφεύγασιν* N. *εἰσελθόντες*] *ἀπελθόντες* (*εἰς*) M.

§. 55, 2. *ὑμῶν*] *ἡμῶν* M. *αὐτοῖς* Bekk. et recc. edd. *αὐτοῖς* vulg. *αὐτῇ* conj. Wolf. *μοι μὴ*] „Usitatius *μή μοι*“ Bekk. Sed cf. Dem. de synt. 3. 34. adv. Eubulid. 50. de cor. 59. 199. 4. *συγγνώμῃ* NB et rec. A Bekk. et recc. edd. et conjecerat Wolf.

ἀπονέμοντες, ἀλλ' ἁπλῶς τὸν ἔνοχον ὄντα τοῖς ζητου-
μένοις καὶ τὸν ὁποιονοῦν ἠδικηκότα τὰ πάτρια, νομί-
ζουσα τὸν ἐν τοῖς μικροῖς συνεθιζόμενον ἀδικεῖν τοῦ-
τον τὰ μεγάλα τῶν ἀδικημάτων εὐχερέςερον προσδέ-
ξεσθαι. διόπερ τὸν παρ' αὐτῶν ἀποςερήσαντα τὸ ναῦ- 56.
λον τὸν πορθμέα ζημιώσασα πρὸς ὑμᾶς ἀπέφηνε· πά-
λιν τὸν τὴν πεντεδραχμίαν ἐπὶ τῷ τοῦ μὴ παρόντος
ὀνόματι λαβεῖν ἀξιώσαντα, καὶ τοῦτον ὑμῖν ἀπέφηνε,
καὶ τὸν τὴν μερίδα τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου τολμήσαντα
ἀποδόσθαι παρὰ τὰ νόμιμα τὸν αὐτὸν τρόπον ζημιώ-
σασα ἐξέβαλε. τούτους ὑμεῖς κρίναντες ἀφήκατε οὐ 57.
τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς καταγινώσκοντες ψεύδε-
σθαι, ἀλλὰ τῇ συγγνώμῃ μᾶλλον ἢ τῷ δικαίῳ προσθέ-
μενοι, καὶ τὴν τιμωρίαν μείζω νομίζοντες εἶναι τῆς
ὑπὸ τῶν κρινομένων γεγενημένης ἁμαρτίας. ἦ που
ἄρα ἡ βουλή, Δημόσθενες, τὰ ψευδῆ ἀπέφηνεν; οὐ
δήπου. τούτους μέντοι, ὦ ἄνδρες, καὶ τοιούτους ἑτέ-

γνώμη εἴθισθε M. γνώμῃ cett. 5. Post ζητουμένοις Wolfio deesse videtur ἀποφαίνει, Reiskio κολάζει, Schmidtio δικάζει vel simile verbum. 6. ὁποιονοῦν] ὁποιωσοῦν Wolf. τὰ πάτρια] κατὰ τὰ πάτρια scil. ζητεῖ, virgula ante κατὰ posita, Dobreus, Bait. et Spp. Equidem post ἠδικηκότα malim inserere ἀποφαίνει κατὰ. νομίζουσα] κομίζουσα Reiskius exstare in Aldina contendit: equidem inveni νομίζουσα, sed pro ἐν ibi legitur ἐκ. 7. τοῦτον] τούτων BL. τούτων τούτων [ον] M. 8. προσδέξεσθαι NAB Bekk. et recc. edd. et conjecerat Stephanus. προσδέξασθαι ceteri.

§. 56, 1. αὐτῶν Bekk. et recc. edd. αὐτῶν N. vett. edd. Dobs. Verba παρ' αὐτῶν redundare videntur Wolfio, Bait. et Spp. 3. πεντεδραχμίαν] πενταδραχμίαν N. Cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 412. Pierson. ad Moerid. p. 237 Lips. Quamquam πενταδραχμίαν praebet Xenoph. Hell. 1, 6, 12. 6. παρὰ add. NAB Bekk. et recc. edd. et conjecerat Wolf.

§. 57, 6. Interrogationis signum tolli jubet Bekk. in Addend. 7. δήπου] δῆτα [που] M.

ρους ἀδικεῖν παρ᾽ ἑαυτῆς ἀποφηνάσης τῆς βουλῆς ὑμεῖς
58. ἀφήκατε. Πολύευκτον δὲ τὸν Κυδαντίδην τοῦ δήμου
προστάξοντος ζητῆσαι τὴν βουλήν, εἰ συνέρχεται τοῖς
φυγάσιν εἰς Μέγαρα, καὶ ζητήσασαν ἀποφῆναι πρὸς
ὑμᾶς, ἀπέφηνεν ἡ βουλὴ συνιέναι. κατηγόρους εἵλεσθε
κατὰ τὸν νόμον, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δικαςήριον, ἀπελύ-
σασθ᾽ ὑμεῖς, ὁμολογοῦντος τοῦ Πολυεύκτου βαδίζειν
εἰς Μέγαρα ὡς τὸν Νικοφάνην· ἔχειν γὰρ τὴν αὐτοῦ
μητέρα τοῦτον. οὐδὲν οὖν ἄτοπον οὐδὲ δεινὸν ἐφαί-
νετο ὑμῖν ποιεῖν τῷ τῆς μητρὸς ἀνδρὶ διαλεγόμενος
ἠτυχηκότι καὶ συνευπορῶν, καθ᾽ ὅσον δυνατὸς ἦν, ἀπε-
59. ςερημένῳ τῆς πατρίδος. αὕτη, Δημόσθενες, τῆς βου-
λῆς ἡ ἀπόφασις οὐκ ἐξηλέγχθη ψευδὴς οὖσα, ἀληθι-
νῆς δὲ αὐτῆς οὔσης ἔδοξε τοῖς δικαςαῖς ἀφιέναι τὸν
Πολύευκτον· τὸ μὲν γὰρ ἀληθὲς τῇ βουλῇ προσετάχθη
ζητεῖν, τὸ δὲ συγγνώμης ἄξιον, φημί, τὸ δικαςήριον
ἔκρινε. διὰ τοῦτο οὐ πιςευτέον τῇ βουλῇ περὶ τῶν
γενομένων ἀποφάσεων, ἐπειδὴ σὲ καὶ τοὺς μετὰ σοῦ
τὸ χρυσίον ἔχοντας ἀποπέφαγκε; δεινὸν μέντ᾽ ἂν εἴη.
60. δεῖξον γὰρ δὴ τοῖς δικαςαῖς σύ, Δημόσθενες, νυνὶ ὡς
τούτων τι τῶν ἁμαρτημάτων ὅμοιόν ἐςι τοῖς σοῖς ἀδι-

---

§. 57, 8. παρ᾽ ἑαυτῆς] παρ᾽ ἑαυτῇ conj. Reisk.

§. 58, 2. εἰ συνέρχεται NAB Bekk. et recc. edd. εἰσέρχεται
συνιέναι
LZM. εἰ συνεισέρχεται cett. 4. συνιέναι] πρὸς τὸν δῆμον penna ducta per πρ. τ. δ. M. 5. τὸν νόμον N. τοὺς νόμους vulg. 6. τοῦ add. N. 7. αὐτοῦ] αὑτοῦ N Ald. 9. ὑμῖν ποιεῖν N. ποιεῖν ὑμῖν ceteri. 10, ἀπεςερημένῳ] ἀπεςηρημένῳ Ald.

§. 59, 2. ἐξηλέγχθη] ἐξελέγχθη N. 5. ἄξιον, φημί,] ἄξιόν φημι Ald. ἄξιον ἢ μὴ Reisk. Bekk. Schm. Dobs. 7. γενομένων ABZM Bekk. et recc. edd. γινομένων NL vett. edd. σὲ] σε Ald. Steph. Wech. Dobs.

νυνὶ
§. 60, 1. δὴ add. N. νυνὶ NAB Bekk. et recc. edd. ταυῦν L. τὰ νῦν Z. ταυῦν M. τὰ νυνὶ ceteri. 2. ἁμαρτημάτων re-

κήμασι, καὶ ὡς τὸ δῶρα λαμβάνειν κατὰ τῆς πατρίδος συγγνώμης ἐςὶν ἄξιον, ὥςε ἀποφύγοις ἂν παρὰ τούτοις εἰκότως. ἀλλ' οἱ νόμοι περὶ μὲν τῶν ἄλλων ἀδικημάτων τῶν εἰς ἀργυρίου λόγον ἀνηκόντων διπλῆν τὴν βλάβην ὀφείλειν κελεύουσι, περὶ δὲ τῶν δωροδοκούντων δύο μόνον τιμήματα πεποιήκασιν, ἢ θάνατον, ἵνα ταύτης τυχὼν τῆς ζημίας ὁ λαβὼν παράδειγμα γίνηται τοῖς ἄλλοις, ἢ δεκαπλοῦν τοῦ ἐξ ἀρχῆς λήμματος τὸ τίμημα τῶν δώρων, ἵνα μὴ λυσιτελὲς ᾖ τοῖς τοῦτο τολμῶσι ποιεῖν.

Ἢ τοῦτο μὲν οὐκ ἐπιχειρήσεις λέγειν, ὅτι δὲ τῶν 61.
πρότερον ἀποφανθέντων ὑπὸ τῆς βουλῆς τοῖς μὲν ἄλλοις ὡμολογηκέναι συμβέβηκεν ἀξίαν εἶναι τὴν τῆς βουλῆς ζήτησιν, σοὶ δὲ μόνῳ τὰ περὶ αὐτῆς ἠναντιῶσθαι. ἀλλὰ μόνος σὺ τῶν πώποτε ἀποπεφασμένων ἠξίωσας ἑκὼν σεαυτῷ τούτους κριτὰς καὶ ζητητὰς γενέσθαι, καὶ ἔγραψας κατὰ σεαυτοῦ τὸ ψήφισμα, καὶ τὸν δῆμον ἐποιήσω μάρτυρα τῶν ὡμολογημένων, ὁρισάμενος σεαυτῷ ζημίαν εἶναι θάνατον, ἐὰν ἀποφήνῃ ἡ βουλὴ

---

scripsi pro ἡμαρτηκότων cum Sauppio. Simile vitium sublatum est Antiph. de caed. Her. §. 93. ubi ἀσεβημάτων optimus codex praebuit pro vulg. ἠσεβηκότων. 7. ὀφείλειν] ὀφείλην Ald. 9. ὁ om. ZM. γίνηται NA Bekk. Dobs. Bait. et Spp. γένηται ceteri. 11. τῶν δώρων abesse malit Saupp. coll. II. 17. λυσιτελὲς] λυσιτελὴς N.

§. 61, 2. πρότερον Scaliger. Reisk. et recc. edd. προτέρων ceteri. 3. ἀξίαν] ἀληθῆ aut ἀποδοχῆς ἀξίαν aut potius ἀξιόπιςον conj. Wolf. Fort. δικαίαν. Cf. Lycurg. §. 12. 4. τὰ περὶ αὐτῆς] τὰ deletum vult Dobreus, τοῖς παρ' αὐτῆς scil. ἀποπεφασμένοις conj. Wolf. τὰ παρ' αὐτῆς Reisk. ἠναντιῶσθαι] ἠναντιοῦσθαι Z. 6. τούτους] καὶ τούτους M. 7. σεαυτοῦ N. σαυτοῦ vulg. 8. ὡμολογημένων NABLZM Bekk. et recc. edd. ὡμολογουμένων vett. edd. Illud Wolfius quoque conjecit: Stephanus aut ὡμολογημένων aut ὁμολογουμένων legi vult: ὁμολογουμένων praetulit Reisk. 9. τὴν

τῶν χρημάτων εἰληφότα τι τῶν εἰς τὴν χώραν ὑπὸ
62. Ἁρπάλου κομισθέντων. ἀλλὰ μὴν πρότερον ἔγραψας
σύ, ὦ Δημόσθενες, κατὰ πάντων τούτων καὶ τῶν ἄλ-
λων Ἀθηναίων κυρίαν εἶναι τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου
βουλὴν κολάσαι τὸν παρὰ τοὺς νόμους πλημμελοῦντα
χρωμένην τοῖς πατρίοις νόμοις· καὶ παρέδωκας σὺ καὶ
ἐνεχείρισας τὴν πόλιν ἅπασαν ταύτῃ, ἣν αὐτίκα φή-
σεις ὀλιγαρχικὴν εἶναι· καὶ τεθνᾶσι κατὰ τὸ σὸν ψή-
φισμα δύο τῶν πολιτῶν, πατὴρ καὶ υἱός, παραδοθέν-
63. τες τῷ ἐπὶ τῷ ὀρύγματι· ἐδέθη τῶν ἀφ' Ἁρμοδίου
γεγονότων εἷς κατὰ τὸ σὸν πρόσταγμα· ἐςρέβλωσαν
Ἀντιφῶντα καὶ ἀπέκτειναν οὗτοι τῇ τῆς βουλῆς ἀπο-
φάσει πεισθέντες· ἐξέβαλες σὺ Ἀρχῖνον ἐκ τῆς πό-
λεως ἐπὶ προδοσίᾳ κατὰ τὰς τῆς βουλῆς ἀποφάσεις
καὶ τιμωρίας. κατὰ δὲ σαυτοῦ καὶ ταῦτα γράψας αὐ-
τὸς τὸ ψήφισμα ἀκυροῖς; καὶ ποῦ ταῦτα δίκαια ἢ νό-
μιμά ἐςι;

ζημίαν pro ζημίαν scribi vult Wurm. Comm. p. 15. 10. εἰλη-φότα τι] Fort. εἰληφότα σέ τι aut εἰληφότα σὲ. Cf. Diodor. Sic. 17, 108. 18, 13. Eandem verborum collocationem habes §. 104.

§. 62, 4. τὸν] τὴν M. 5. πατρίοις Wolf. Bait. et Saupp. πατρῴοις vulg. Cf. §. 4. ζητεῖν τὴν βουλὴν, . . ὡς αὐτῇ πάτριόν ἐςιν. Schömann ad Isae. p. 218. 6. ἐνεχείρισας] ἐνεχείρησας N. ταύτῃ] ταύτην Z. ταύτῃ^ν M. 9. τῷ post ἐπὶ om. ZM.

§. 63, 2. γεγονότων om. ZM. 4. Ἀρχῖνον] Ἀναξῖνον suspic. Droysen. üb. die Aechtheit der Urkunden in Demosth. Rede vom Kranz. Berl. 1839. p. 129. 5. προδοσίᾳ] προδοσίας M. 6. καὶ τιμωρίας] Haec aut ita integranda esse καὶ ἄλλοι πολλοὶ τὰς αἰσχίςας ὑπέμειναν διά σε τιμωρίας aut sic verba collocanda κατὰ δὲ σαυτοῦ τὰς τιμωρίας (καὶ ταῦτα γράψας αὐτὸς τὸ ψήφισμα) ἀκυροῖς censet Reisk. Vid. ann. ad §. 55. αὐτὸς] ὁ αὐτὸς vett. edd. Articulum aut transponi (ὁ αὐτὸς τὸ ψ. γράψας) aut deleri jubet Dobreus. 8. ἐςι N vett. edd. Dobs. ἐςιν Bekk. (de codd. tac.) Schm. Bait. et Spp.

Μαρτύρομαι τὰς σεμνὰς θεάς, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, 64.
καὶ τὸν τόπον ὃν ἐκεῖναι κατέχουσι, καὶ τοὺς ἥρωας
τοὺς ἐγχωρίους, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν τὴν Πολιάδα, καὶ
τοὺς ἄλλους θεοὺς οἳ τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν ἡμῶν
εἰλήχασιν, [ὅτι] τοῦ δήμου παραδεδωκότος ὑμῖν τιμω-
ρήσασθαι τὸν εἰληφότα τι κατὰ τῆς πατρίδος, τὸν λε-
λυμασμένον καὶ ἐφθαρκότα τὴν τῆς πόλεως εὐδαιμο-
νίαν, τὸν περικεχαρακωμένην παραδεδωκότα τὴν πα-
τρίδα ταῖς αὐτοῦ συμβουλίαις, ὃν οἱ μὲν ἐχθροὶ καὶ 65.
κακόνοι τῆς πόλεως ζῆν ἂν βούλοιντο, συμφορὰν ἡγού-
μενοι τῆς πόλεως εἶναι, ὅσοι δὲ εὖνοι τοῖς ὑμετέροις
πράγμασι, καὶ μεταπεσούσης τῆς τύχης ἐλπίζουσιν ἐπὶ
τὸ βέλτιον ἂν τὰ τῆς πόλεως πράγματα ἐλθεῖν, τὴν
ἀξίαν δόντα δίκην τῶν πεπραγμένων ἀπολωλέναι βού-
λονται, καὶ ταῦτ' εὔχονται τοῖς θεοῖς. οὓς κἀγὼ συμ-
παρακαλῶ σῶσαι τὴν πατρίδα, κινδυνεύουσαν ὁρῶν
ὑπὲρ σωτηρίας, ὑπὲρ παίδων, ὑπὲρ γυναικῶν, ὑπὲρ δό-
ξης, ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν ἁπάντων. τί γὰρ ἐροῦ- 66.
μεν, ὦ Ἀθηναῖοι, πρὸς τοὺς περιεστηκότας ἐξελθόντες

---

§. 64, 1. Μαρτύρομαι] μαρτυροῦμαι conj. Wolf. ἄνδρ. Ἀ.] ὦ ἄνδρ. Ἀ. Dobs. Cf. §. 18. 3. πολιάδα suspic. Wolf. et Reisk. recep. Bait. et Spp. πολίτηδα Ald. πολίτιδα vulg. 4. τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν N. τὴν χώραν καὶ τὴν πόλιν vulg. Cf. Lycurg. 1. 38. 121. Dem. de cor. 184. Quamquam altera quoque deprehenditur verborum collocatio. 5. εἰλήχασιν] εἰλήφασιν M. (χ) ὅτι ejiciendum esse censeo. τιμωρήσασθαι pr. N, ABLZM Bekk. et recc. edd. τιμωρήσετε rec. N. Deleta particula ὅτι, Sauppius malit τιμωρήσασθε. οὐκ ἐτιμωρήσασθε ceteri. Conf. I. 98. II. 14. 20. III. 14. 6. τι κατὰ] τι τῶν κατὰ NA. 8. παραδεδωκότα] προδεδωκότα conj. Schm. παραδεδωκότα in marg hab. A. 9. αὐτοῦ] αὑτοῦ Ald.

§. 65, 2. ζῆν] ζητεῖν pr. A. 3. ὑμετέροις ABLZM Bekk. et recc. edd. ἡμετέροις ceteri. 6. δόντα δίκην N. δίκην δόντα vulg.

§. 66, 2. πρ. τ. περιεστηκότας in marg. hab. M.

ἐκ τοῦ δικαςηρίου, ἐὰν (ὃ μὴ γένοιτο) παρακρουσθῆτε ὑπὸ τῆς τούτου γοητείας; τίσιν ὀφθαλμοῖς ἕκαςος ὑμῶν τὴν πατρῴαν ἑςίαν οἴκαδε ἀπελθὼν ἰδεῖν τολμήσειεν, ἀπολελυκότες μὲν τὸν προδότην τὸν πρῶτον εἰς τὸν ἴδιον οἶκον εἰσενεγκάμενον τὸ δεδωροδοκημένον χρυσίον, κατεγνωκότες δὲ μηδὲν ἀληθὲς μήτε ζητεῖν μήθ' εὑρίσκειν τὸ σεμνότατον παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις εἶναι
67. νομιζόμενον συνέδριον; τίνας δέ, ὦ Ἀθηναῖοι, (σκοπεῖτε γὰρ πρὸς ὑμᾶς αὐτούς) τίνας τὰς ἐλπίδας ἕξομεν, ἐὰν κίνδυνός τις καταλάβῃ τὴν πόλιν, τὸ μὲν δῶρα λαμβάνειν κατὰ τῆς πατρίδος ἀσφαλὲς εἶναι πεποιηκότες, τὸ δὲ τὴν φυλακὴν ἔχον συνέδριον τῆς πόλεως ἐν τοῖς τοιούτοις κινδύνοις ἀδόκιμον καταςήσαν-
68. τες; τί δ' ἐὰν (τιθῶμεν γὰρ ταῦτα) ἐὰν κατὰ τὸ ψήφισμα τὸ Δημοσθένους ἀπαιτῇ πέμψας ἡμᾶς Ἀλέξανδρος τὸ χρυσίον τὸ κομισθὲν εἰς τὴν χώραν ὑπὸ Ἁρπά-

§. 66, 5. οἴκαδε ἀπελθὼν in marg. hab. M. τολμήσειεν] τολμήσειε N. τολμήσει conj. Bekk. et recep. Bait. et Spp. ἂν τολμήσειεν aut τολμήσει Wurm. Tu confer Bernhardy. Synt. p. 411. 6. τὸν πρῶτον] τὸ πρῶτον ZM. τὸν πρῶτον τὸν N pr. A. 7. οἶκον add. NA Bekk. et recc. edd. et addendum esse viderant Wolf. (qui malebat εἰς τὸν οἶκον om. ἴδιον) Stephanus et Reiskius. δεδωροδοκημένον] δεδωροκημένον N. 8. κατεγνωκότες] καταγνόντες (κατεγνωκότες penna ducta per καταγνόντες M. μήτε Bekk. qui codicum non facit mentionem, et recc. edd. μηδὲ Dobs. ceteri. 9. σεμνότατον ante παρὰ collocat N: ceteri post εἶναι inferunt.

§. 67, 2. τὰς add. NA Bekk. et recc. edd. 5. ἔχον] ἔχων pr. N. 6. κινδύνοις] χωρίοις (κινδύνοις superscr.) M.

§. 68, 1. τί δ' ἐάν (τιθῶμεν κτλ.) Ita edidi pro vulg. τί δὲ ἂν κτλ. cum Baitero. Cf. Dem. de f. leg. 89. 294. in Aristocr. 120. adv. Boeot. de n. 15. 16. 18. in Aristog. I, 74. 91. τί δέ, ἂν τιθῶμεν κτλ. Ald. τί δ' ἂν — τιθῶμεν κτλ. Dobs. ἂν tolli jubet Wolf. Pro δὲ in N legitur δαί: pro ἂν τιθῶμεν in ALM ἀντιθῶμεν.

πάλου, καὶ πρὸς τῷ γεγενῆσθαι τὴν τῆς βουλῆς ἀπόφασιν τοὺς παῖδας καταπέμψῃ πρὸς ἡμᾶς τοὺς νῦν ὡς ἑαυτὸν ἀνακεκομισμένους, καὶ τούτων ἀξιοῖ πυνθάνεσθαι τὴν ἀλήθειαν ἡμᾶς, πρὸς θεῶν, ὦ ἄνδρες; τί ἐροῦμεν; γράψεις σύ, Δημόσθενες, πολεμεῖν ἡμᾶς, 69.
ἐπειδὴ καὶ τοὺς πρότερον πολέμους καλῶς διῴκησας; καὶ πότερόν ἐςι δικαιότερον, ἂν ταῦτα δόξῃ καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίοις, εἰς τὸν πόλεμον ὑπάρχειν μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὸ παρὰ σοῦ χρυσίον, ἢ τοὺς μὲν ἄλλους ἀπὸ τῶν ἰδίων κτημάτων ἕκαςον εἰσφέρειν καὶ καταχωνεύειν τὸν ἴδιον κόσμον τῶν γυναικῶν καὶ τὰ ἐκπώματα καὶ πάντα τὰ ἐν τῇ χώρᾳ ἀναθήματα τῶν θεῶν, ὥσπερ ἔφησθα σὺ γράψειν, αὐτὸς εἰσενεγκὼν πεντήκοντα δραχμὰς ἀπὸ τῆς οἰκίας τῆς ἐν Πειραιεῖ καὶ τῆς ἐν ἄςει; τοσοῦτον γὰρ κατὰ τὴν προτέραν εἰσφορὰν εἰσενηνοχὼς εἴκοσι τάλαντα ἔχεις. ἢ πολε- 70.
μεῖν μὲν οὐ γράψεις, ἀποδιδόναι δὲ κατὰ τὸ γεγραμμένον ὑπὸ σοῦ ψήφισμα κελεύεις Ἀλεξάνδρῳ τὸ κεκομισμένον χρυσίον; οὐκοῦν ὑπὲρ σοῦ τὸν δῆμον ἀποδιδόναι δεήσει. καὶ ποῦ τοῦτ' ἐςὶ δίκαιον ἢ κοινὸν ἢ δημοτικόν, τοὺς μὲν ἐργαζομένους εἰσφέρειν, σὲ δὲ

---

§. 68, 4. τῷ] τὸ pr. A BLZM. Reiskius pro πρὸς τῷ γεγενῆσθαι conjecit πρὸς τὸ γενέσθαι. 5. καταπέμψῃ] καταπέμψει pr. A L. ἡμᾶς] ὑμᾶς N. 6. ἀνακεκομισμένους] ἀνακεκοσμιμένους (σ superscr.) M. 7. ἡμᾶς Bait. et Spp. ὑμᾶς vulg.

§. 69, 1. γράψεις Wolfius, Stephanus, Reisk. et recc. edd. γράφεις ceteri. 3. δόξῃ] Reiskius vol. 8. p. 455. addi jussit τούτοις (ν superscr.). 6. ἕκαςον] ἕκαςος L. ἕκαςος Ald. 9. γράψειν Wolfius, Stephanus, Reisk. et recc. edd. γράφειν ceteri. 10. οἰκίας] οἰκείας (η superscr.) pr. A. 11. καὶ τῆς] καὶ τοῖς M. καὶ τοῖς Ald.

§. 70, 3. κελεύεις] κελεύσεις Steph. Reisk. Bekk. Dobs. Bait. et Spp. 6. τοὺς μὲν — εἰσφέρειν in marg. hab. M.

ἁρπάζειν καὶ κλέπτειν; καὶ τοὺς μὲν φανερὰν κεκτῆσθαι τὴν οὐσίαν καὶ ἀπὸ ταύτης εἰσφέρειν, σὲ δὲ πλείω ἢ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν τάλαντα τὰ μὲν ἐκ τῶν βασιλικῶν τὰ δὲ ἐκ τῶν Ἀλεξάνδρου χρημάτων εἰληφέναι, μηδὲν δὲ φανερὸν ἐν τῇ πόλει κεκτῆσθαι, ἀλλὰ διεσκευάσθαι πρὸς τὸν δῆμον ὡς οὐ πιστεύοντα
71. τοῖς ἑαυτῷ πεπολιτευμένοις; καὶ τοὺς μὲν νόμους προλέγειν τῷ ῥήτορι καὶ τῷ στρατηγῷ, τὴν παρὰ τοῦ δήμου πίστιν ἀξιοῦντι λαμβάνειν, παιδοποιεῖσθαι κατὰ τοὺς νόμους, γῆν ἐντὸς ὅρων κεκτῆσθαι, πάσας τὰς δικαίας πίστεις παρακαταθέμενον οὕτως ἀξιοῦν προεστάναι τοῦ δήμου· σὲ δὲ τὴν πατρῴαν γῆν πεπρακέναι, τοὺς δὲ οὐ γεγεννημένους υἱεῖς σαυτῷ προσποιεῖσθαι παρὰ τοὺς νόμους τῶν ἐν ταῖς κρίσεσιν ἕνεκα γινομένων ὅρκων, ἐπιτάττειν δὲ τοῖς ἄλλοις στρατεύεσθαι λιπόντα αὐτὸν τὴν κοινὴν τάξιν.
72. Ὦ Ἀθηναῖοι, παρὰ τί οἴεσθε τὰς πόλεις τοτὲ μὲν εὖ τοτὲ δὲ φαύλως πράττειν; οὐδὲν εὑρήσετε ἄλλο πλὴν παρὰ τοὺς συμβούλους καὶ τοὺς ἡγεμόνας. ἐπιβλέψατε δὲ ἐπὶ τὴν Θηβαίων πόλιν. * πότ' * ἐγένετο [πόλις

---

7. καὶ κλέπτειν add. N. Cf. §. 77. Lys. in Philocr. 13. Isocrat. Panath. 141. 9. πλείω] πλεῖον N. Cf. Benseler ad Isocr. Areop. p. 238. 10. χρημάτων conj. Wolf. πραγμάτων vulg. Utrumque in codd. nonnumquam confusum est: cf. Dem. Ol. I. 1. Phil. I. 41. IV. 22. 11. εἰληφέναι NABLZ Bekk. et recc. edd. εἰληφότα cett. δὲ add. NAB Bekk. et recc. edd. 12. ὡς om. ZM. 13. πεπολιτευμένοις N. Aut πεπολιτευμένοις aut συμπολιτευομένοις conj. Schm. πολιτευομένοις vulg.

§. 71, 2. καὶ τῷ] τῷ om. Z. Post στρατηγῷ Reiskius interponendum censet τῷ. οὖντι 3. ἀξιοῦντι] ἀξιοῦσθαι M. 4. ἐντὸς] ἐν τοῖς BLZM. ὅρων] ὅροις ZM. 5. πίστεις] ψήφους Z. 8. παρὰ] κατὰ N. παρὰ corr. N. 9. τοῖς add. NABLZM Bekk. et recc. edd.

§. 72, 1. τοτὲ — τοτὲ] ποτὲ — ποτὲ Z. 2. εὑρήσετε] εὑρήσητε BLZM Ald. πλὴν] ἢ ZM. 4. δὲ N. γὰρ vulg. Cf. Har-

ἐγένετο] μεγίστη, καὶ τίνων τυχοῦσα ἡγεμόνων καὶ στρατηγῶν; ἅπαντες ἂν ὁμολογήσαιεν οἱ πρεσβύτεροι, παρ' 73.
ὧνπερ κἀγὼ τοὺς λόγους ἀκούων ἐρῶ, ὅτε Πελοπίδας, ὥς φασιν, ἡγεῖτο τοῦ ἱεροῦ λόχου καὶ Ἐπαμινώνδας ἐστρατήγει καὶ οἱ μετὰ τούτων· τότε τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην ἐνίκησεν ἡ τῶν Θηβαίων πόλις, τότε εἰς τὴν ἀπόρθητον νομιζομένην εἶναι Λακεδαιμονίων χώραν εἰσέβαλον, κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους πολλὰ καὶ καλὰ διεπράξαντο ἔργα, Μεσσήνην τετρακοσιοστῷ ἔτει κατῴκισαν, Ἀρκάδας αὐτονόμους ἐποίησαν, ἔνδοξοι παρὰ πᾶσιν ἦσαν. πότε δ' αὖ τοὐναντίον ταπεινὰ καὶ τοῦ 74.
φρονήματος ἀνάξια διεπράξαντο; ὅτ' ἐδωροδόκει μὲν λαμβάνων χρήματα παρὰ Φιλίππου Τιμόλαος ὁ τούτου φίλος, ἐπὶ δὲ τοῖς ξένοις τοῖς εἰς Ἄμφισσαν συλ-

tung. Partikeln d. gr. Spr. I. p. 167. πόλιν. † πότ' * ἐγένετο [πόλις, ἐγένετο] μεγ. κτλ. Ita edidi pro vulg. πόλιν. ἐγένετο πόλις, ἐγένετο μεγίστη, καὶ τίνων κτλ. πόλιν, πότε ἐγένετο πόλις; πότε ἐγένετο μεγίστη; καὶ τίνων τυχ. κτλ. Stephanus. πόλιν, πότ' ἐγένετο μ. κτλ. Dobreus. πότ' commendant vv. opposita §. 74. πότε δ' αὖ et ea, quae in responsione leguntur §. 73. ὅτε — τότε. Verba πόλις ἐγένετο e male repetitis πότ' ἐγένετο orta sunt: neque enim poterat iterari ἐγένετο in quo minime h. l. vis atque gravitas residet orationis. 5. Pro τίνων ante Bekk. (qui de codd. tacet) erat τινων. (τίνων est in A) 6. ἂν NAB Bekk. et recc. edd. γὰρ ceteri: ἂν post ὁμολογήσαιεν addi voluerat Reisk. οἱ addendum censuerunt Reisk. Bekk. Wurm. recep. Dobs. Bait. et Spp.

§. 73, 3. λόχου] hoc v. a corr. hab. A. Ἐπαμινώνδας NZM Bait. et Spp. ἐπαμινώνδας A. Ἐπαμεινώνδας ceteri. 4. καὶ οἱ μετὰ τούτων om. ZM. 6. εἶναι] πόλιν εἶναι pr. M. χώραν om. pr. M. 8. Μεσσήνην] Μεσήνην NABLZM Ald. Cf. ann. ad Lycurg. 62. Lobeck. Paralipom. p. 116. κατῴκισαν] κατώκησαν pr. A.

§. 74, 1. τοῦ φρονήματος] τοῦ ἑαυτῶν v. προτέρου φρονήματος malebat Reisk. 3. παρὰ Φιλ. NA Bekk. Bait. et Spp. παρὰ τοῦ Φιλ. ceteri. Cf. §. 28. τούτου NA Bekk. et recc. edd. et conjecerat Wolf. τούτων cett. 4. Ἄμφισσαν] ἄμφισαν NABLZM Ald. συλλεγεῖσι] ξυλλεγεῖσι ZM.

λεγεῖσι Πρόξενος ὁ προδότης ἐγένετο, ἡγεμὼν δὲ τῆς
φάλαγγος κατέςη Θεαγένης, ἄνθρωπος ἀτυχὴς καὶ δω-
ροδόκος ὥσπερ οὗτος. τότε διὰ τρεῖς γε ἀνθρώπους
οὓς εἶπον ἅπασα ἡ πόλις μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων
ἁπάντων ἀπώλετο καὶ συνδιεφθάρη. οὐ γὰρ ψεῦδός
ἐςιν ἀλλὰ καὶ λίαν ἀληθὲς τὸ τοὺς ἡγεμόνας αἰτίους
ἁπάντων γίνεσθαι καὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν ἐναντίων
75. τοῖς πολίταις. θεωρήσατε δὴ πάλιν καὶ ἐπὶ τῆς ἡμε-
τέρας πόλεως, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐξετάσαντες. ἡ πό-
λις ἡμῶν ἦν μεγάλη καὶ ἔνδοξος παρὰ τοῖς Ἕλλησι
καὶ τῶν προγόνων ἀξία, μετά γε τὰς ἀρχαίας ἐκείνας
πράξεις, ὅτε Κόνων, ὡς οἱ πρεσβύτεροι λέγουσιν, ἐνί-
κησε τὴν ἐν Κνίδῳ ναυμαχίαν, ὅτε Ἰφικράτης ἀνεῖλε
τὴν Λακεδαιμονίων μόραν, ὅτε Χαβρίας ἐν Νάξῳ
κατεναυμάχησε τὰς Λακεδαιμονίων τριήρεις, ὅτε Τι-
76. μόθεος τὴν ἐν Κερκύρᾳ ναυμαχίαν ἐνίκησε. τότε, ὦ
Ἀθηναῖοι, τότε οἱ μὲν πρότερον ὄντες λαμπροὶ διὰ
τοὺς ἡγεμόνας Λακεδαιμόνιοι καὶ ὑπὸ τοῖς ἐκείνων

§. 74, 5. ἡγεμὼν δὲ NABLZM Bekk. et recc. edd. ὅ θ' ἡγε-μὼν conj. Wolf. ἡγεμὼν cett. 6. κατέςη AB Bekk. et recc. edd. κατεςάθη ceteri. Θεαγένης] ἀγένης LZM. Θεογένης Harpocrat. v. Θεογείτων. conf. Phot. lex. v. Θεογείτων. Lobeck. ad Phrynich. p. 653. Boeckh. ad schol. Pind. p. 442. Goeller. ad Thucyd. 4, 27. 7. διὰ om. Z. 8. ἄλλων add. N. Conf. Dem. de Chers. 49. in Phil. IV. 25. de cor. 18. 194. 9. ἁπάντων om. N. συνδιεφθάρη] διεφθάρη pr. A Bekk. Bait. et Spp. ψεῦδός ἐςιν] ψεῦδος ἐςὶν Ald. Steph. Wech. 10. ἀλλὰ — ἀληθὲς in marg. hab. M. 11. ἁπάντων om. pr. M.

§. 75, 4. γε] τε ZM. 7. μόραν Wolfius, Scaliger, Reisk, Bekk. Bait. et Saupp. μοῖραν ceteri. Non raro haec a librariis confusa sunt: cf. Wurm. p. 134. Χαβρίας] χαυρίας A., λαβρίας Ald. 8. Λακεδαιμονίων] Ἀθηναίων ZM. 9. τὴν om. ZM. Post τὴν lacuna 2 lit. cap. in A.

§. 76, 3. καὶ ὑπὸ τ. ἐκ. ἠθ. τραφέντες] καὶ οἱ τοῖς ἐκ. ἤθεσιν ἐντραφέντες conj. Reisk. Tu conf. Isocr. de big. 28. Matth. gr. gr. §. 395. not.

ἤθεσι τραφέντες ταπεινοὶ πρὸς τὴν πόλιν ἡμῶν ἧκον,
δεόμενοι τῆς παρὰ τῶν ἡμετέρων προγόνων σωτηρίας,
ὁ δὲ καταλυθεὶς ὑπ᾿ ἐκείνων δῆμος διὰ τοὺς τότε γε-
νομένους παρ᾿ ὑμῖν συμβούλους πάλιν ἡγεμὼν ἦν τῶν
Ἑλλήνων, δικαίως, οἶμαι, ςρατηγῶν μὲν τοιούτων τε-
τυχηκὼς οἵων εἶπον ἀρτίως, συμβούλους δ᾿ ἔχων Ἀρ-
χῖνον καὶ Κέφαλον τὸν Κολλυτέα. μία γὰρ αὕτη σω-
τηρία καὶ πόλεως καὶ ἔθνους ἐστί, τὸ προςατῶν ἀν-
δρῶν ἀγαθῶν καὶ συμβούλων σπουδαίων τυχεῖν. διό- 77.
περ, ὦ Ἀθηναῖοι, δεῖ ταῦθ᾿ ὑμᾶς ὁρῶντας καὶ λογι-
ζομένους μὴ μὰ Δία τὸν πλείω χρόνον τῆς Δημοσθέ-
νους δωροδοκίας καὶ ἀτυχίας κοινωνεῖν, μηδ᾿ ἐν τούτῳ
τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας ἔχειν, μηδὲ οἴεσθαι ἀπορή-
σειν ἀνδρῶν ἀγαθῶν καὶ συμβούλων σπουδαίων, ἀλλὰ
τὴν τῶν προγόνων λαβόντας ὀργὴν τὸν ἐπ᾿ αὐτοφώρῳ
κλέπτην εἰλημμένον καὶ προδότην, τὸν οὐκ ἀπεχόμενον
τῶν εἰς τὴν πόλιν ἀφικνουμένων χρημάτων, τὸν εἰς
τὰς δεινοτάτας ἀτυχίας ἐμβεβληκότα τὴν πόλιν, τὸν
τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριον ἀποκτείναντας δεῖ ἐξόριςον ἐκ

---

§. 76, 4. ἧκον] ἧκοι N. 5. δεόμενοι] δεόμενος (οι) M. τῆς] ταῖς pr. A. ἡμετέρων προγόνων N. προγόνων ἡμῶν vulg. 7. ὑμῖν] ἡμῖν susp. Sauppius. 10. Κολλυτέα Bait. et Spp. κοττυλέα ABL. κοτυλλέα ZM. Κολυττέα vulg. In inscriptionibus semper est Κολλυτὸς et Κολλυτεύς: conf. Bait. et Spp. ad Lys. 32. §. 14. Osann. Syll. Inser. I, p. 108. Grotefend. de demis Atticis p. 26. Libri in hoc nomine scribendo minime sibi constant: conf. vel Suid. vv. Κολυτεύς et Κωλυπεύς. Quamquam non semel codices praebent veram scripturam: cf. Dem. de cor. 180. in Timocr. 134. adv. Pant. 4. Westerm. in ann. cr. ad vitt. X orr. p. 82.

§. 77, 3. τὸν πλ. χρ.] τὸν vel delendum esse, vel legendum μὰ τὸν Δία πλείω censet Sauppius. Tu cf. Aristoph. Ran. 160. ἀτὰρ οὐ καθέξω ταῦτα τὸν πλείω χρόνον. Sophocl. Trach. 733. σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε τὸν πλείω λόγον. 7. αὐτοφώρῳ] αὐτοφόρῳ Ald. 10. ἐμβεβληκότα NAB Reisk. et recc. edd. ἐμβεβλημένον cett. τὴν om. LZ pr. M. 11. ἀλιτήριον N Bekk. et recc. edd. ἀλιτήριον AB

τῆς πόλεως ποιῆσαι, καὶ μεταβαλέσθαι τὴν τῆς πόλεως τύχην ἐᾶσαι, καὶ προσδοκῆσαι τούτων γενομένων βέλτιον πράξειν.

78. *Ἀκούσατε, ὦ Ἀθηναῖοι, κἀκείνου τοῦ ψηφίσματος τοῦ γραφέντος ὑπὸ Δημοσθένους, ὃ τεταραγμένης τῆς πόλεως μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην ἔγραψεν ὁ δημοτικὸς οὗτος, καὶ τῆς μαντείας τῆς ἐλθούσης ἐκ Δωδώνης παρὰ τοῦ Διὸς τοῦ Δωδωναίου· σαφῶς γὰρ ὑμῖν πάλαι προείρηκε φυλάττεσθαι τοὺς ἡγεμόνας καὶ τοὺς συμβούλους. Λέγε τὴν μαντείαν πρῶτον.*

ΜΑΝΤΕΙΑ.

79. *Λέγε δὴ τὸ καλὸν ψήφισμα τούτου.*

Dobs. *ὄλεθρον* ceteri: in LZ lacuna est. *ἀποκτείναντας* exterminandum censet Dobreus. *δεῖ* add. N et pr. A. (ut vid. Dobs.) 12. *μεταβαλέσθαι*] *μεταβαλλέσθαι* N. *μεταβάλλεσθαι* pr. A. 14. *πράξειν*] *πρᾶξαι* (*ειν* superscr.) M.

§. 78, 2. *ὃ*] *ὅτε* NLZM et pr. A. 7. *μαντείαν* NABLZM Wolfius, Gruter. Bekk. et recc. edd. *μαρτυρίαν* ceteri. *ΜΑΝΤΕΙΑ* NAZM Bekk. et recc. edd. *Μαρτυρία* ceteri: om. BL.

§. 79, 1. *τούτου*] *τὸ τούτου* malit Reisk. recep. Bait. et Spp. Non necessaria est haec emendatio: cf. nost. 92. *τοὺς φενακισμοὺς τούτου.* Dem. Phil. I. 3. *τῇ νῦν ὕβρει τούτου.* de cor. 253. *περὶ τῆς τύχης τούτου.* in Mid. 80. *τὰ μὲν δὴ τότε ὑβρίσματα τούτων!* ib. 158. *αἱ λειτουργίαι καὶ τὰ σεμνὰ ἀναλώματα τούτου* (sic vett. edd. et codd. *ΦΠΣΥΩ* stv Buttm. prob. Schaef. *τὰ τούτου* cett.). adv. Timoth. 62. *ὁ ἀκόλουθος τούτου* (ubi Dind. inseruit artic.!). adv. Callipp. 22. *οἱ οἰκεῖοι τούτου.* adv. Nicostr. 7. *τὸν Δείνωνα τὸν ἀδελφὸν τούτου:* atque ib. 6. *Δείνων ὁ ἀδελφὸς τούτου* (sic vett. edd. et codd. *ΦΣΦ* prob. Schaef. *ὁ τούτου* ceteri). in Con. 2. *οὐκ ἐλάττων ἡ μετὰ ταῦτ᾽ ἀσέλγειά ἐστι τουτουΐ.*

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Δημοτικός γ' ὁ διατάττων ἑαυτὸν μὲν, ἐπειδὴ ἀνδρεῖος καὶ εὔψυχός ἐστιν, ἐν τοῖς ὅπλοις μένειν, οὓς δ' ἂν αὐτὸς ἀποδοκιμάσῃ τῶν πολιτῶν, ἐπὶ τὰ ἔργα ἀπιέναι, καὶ ἐάν τι ἄλλο τούτῳ δόξῃ ἐπιτήδειον εἶναι, τοῦτο ποιεῖν. Λέγε τὰ λοιπά.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἀκούετε, ἄνδρες δικασταί. ἀπιέναι φησὶ τὸ ψή- 80.
φισμα τὰς ᾑρημένας πρεσβείας, ἐπειδὴ ἤκουσε μετὰ τὴν μάχην τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ Φίλιππον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν μέλλειν εἰσβάλλειν, αὐτὸς ἑαυτὸν πρεσβευτὴν κατασκευάσας, ἵν' ἐκ τῆς πόλεως ἀποδραίη, συσκευασάμενος τῆς διοικήσεως ὀκτὼ τάλαντα, οὐδὲν φροντίσας τῆς τότε παρούσης ἀπορίας, ἡνίχ' οἱ ἄλλοι πάντες ἐκ τῶν ἰδίων ἐπεδίδοσαν εἰς τὴν ὑμετέραν σω-
τηρίαν. τοιοῦτος ὑμῖν ὁ σύμβουλος, καὶ δύο ταύτας 81.

---

§. 79, 2. *ΨΗΦΙΣΜΑ* NAZ et marg. M. Bait. et Spp., om. BL. *ψηφίσματος μέρος* cett. 3. *γ' ὁ* N. Dobs. *γε ὁ* Bekk. et recc. edd. Cf. Dem. Phil. III. 66. 5. *αὐτὸς*] *οὗτος* N. *ἀποδοκιμάσῃ*] *ἀποδοκιμάσει* N. *τὰ ἔργα*] Articulum om. N. 6. *τούτῳ* om. pr. M. 8. *ΨΗΦΙΣΜΑ* N. Bait. et Spp. *μαρτυρία* A, om. BLZ M (in lacuna). Cf. Dem. adv. Pantaen. 22. coll. 25. 27. 28. 29. 32. in Dionysod. 36. coll. 38.

§. 80, 1. *ἄνδρ. δικ.* N. *ὦ ἄνδρ. δικ.* vulg. Conf. §. 47. 48. *τὸ ψήφισμα* malit abesse Bekk. 2. *ἡρημένας* Wolfius, Bekk. Bait. et Spp. *ᾑρημένας* N. *εἰρημένας* ceteri. Quae confusio non infrequens: vid. Vitt. X. orr. p. 833. f. Andocid. de myst. 150. Dem. de Rhod. lib. 18. *ἐπειδὴ*] *ἐπειδὴ δ'* conj. Wolf. *ἐπειδὴ γὰρ* conj. Reisk. *ἐπεὶ δὴ* malit Schm. Equidem *ἐπειδὴ δὲ* legendum puto atque post *τάλαντα* excidisse v. *ᾤχετο*. cf. §. sq. 3.
ἣν
τὴν ἐν] *τῶν ἐν* M. 6. *τῆς διοικήσεως*] *ἐκ τῆς διοικ.* Wurm. *οὐδὲν* N Wolfius, Reisk. et recc. edd. *οὐδὲ* ceteri. 8. *ὑμετέραν* ABLZM Bekk. et recc. edd. *ἡμετέραν* ceteri.

μόνας ἐν τῷ βίῳ Δημοσθένης πεποίηται ἀποδημίας,
μετὰ τὴν μάχην ὅτε ἀπεδίδρασκεν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ
νῦν εἰς Ὀλυμπίαν, ἐπεὶ Νικάνορι διὰ τῆς ἀρχιθεωρίας
ἐντυχεῖν ἐβούλετο. ἄξιόν γε τούτῳ παρακαταθέσθαι
τὴν πόλιν, καὶ ἐπιτρέψαι κινδυνεύειν μέλλοντας, ὃς ὅτε
μὲν ἔδει μάχεσθαι μετὰ τῶν ἄλλων τοῖς πολεμίοις,
λιπὼν τὴν τάξιν ᾤχετο ἀπιὼν οἴκαδε, ἐπειδὴ δὲ προσῆ-
κεν οἴκοι κινδυνεύειν μετὰ τῶν ἄλλων, πρεσβευτὴν αὐ-
τὸς αὑτὸν προβαλόμενος ᾤχετο ἐκ τῆς πόλεως ἀπο-
82. δράς, ἐπειδὴ δὲ πρεσβεύειν ἔδει περὶ τῆς εἰρήνης, οὐκ
ἂν ἔφασκεν ἐκ τῆς πόλεως ἐξελθεῖν οὐδὲ τὸν ἕτερον
πόδα, ἐπειδὴ δὲ τοὺς φυγάδας Ἀλέξανδρον ἔφασαν
κατάγειν καὶ Νικάνωρ εἰς Ὀλυμπίαν ἧκεν, ἀρχιθεω-
ρὸν αὑτὸν ἀπέδωκε τῇ βουλῇ. τοιοῦτος οὗτος, ἐν μὲν
ταῖς παρατάξεσιν οἰκουρός, ἐν δὲ τοῖς οἴκοι μένουσι
πρεσβευτής, ἐν δὲ τοῖς πρεσβευταῖς δραπέτης ἐστίν.

Λέγε δὴ * καὶ τὸ περὶ ζητήσεως τῶν χρημάτων

---

§. 81, 2. ἐν τῷ βίῳ] Haud scio an haec verba a librario imperito obtrusa sint Dinarcho: quibus sublatis, comma quoque post ἀποδημίας delendum et post μάχην ponendum. Δημοσθένης in marg. hab. M. 3. μετὰ] κατὰ vett. edd. sed μετὰ rescribendum viderunt Wolf. Gruter. κατὰ [μετ] M. 4. Ὀλυμπίαν] ὀλυμπίας pr. M. ἐπεὶ] ἐπὶ NLZM. 6. ἐπιτρέψαι] ἐπιτρέψειν N. 10. προβαλόμενος NB et corr. A, Bekk. et recc. edd. et conjecerat Reisk. προβαλλόμενος ceteri.

§. 82, 1. τῆς om. L et vett. edd. 2. ἐξελθεῖν] ἀποεξελθεῖν M. 3. ἐπειδὴ δὲ] ἐπεὶ δὲ N. δὲ om. M. Ἀλέξανδρον] Ἀλέξανδρος vett. edd., corr. Wolf. 4. κατάγειν A hab. a corr. ἀρχιθεωρὸν] ἀρχιθέωρον vulg. ante Bekk. 5. ἀπέδωκε] ἐπέδωκε Scalig. prob. Reisk. et recep. Bait. et Spp. coll. Boeckh. Corp. Inscr. 2335, 54. 2058. B. 27. Fort. ἀπέδειξε. βουλῇ] βουβῇ Ald. 6. οἰκουρός et 7. δραπέτης. Haec transponi jussit Sauppius ad h. l. et Epist. crit. p. 120. οἴκοι] οἴκει [οι] M. 7. ἐστίν] ἐστὶ vett. edd. 8. * Hoc loco nonnulla verba excidisse videntur. V. Comm. nostr.

ψήφισμα, ὃ ἔγραψε Δημοσθένης τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῇ περὶ αὐτοῦ τε καὶ ὑμῶν, ἵνα παρ' ἄλληλα θεωρήσαντες εἰδῆτε τὴν Δημοσθένους ἀπόνοιαν.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἔγραψας σὺ τοῦτο, Δημόσθενες; ἔγραψας· οὐκ ἔστιν ἀντειπεῖν. ἐγένετο ἡ βουλὴ κυρία σοῦ προστάξαντος; ἐγένετο. τεθνᾶσι τῶν πολιτῶν ἄνδρες; τεθνᾶσι. κύριον ἦν τὸ σὸν ψήφισμα κατ' ἐκείνων; ἀδύνατον ἀντειπεῖν. 83.

Λέγε δὴ πάλιν ὃ Δημοσθένης κατὰ Δημοσθένους ἔγραψε. προσέχετε, ὦ ἄνδρες.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἡ βουλὴ εὕρηκε Δημοσθένην. τί δεῖ πολλῶν λόγων; ἀποπέφαγκεν, ὦ Ἀθηναῖοι. τὸ μὲν τοίνυν δίκαιον ἦν ὑφ' ἑαυτοῦ κεκριμένον εὐθὺς ἀποθνήσκειν· ἐπειδὴ δὲ εἰς τὰς ὑμετέρας ἥκει χεῖρας τῶν ὑπὲρ τοῦ 84.

---

§. 82, 9. ἔγραψε — ἐξ Ἀρείου] ἔγραψεν ὁ δημοσθένης τῇ ἐκ τοῦ ἀρείου ZM. 10. βουλῇ sup. lin. hab. pr. M. αὐτοῦ] αὑτοῦ Ald. ὑμῶν N, corr. A, Dobs. et conjec. Wolf. ἡμῶν vulg. παρ' ἄλληλα] παράλληλα vett. edd.

§. 83, 1. Δημοσθένης; ἔγραψας·] Δημοσθένης, ἔγραψας; Ald. Steph. Wech. sed pravam interpunctionem sustulit mg. Steph. et Gruter. annot. 2. σοῦ om. LZM et vett. edd. 7. ὦ om. N. Sed-conf. §. 5. 26. 37. 43. 46. 50. 55. 57. 68. 83. 91. III. 5. 9. ΨΗΦΙΣΜΑ. add. NA Bekk. et recc. edd.

§. 84, 1. Ἡ βουλὴ add. NA Bekk. et recc. edd. εὕρηκε] ᾕρηκε Wurm. Reiskius post λόγων interponi jusserat αὐτὸς ἑαυτόν. 3. ἀποθνήσκειν] ἀποθνήκειν Ald. 4. δὲ εἰς N. δ' εἰς vulg. ὑμετέρας] ἡμετέρας vett. edd. sed correx. Scaliger. Wolf. Steph. τῶν — συνειλεγμένων καὶ τῶν ὀμωμοκότων] τοὺς — συνειλεγμένων καὶ τοὺς ὀμωμοκότας vett. edd.. τοὺς — συνειλεγμένους καὶ τοὺς ὀμωμοκότας cett. τῶν — συνειλεγμένων κτλ. aut τοὺς — συνειλεγμένους κτλ. scribendum censuerant Wolf. Steph. Gruter. Ge-

δήμου συνειλεγμένων καὶ τῶν ὀμωμοκότων πείθεσθαι
τοῖς νόμοις καὶ τοῖς τοῦ δήμου ψηφίσμασι, τί ποιή-
σετε; προήσεσθε τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν καὶ
85. τὰ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις δίκαια νομιζόμενα; μή,
ὦ Ἀθηναῖοι, μή· αἰσχρὸν γὰρ καὶ δεινὸν ἑτέρους μὲν
ὑπὸ τῶν Δημοσθένους ψηφισμάτων, οὐδὲν ὄντας τού-
του χείρους οὐδὲ τοσαῦτ' ἠδικηκότας ὅσαπερ οὗτος,
ἀπολωλέναι, τουτονὶ δὲ καταφρονοῦντα ὑμῶν καὶ τῶν
νόμων ἀτιμώρητον ἐν τῇ πόλει περιμέναι, αὐτὸν ὑφ'
ἑαυτοῦ καὶ τῶν ψηφισμάτων ὧν ἔγραψεν ἑαλωκότα.
ταὐτὸ συνέδριον, ὦ Ἀθηναῖοι, καὶ ὁ αὐτὸς τόπος, καὶ
86. ταὐτὰ δίκαια . . . . ὁ αὐτὸς ῥήτωρ ἐκείνοις τε αἴτιος
ἐγένετο τῶν συμβάντων κακῶν καὶ αὐτῷ τῶν νῦν συμ-
βησομένων. ἐπέτρεψεν ὁ αὐτὸς οὗτος ἐν τῷ δήμῳ τῷ
συνεδρίῳ τούτῳ κρῖναι περὶ αὐτοῦ, μάρτυρας ὑμᾶς πε-
ποιημένος. ἔθετο συνθήκας μετὰ τοῦ δήμου, γράψας
τὸ ψήφισμα καθ' ἑαυτοῦ, παρὰ τὴν μητέρα τῶν θεῶν,
ἣ πάντων τῶν ἐν τοῖς γράμμασι δικαίων φύλαξ τῇ

---

nitivum praetulit Wurm. Cf. §. 9. 5. πείθεσθαι] πεισθήσεσθαι malit Wurm. πείσεσθαι suspic. Baiterus. 6. νόμοις] λόγοις (νόμοις) M. 7. θεοὺς in rasura 10 lit capace, corr. a pr. A.

§. 85, 5. ὑμῶν] ἡμῶν vett. edd. quod correx Wolf. et Steph. 6. ἀτιμώρητον] ἀτιμώριτον Ald. ἐν τ. π. περιμέναι N. περιμέναι ἐν τ. π. vulg. 8. ταὐτὸ malit Dobr. et recep. Bait. et Spp. τουτὶ τὸ cett. ὁ αὐτὸς] οὗτος ὁ malit Schm. 9. ταὐτὰ malebant Wolfius, Reisk. Dobr. Wurm. et recep. Bait. et Saupp. ταὐτὰ τὰ A Dobs. ταῦτ' αὐτὰ τὰ B. ταῦτα τὰ cett. Lacunae notas post δίκαια ego interposui: vulgo majorem distinctionis notam inferunt.

§. 86, 1. ὁ αὐτὸς] καὶ ὁ αὐτὸς conj. Reisk. Dobr. τε om. N. τὲ Ald. 2. αὐτῷ τῶν NAB Wolfius, Reisk. et recc. edd. αὐτῶν LZM. αὖ τῶν vett. edd. 4. τούτῳ] τοῦτον M. αὐτοῦ], αὑτοῦ Ald. 5. μετὰ] κατὰ (με) M. 6. παρὰ τὴν μητέρα] παρὰ τῇ μητρὶ Reisk. τὸ παρὰ τῇ μητρὶ Dobr. 7. φύλαξ τῇ πόλει] τῇ

πόλει καθέςηκε. διὸ καὶ οὐχ ὅσιον ὑμῖν ἐςὶ ταύτας
ἀκύρους ποιεῖν, οὐδὲ τοὺς θεοὺς ὀμωμοκόσι περὶ ταύ-
της τῆς κρίσεως ταῖς αὐτῶν τῶν θεῶν πράξεσιν ἐναν-
τίαν τὴν ψῆφον ἐνεγκεῖν. κρίσει Ποσειδῶν ἀποτυχὼν 87.
τῇ ὑπὲρ Ἁλιῤῥοθίου πρὸς Ἄρη γενομένῃ ἐνέμεινεν·
αὐταὶ αἱ σεμναὶ θεαὶ τῇ πρὸς Ὀρέςην ἐν τούτῳ τῷ
συνεδρίῳ κρίσει γενομένῃ καὶ τῇ τούτου ἀληθείᾳ συν-
οίκους ἑαυτὰς εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον κατέςησαν. ὑμεῖς
δὲ τί ποιήσετε οἱ πάντων εἶναι φάσκοντες εὐσεβέςα-
τοι; τὴν τοῦ συνεδρίου γνῶσιν ἄκυρον καταςήσετε τῇ
Δημοσθένους ἐπακολουθήσαντες πονηρίᾳ; οὔκ, ἐὰν σω-
φρονῆτε, ὦ Ἀθηναῖοι· οὐ γὰρ περὶ μικρῶν οὐδὲ τῶν 88.
τυχόντων ἐν τῇ τήμερον ἡμέρᾳ δικάζετε, ἀλλὰ περὶ
σωτηρίας τῆς πόλεως ἁπάσης καὶ πρὸς τούτοις περὶ
δωροδοκίας, ἔθους πονηροῦ καὶ πράγματος ἀλυσιτε-
λοῦς ὑμῖν καὶ πάντας ἀνθρώπους ἀπολωλεκότος. εἰ
μὲν καθ' ὅσον ἐςὲ δυνατοὶ ἐκβαλεῖτε ἐκ τῆς πόλεως
καὶ παύσετε τοὺς ῥᾳδίως καθ' ὑμῶν χρήματα λαμβά-

πόλει φύλαξ Z. articulum om. pr. A. φύλαξ[β] τῇ[α] πόλει M. τῇ πόλει hab. sup. lin. A.

§. 87, 2. τῇ — γενομένῃ (τοῖς — γενομένοις hab. corr. A.) malebat Bekk. recep. Bait. et Spp. τῆς — γενομένης N. τοῖς — γενομένοις vulg. Aut τῆς — γενομένης legendum aut post ἀποτυχὼν interpungendum censet Stephanus. 3. αὐταὶ] αὗται pr. A. σεμναὶ om. ZM. 4. Post γενομένῃ Reisk. Cur. post. p. 455. et Bekk. in Addend. ἐνέμειναν jubent inseri: Sauppius, si opus sit, facilius addi putat post ἐνέμεινεν: cujus equidem amplector sententiam. 6. εὐσεβέςατοι N. εὐσεβέςεροι vulg. 7. γνῶσιν N. γνώμην vulg. Non semel haec confusa sunt in libris mss. Cf. Dem. in Timocr. §. 78. καταςήσετε] κατεςήσατε pr. A. τῇ] τῇ τοῦ ZM. 8. οὔκ Schm. Bait. et Spp. οὐκ ceteri. Comma post οὐκ om. Bekk. sicut Ald. 9. Ἀθηναῖοι NAB Bait. et Spp. ἄνδρες Ἀθηναῖοι cett. Cf. §. 1. 2. 3. 14. 22 28. 40. 53. 66. sq.

§. 88, 5. ὑμῖν add. NABLZM Bekk. et recc. edd. εἰ μὲν] ὃ εἰ μὲν malebat Reisk. 6. καθ' ὅσον] καθόσον vett. edd. 7. ῥᾳδίως om. pr. M.

νοντας, σωθησόμεθα θεῶν βουλομένων· εἰ δ' ἐπιτρέψετε τοῖς ῥήτορσι πωλεῖν ὑμᾶς αὐτούς, περιόψεσθε τὴν πόλιν ἀνατραπεῖσαν ὑπὸ τούτων.

89. Ἔγραψεν αὐτὸς ἐν τῷ δήμῳ Δημοσθένης, ὡς δηλονότι δικαίου τοῦ πράγματος ὄντος, φυλάττειν Ἀλεξάνδρῳ τὰ εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀφικόμενα μετὰ Ἁρπάλου χρήματα. οὕτως οὖν, ὦ ἄριςε, εἰπέ μοι, φυλάξομεν, ἐὰν σὺ μὲν εἴκοσι τάλαντα λαβὼν ἔχῃς ἰδίᾳ, ἕτερος δὲ πεντεκαίδεκα, Δημάδης δὲ ἑξακισχιλίους χρυσοῦ ςατῆρας, ἕτεροι δὲ ὅσα δή ποτε ἀποπεφασμένοι εἰσί; τέτταρα γὰρ τάλαντά ἐςι καὶ ἑξήκοντα ἤδη εὑρημένα,

90. ὧν οἴεσθε τὴν αἰτίαν τουτοισὶν ἀναθεῖναι. καὶ πότερα κάλλιόν ἐςι, πρὸς δὲ δικαιότερον, ἅπαντ' ἐν τῷ κοινῷ φυλάττεσθαι, ἕως ἄν τι δίκαιον ὁ δῆμος βουλεύσηται, ἢ τοὺς ῥήτορας καὶ τῶν ςρατηγῶν ἐνίους διηρπακότας ἔχειν; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι τὸ μὲν ἐν τῷ κοινῷ φυλάττειν παρὰ πάντων ὁμολογούμενον εἶναι δίκαιον, τὸ δὲ τούτους ἔχειν μηδένα ἂν εἰπεῖν ὡς ἔςι καλῶς ἔχον.

91. Πολλοὺς οὗτος ἐρεῖ καὶ παντοδαποὺς λόγους, ὦ

---

§ 88, 9. ὑμᾶς] ἡμᾶς N. αὐτοὺς] αὐτοὺς (ἡν) M.

§. 89, 3. μετὰ Ἁρπάλου om. pr. M. 4. ὦ add. NABLZM Ald. Bekk. et recc. edd. φυλάξομεν] φυλάξωμεν N. 5. ἰδίᾳ scripsi cum Wurm. atque Bait. et Spp. coll. §. 93. ἴδια vulg. 6. Δημάδης] δημώδης Z. χρυσοῦ] χρυσοῦς ZM. 7. ἀποπεφασμένοι] ἀποφασμένος Ald. τέτταρα] τετρακόσια N pr. A. 9. οἴεσθε] οἷόν τ' ἔςαι suspic. Saupp. coll. §. 93. 113. δεῖν addi vult Reisk. τουτοισὶν] τούτοισιν L. ἀναθεῖναι] ἂν ἀναθεῖναι Wurm.

§. 90, 2. πρὸς δὲ] καὶ addendum esse censet Reisk., quod Atticorum usus videtur efflagitare. 3. ἄν τι] ἄν τὶ malint scribi Reisk. et Schm. 5. ἐν τῷ] αὐτῷ Z. 7. μηδένα N. μηδὲν vett. edd. μηδέντι propos. Wolf. μηδέν' aut μηδένα Steph. Grut. μηδέν' Reisk. Bekk., qui codicum non facit mentionem (μηδέν' A.), Schm. Bait. et Spp.

§. 91, 1. οὗτος] οὕτως LZM. ἐρεῖ καὶ — οὐδέποτε recte

ἄνδρες, καὶ οὐδέποτε τοὺς αὐτούς. ὁρᾷ γὰρ ὑμᾶς τὸν
ἅπαντα χρόνον ἐλπίσι κεναῖς καὶ ψευδέσι λόγοις ἐξη-
πατημένους ὑφ' ἑαυτοῦ, καὶ μέχρι τούτου μνημονεύον-
τας τὰς ὑποσχέσεις μέχρις ἂν ῥηθῶσιν. εἰ μὲν οὖν
ἔτι δεῖ τὴν πόλιν τῆς Δημοσθένους πονηρίας καὶ ἀτυ-
χίας ἀπολαύειν, ἵνα πλείω κακοδαιμονῶμεν (οὐ γὰρ
ἔχω τί ἄλλο εἴπω), ςερκτέον εἴη τοῖς συμβαίνουσιν·
εἰ δ' ἔτι κηδόμεθα τῆς πατρίδος καὶ τοὺς πονηροὺς 92.
καὶ δωροδόκους μισοῦμεν καὶ μετοιωνίσασθαι τὴν τύ-
χην καὶ μεταλλάξασθαι βουλόμεθα, οὐ προετέον ἐςὶν
ὑμᾶς αὐτούς, ὦ Ἀθηναῖοι, ταῖς τοῦ μιαροῦ καὶ γόη-
τος τούτου δεήσεσιν, οὐδὲ προσδεκτέον τοὺς οἴκτους
καὶ τοὺς φεναχισμοὺς τούτου· ἱκανὴν γὰρ εἰλήφατε
πεῖραν αὐτοῦ καὶ τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων καὶ τῆς
τύχης. τίς οὕτως εὐέλπις ὑμῶν ἐςίν, ὦ Ἀθηναῖοι, τίς 93.
οὕτως ἀλόγιςος, τίς * οὕτω * τῶν προγεγενημένων καὶ

Wurmius atque Bait. et Spp.: vel εἴρηκε καὶ — οὐδὲ πώποτε vel οὐδέποτε legi vult Dobreus. ἐρεῖ καὶ — οὐδὲ πώποτε vulg. 3. ἅπαντα] πάντα N. 4. τούτου] καὶ add. N. 7. πλείω N. πλέον vulg. Cf. Benseler. ad Isocr. Areop. p. 238. οὐ N. οὐδὲ vulg. Cf. Hartung. Partikeln I. p. 211. 8. εἴη] ἂν εἴη malit Bekk. εἴη malit ejectum Baiterus. Cf. ann. ad §. 50.

§. 92, 1. δ' ἔτι] δέ τι suspic. Baiterus. 2. μισοῦμεν] μισοῦ-θεν Ald. (non μιμοῦμεν, ut Reisk. contendit.) 3. βουλόμεθα] βουλόμεθα δυνησόμεθα M. προετέον Wolfius, Bekk. et recc. edd. προσεκτέον ceteri, quod defendit Wurm. προσεκτέον deleto αὐτούς, aut προετέον legendum existimat Reisk. προσεκτέον ἐπὶ ὑμᾶς suspic. Baiterus. 5. προσδεκτέον NAB Bekk. et recc. edd. προσεκτέον LZ. προσετέον vett. edd. προσετέον Wolfius, Reisk. 6. τούτου] τοὺς τούτου Bait. et Spp. coll. §. 111. Vide §. 79. 7. καὶ τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων N. Conf. §. 17. 32. et 102. atque hic ordo tantum non legitimus est. καὶ τῶν ἔργων καὶ τῶν λόγων vulg.

§. 93, 1. ὑμῶν ἐςὶν NAB Bekk. et recc. edd. ἐςὶν ὑμῶν ceteri. 2. οὕτως] οὗτος pr. A. οὕτω post τίς ego inserui. Conf. var. script. Dem. in Mid. 66.

νῦν ἐνεστηκότων πραγμάτων ἄπειρος, ὅστις ἐλπίζει τὸν
ἐκ τοσαύτης εὐδαιμονίας εἰς τοσαύτην ἀδοξίαν κατα-
στήσαντα τὴν πόλιν δι' ἡντιναδήποτε αἰτίαν ἢ τύχην
(ἐῶ γὰρ τοῦτο νῦν), ἐπειδὴ πρὸς ταῖς ἄλλαις ἀπο-
ρίαις καὶ τοῖς περιεστηκόσιν ἡμᾶς κινδύνοις καὶ ἡ τῶν
ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως δωροδοκία προσγέγονε, καὶ περὶ
αἰσχρᾶς αἰτίας κοινῇ πάντες ἀγωνιζόμεθα καὶ περὶ τοῦ
μὴ δοκεῖν τὰ ἰδίᾳ παρά τισιν ὄντα χρήματα κοινῇ
τὸν δῆμον ἔχειν, τηνικαῦτα συμβουλεύοντα καὶ διοι-
94. κοῦντα τοῦτον σώσειν ἡμᾶς; ἐῶ γὰρ τἄλλα ὅσα μετα-
βαλλόμενος ἐν τοῖς πράγμασι καὶ δημηγορῶν οὐδὲν
ὑγιὲς διατετέλεκε, καὶ τοτὲ μὲν γράφων καὶ ἀπαγο-
ρεύων μηδένα νομίζειν ἄλλον θεὸν ἢ τοὺς παραδεδο-
μένους, τοτὲ δὲ λέγων ὡς οὐ δεῖ τὸν δῆμον ἀμφισβη-
τεῖν τῶν ἐν τῷ οὐρανῷ τιμῶν Ἀλεξάνδρῳ, ὅταν δὲ
μέλλῃ κριθήσεσθαι παρ' ὑμῖν, Καλλιμέδοντα εἰσαγγέλ-
λων συνιέναι ἐν Μεγάροις τοῖς φυγάσιν ἐπὶ καταλύ-
σει τοῦ δήμου, καὶ ταύτην τὴν εἰσαγγελίαν εὐθὺς πα-

---

§. 93, 3. ἄπειρος] οὕτως ἄπειρος malit Wolfius. ὅστις] τίς NABLZM. 5. ἡντιναδήποτε] ἥν τινα δήποτε Ald. ἢ τύχην] ἠτύχει Z. 6. τοῦτο νῦν] τοῦτό γε νῦν aut τοῦτό γε scribendum esse putat Wurm. coll. Dem. de cor. 21. 146. 261. Adde de f. leg. 94. Haud scio an recte. 7. κινδύνοις] κινδύοις Ald. 8. δωροδοκία προσγέγονε] δωροδοκίας γέγονεν Z. 10. ἰδίᾳ Bekk. et recc. edd. ἴδια ceteri, non item pr. A, sed corr. A. 11. διοικοῦντα NAB Bekk. et recc. edd. πολεμοῦντα ceteri. πολέμους διοικοῦντα conj. Wurm. 12. σώσειν] τώσειν Ald. ἡμᾶς] ὑμᾶς A Dobs.

§. 94, 3. διατετέλεκε N Bait et Saupp. et conj. Reisk. prob. Dobreus. τετέλεκε vulg. ἀπαγορεύων] ἐπαγορεύων Ald. 4. νομίζειν ἄλλον N. ἄλλον νομίζειν vulg. 6. τῷ add. N. τιμῶν] Hoc verbo se facile carere dicit Bekker.: τῶν ἴσων τοῖς ἐν οὐρανῷ suspic. Reisk. pro τῶν ἐν οὐρανῷ τιμῶν. Displicet οὐρανὸς Wurmio. 7. μέλλῃ] μέλλει pr. A. Καλλιμέδοντα] Καλλιμήδοντα Ald.
εἰσαγγέλλων
εἰσαγγέλλων] παρεισατων M.

ραχρῆμα ἀναιρούμενος, ἐν δὲ τῇ ἐκκλησίᾳ ταύτῃ τῇ 95.
πρώην γεγενημένῃ προσάγων καὶ κατασκευάζων ψευδῆ μηνυτὴν ὡς ἐπιβουλευομένων τῶν νεωρίων, καὶ περὶ τούτων γράφων μὲν οὐδὲν, αἰτίας δὲ ἕνεκα τοῦ παρόντος ἀγῶνος παρασκευάζων· τούτων γὰρ ἁπάντων ὑμεῖς τούτῳ μάρτυρές ἐστε. γόης οὗτος, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ μιαρὸς ἄνθρωπός ἐστι, καὶ οὔτε τῷ γένει τῆς πόλεως πολίτης οὔτε τοῖς πεπολιτευμένοις αὐτῷ καὶ πεπραγμένοις. ποῖαι γὰρ τριήρεις εἰσὶ κατεσκευ- 96.
ασμέναι διὰ τοῦτον, ὥσπερ ἐπὶ Εὐβούλου, τῇ πόλει; ἢ ποῖοι νεώσοικοι τούτου πολιτευομένου γεγόνασι; πότε οὗτος ἢ διὰ ψηφίσματος ἢ νόμου ἐπηνώρθωσε τὸ ἱππικόν; τίνα κατεσκεύασε δύναμιν τοιούτων καιρῶν παραγενομένων μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην, ἢ πεζὴν ἢ ναυτικήν; τίς ἀνενήνεκται κόσμος τῇ θεῷ εἰς ἀκρόπολιν ὑπὸ τούτου; τί κατεσκεύακεν οἰκοδόμημα Δημοσθένης ἐν τῷ ἐμπορίῳ τῷ ὑμετέρῳ ἢ ἐν τῷ ἄστει ἢ ἄλλοθί που τῆς χώρας; οὐδεὶς ἂν οὐδαμοῦ δείξειεν.
ἔπειτα τὸν μὲν ἐν ταῖς πολεμικαῖς πράξεσιν ἄπιστον 97.
γεγενημένον ἐν δὲ ταῖς κατὰ τὴν πόλιν οἰκονομίαις ἄχρηστον, περιεωρακότα δὲ τοὺς ἀντιπολιτευομένους

---

§. 95, 1. ἐν δὲ] ἐν δὴ N. 4. δὲ ἕνεκα N. δ' ἕνεκα vulg. 5. παρασκευάζων] κατασκευάζων M. 9. πεπραγμένοις NABLZM Bekk. et recc. edd. πεπραγματευμένοις ceteri.

§. 96, 1. τριήρεις] τριήρης N. 2. τοῦτον NAB Bekk. et recc. edd. τούτου ceteri. ἐπὶ Εὐβούλου] ἐπιβούλου ZM. ἐπὶ Βούλου pr. N. 7. ἀνενήνεκται Bekk. et recc. edd. ἀνήνεκται ceteri. κόσμος τῇ θεῷ N. τῇ θεῷ κόσμος vulg. εἰς] ἐς ZM. 8. κατεσκεύακεν οἰκοδόμημα Δημοσθένης N. κατεσκεύακε Δημοσθένης οἰκοδόμημα vulg. 10. ἂν Stephanus, prob. Reisk. recep. Bekk. et recc. edd. οὖν ceteri: servata οὖν particula δείξει ἂν praetulerit Schm.

§. 97, 1. πράξεσιν] τάξεσιν conj. Wolf. ἄπιστον — ἄχρηστον] „Transponenda fortasse ἄχρηστον — ἄπιστον" Bekk.

ἅπαντα διαπεπραγμένους ὅσα ἐβουλήθησαν, μεταβεβλημένον δὲ αὐτὸν καὶ τὰς ὑπὲρ τοῦ δήμου πράξεις
98. ἐγκαταλελοιπότα, τοῦτον περιποιῆσαι βούλεσθε; οὔκ, ἐὰν σωφρονῆτε καὶ καλῶς καὶ ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν καὶ τῆς πόλεως βουλεύησθε· ἀλλὰ δέξασθε τὴν ἀγαθὴν τύχην, ἣ τιμωρήσασθαι παρέδωκε τῶν ῥητόρων τοὺς τὴν πόλιν διὰ τὴν αὐτῶν δωροδοκίαν ταπεινὴν πεποιηκότας, καὶ φυλάξασθε (καθάπερ οἱ θεοὶ προειρήκασιν ὑμῖν ἐν ταῖς μαντείαις πολλάκις) τοὺς τοιούτους ἡγεμόνας καὶ συμβούλους. ἀκούσατε δὲ αὐτῆς τῆς μαντείας. Λέγε τὴν μαντείαν.

ΜΑΝΤΕΙΑ.

99. Πῶς οὖν μίαν γνώμην ἕξομεν, ὦ Ἀθηναῖοι, πῶς ὁμονοήσομεν ἅπαντες ὑπὲρ τῶν κοινῇ συμφερόντων, ὅταν οἱ ἡγεμόνες καὶ οἱ δημαγωγοὶ χρήματα λαμβάνοντες προΐωνται τὰ τῆς πατρίδος συμφέροντα, καὶ ὑμεῖς μὲν καὶ ὁ δῆμος ἅπας κινδυνεύῃ περὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ τῆς πόλεως καὶ τῶν ἱερῶν τῶν πατρῴων καὶ παίδων καὶ γυναικῶν, οἱ δὲ διηλλαγμένοι πρὸς αὐ-

τοὺς

§. 97, 4. διαπεπραγμένους corr. A Wolfius, Reisk. et recc. edd. δὲ πεπραμένους L. δὲ πεπραγμένους ceteri. 6. βούλεσθε; κτλ.] βουλήσεσθε; οὐκ — ἀλλὰ δέξεσθε — καὶ φυλάξεσθε Dobr.

§. 98, 1. οὔκ, ἐὰν] οὐκ ἐὰν Bekk. οὐκ, ἐὰν Dobs. 3. βουλεύησθε] βουλεύεσθε N. 4. τιμωρήσασθαι] τιμωρήσησθε (αι suprascr.) M. παρέδωκε] Fort. addendum ὑμῖν. Cf. §. 64. II. 14. 5. αὐτῶν] αὑτῶν N. 8. αὐτῆς] αὖθις Gruterus, prob. Schm. Fort. ταύτης. 9. Λέγε NABLZM Bekk. et recc. edd. λέγε σὺ ceteri. μαντείαν] σημασίαν LZM.

§. 99, 2. ὁμονοήσομεν] ὁμονοήσωμεν N. 5. καὶ ὁ δῆμος NB et A (qui hab. μὲν ὁ, καὶ suprascr.), Bekk. et recc. edd. et conjecerat Reisk. ὁ δῆμος ceteri: quod in causa fuit ut Dobreus pro κινδυνεύῃ scribi juberet κινδυνεύητε, quod habet pr. M. 7. αὐτοὺς] αὑτοὺς vett. edd.

τοὺς ἐν μὲν ταῖς ἐκκλησίαις λοιδορῶνται καὶ προσ-
κρούωσιν ἀλλήλοις ἐξεπίτηδες, ἰδίᾳ δὲ ταὐτὰ πράττω-
σιν ἐξαπατῶντες ὑμᾶς τοὺς ῥᾷςα πειθομένους τοῖς
τούτων λόγοις; τί γάρ ἐςι ῥήτορος δημοτικοῦ καὶ μι- 100.
σοῦντος τοὺς κατὰ τῆς πόλεως λέγοντας καὶ γράφον-
τας; ἢ τί φασι τοὺς πρὸ ἡμῶν γεγενημένους, ὦ Δη-
μόσθενες καὶ Πολύευκτε, διατελεῖν ποιοῦντας; καὶ
ταῦτα οὐδενὸς δεινοῦ τότε τὴν πόλιν περιεςηκότος.
οὐ κρίνειν ἀλλήλους; οὐκ εἰσαγγέλλειν; οὐ γράφεσθαι
παρανόμων; ἔςιν οὖν ὅ, τι πεποιήκατε τούτων ὑμεῖς
οἱ φάσκοντες τοῦ δήμου κήδεσθαι καὶ τὴν σωτηρίαν
ὑμῖν ἐν τῇ τούτων εἶναι ψήφῳ; γέγραψαι ψήφισμα, 101.
Δημόσθενες, πολλῶν ὄντων καὶ δεινῶν καὶ παρανόμων
ὧν Δημάδης γέγραφε; κεκώλυκάς τινα πρᾶξιν ὧν ἐκεῖ-
νος προελόμενος κατὰ τοῦ δήμου πεπολίτευται; οὐδ'
ἡντινοῦν. εἰσήγγελκας τὸν παρὰ τὸ τοῦ δήμου ψή-

Dobs. 9. ταὐτὰ Wolfius, Gruterus, Reisk. Bekk. Bait. et Spp. τὰ αὐτὰ N. ταῦτα ceteri. πράττωσιν] πράττοντες ZM.

§. 100, 1. ῥήτορος] χεῖρον v. κάκιον ῥήτορος temere conj. Steph. πρὸς ῥήτορος v. ῥήτορος ἔργον Dobreus. Cf. Matth. gr. §. 316. 3. φασι] φασὶ vett. edd. ἡμῶν] ὑμῶν Reisk. Cur. po-
γεγενημ
ster. p. 455. γεγενημένους] γενομένους M. 6. ἀλλήλους] αὐτοὺς
ο
conj. Wolf. 7. παρανόμων] παρανόμων M. ἔςιν — παρανόμων om. pr. A.

§. 101, 1. γέγραψαι NA Bait. et Spp. γέγραπται BLZM. γέγραπταί σοι ceteri. Perfectum γέγραμμαι, medii generis vim prae se ferens, non infrequens est: cf. Dem. de cor. 59. 119. adv. Lept. 95. in Timocr. 17. 189. Plat. Euthyphr. p. 2. A. 2. δεινῶν καὶ παρανόμων N et conjec. Wurm. Conf. Dem. in Timocr. 161. 194. δεινῶν παρανόμων vulg. δεινῶς παρανόμων conj. Bekk., recep. Bait. et Spp. 3. τινα] τινὰ vett. edd. 5. εἰσήγγελκας in marg. hab. A. τὸ — ψήφισμα] τὰ — ψηφίσματα malint Reisk. et Schm. Pro τὸν, quod praecedit, aut τοῦτον legendum, aut nomen proprium excidisse statuit Reisk.

φισμα καὶ τοὺς νόμους πολλὰ διαπεπραγμένον; οὐδεπώποτε, ἀλλὰ περιεῖδες αὐτὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ χαλκοῦν ςαθέντα καὶ τῆς ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως κεκοινωνηκότα τοῖς Ἁρμοδίου καὶ Ἀριςογείτονος ἀπογόνοις.
102. ἔπειτα ποῦ τῆς εὐνοίας τῆς σῆς ὁ δῆμος ἔλαβε πεῖραν, ἢ ποῦ τὴν τοῦ ῥήτορος βοήθειαν καὶ δύναμιν ἐξεταζομένην εἴδομεν; ἢ ἐνταῦθα φήσετ' εἶναι δεινοί, εἰ παρακρούσεσθε τούτους ἀεὶ λέγοντες ὡς οὐκ ἔςιν ἔξω τῆς πατρίδος ὑμῖν ἐξελθεῖν, οὐκ ἔςιν ἄλλη καταφυγὴ χωρὶς τῆς ἡμετέρας εὐνοίας; φανεροὺς ἐχρῆν γεγενημένους ἀντιπράττοντας καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ τοῖς κατὰ τοῦ δήμου γραφομένοις ψηφίσμασιν, οὕτω πείθειν τούτους, λέγοντας ὡς οὐκ ἔςιν ὑμῖν οὐδεμία σω-
103. τηρία χωρὶς τῆς παρὰ τοῦ δήμου βοηθείας. ὑμεῖς δ' ἐν τοῖς ἔξω τὰς ἐλπίδας ἔχετε, ἁμιλλώμενοι ταῖς κολακείαις πρὸς τοὺς ὁμολογοῦντας ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου πράττειν καὶ δῶρα εἰληφέναι παρὰ τῶν αὐτῶν ὧνπερ νῦν ἀποπέφαγκεν ὑμᾶς ἡ βουλή. καὶ σὺ πάντων ἐναν-

---

§. 101, 6. πολλὰ] πολλὰ πολλὰ A. διαπεπραγμένον] διαπεπραγμένους Z. οὐδεπώποτε] οὐδέποτε N. οὐδὲ πώποτε Ald. 8. τῆς] τοῖς pr. A. Ald. ἐν τῷ N. ἐν vulg. Raro in hac formula articulum inferunt: sed cf. Aesch. in Ctes. 196. Phot. bibl. c. 265.

§. 102, 2. ἢ ποῦ NA Stephanus, Bekk. et recc. edd. ἤπου B. ὅπου ceteri. 3. δεινοί] εὔνοι conj. Dobreus. 4. παρακρούσεσθε Bekk. Wurm. παρακρούσησθε N. παρακρούετε Dobr. παρακρούσετε ceteri. cf. §. 40. 109. Quamquam activam formam habet Plato Crit. p. 47. A. 5. ὑμῖν] Aut hic ἡμῖν aut infra ἡμετέρας legi vult Reisk. ἡμῖν prob. Dobreus. 6. ἡμετέρας NAB Bekk. et recc. edd. ὑμετέρας ceteri. ἐχρῆν] ἐξῆν (χρῆν) M. 8. οὕτω] εἶθ' οὕτω proponit Reisk. At cf. II. 14. III. 8. et supra §. 71. 9. Post τούτους comma posui cum Schm. et Wurm. λέγοντας] λέγοντες (α) M.

§. 103, 2. δ' ἐν] δὲ ἐν vett. edd. 5. σὺ πάντων NA, quod conjec. Reisk., prob. Schm., recep. Bait. et Spp. συμπάντων ce-

τίον τῶν Ἑλλήνων διειλεγμένος Νικάνορι, καὶ κεχρη-
ματικὼς ἐν Ὀλυμπίᾳ περὶ ὧν ἐβουλήθης, ἐλεεινὸν
νῦν σεαυτὸν κατασκευάζεις προδότης ὢν καὶ δωροδό-
κος, ὡς ἐπιμελησομένους τούτους τῆς σῆς πονηρίας,
καὶ οὐ δώσων δίκην ὑπὲρ ὧν εἴληφαι πεποιηκώς, το- 104.
σούτῳ τολμηρότερον Δημάδου, ὥσθ᾽ ὁ μὲν προειρη-
κὼς ἐν τῷ δήμῳ τὸν ἑαυτοῦ τρόπον καὶ τὴν ἀπόνοιαν,
καὶ ὁμολογῶν λαμβάνειν καὶ λήψεσθαι, ὅμως οὐ τε-
τόλμηκε τούτοις δεῖξαι τὸ πρόσωπον, οὐδ᾽ ἐναντία τῇ
τῆς βουλῆς ἀποφάσει λέγειν ἠξίωσε. καίτοι οὐκ ἔγρα-
ψεν ἐκεῖνος περὶ αὑτοῦ κυρίαν εἶναι τὴν βουλήν, οὐδὲ
θάνατον ὡρίσατο, ἐὰν ἀποφανθῇ χρήματα εἰληφώς·
σὺ δὲ οὕτω σφόδρα πεπίςευκας τοῖς σεαυτοῦ λόγοις
καὶ καταπεφρόνηκας τῆς τούτων εὐηθείας, ὥςε πεί-
σειν οἴει τοὺς δικαςὰς ὡς μόνου σοῦ κατέψευςαι τὸ
συνέδριον καὶ μόνον οὐκ εἰληφότα σὲ τὸ χρυσίον ἀπο-
πέφαγκεν. καὶ τίς ἂν ταῦτα πεισθείη;

Ὁρᾶτε, ὦ Ἀθηναῖοι, τί μέλλετε ποιεῖν. παρειλή- 105.
φατε παρὰ τοῦ δήμου τὸ πρᾶγμα τὸ γεγενημένον ἤδη,
τιμωρίας δ᾽ ἕνεκα τῆς κατὰ τῶν ἐνόχων ὄντων ταῖς

---

teri. ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων dedi duce N, qui praebet ἐναντίων τ. Ἑλλ.: ceteri τῶν Ἑλλ. ἐναντίον. 9. ἐπιμελησομένους] ἐπιλησομένους Stephanus. ἐπιλελησμένους conj. Reisk, sine idonea causa.

§. 104, 2. τολμηρότερον] τολμηρότερος Wolfius. 3. ἑαυτοῦ N. αὑτοῦ vulg. 4. καὶ ὁμ.] ἣν ὁμ. typothetae errore Schm. τετόλμηκε τούτοις N Bait. et Spp. τετόλμηκεν αὐτοῖς vulg. 5. δεῖξαι] ἐνδεῖξαι N. ἐναντία] ἐναντίᾳ Ald. 7. αὑτοῦ] αὐτοῦ N Ald. 8. θάνατον ὡρίσατο] Haud scio an exciderint hic vv. ἑαυτῷ (εἶναι) τὴν ζημίαν. Cf. §. 61. Lycurg. 65. 9. σὺ] οὐ L. $\overset{σὺ}{οὐ}$ M. 12. μόνον οὐκ] μονονοὺκ vett. edd., in duo vocabula dispesci voluerunt Wolfius et Gruterus. σὲ] σε vett. edd. 13. πεισθείη] πειθείη Ald.

§. 105, 1. ὦ NABLM Ald. Bekk. et recc. edd. om. ceteri. 2. ἤδη] εἶδος NABLZM. ὄνειδος Bait. et Spp.

ἀποφάσεσι Δημοσθένης εἰσάγεται πρῶτος. κατηγορήκαμεν ἡμεῖς οὐδενὶ καταχαρισάμενοι τῶν κοινῶν δικαίων. πότερ᾽ ἀμελήσαντες τῶν γεγενημένων ἁπάντων ἀφήσετε τὸν πρῶτον εἰσεληλυθότα πρὸς ὑμᾶς καὶ τὰ δίκαια παρὰ τῷ δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου δόξαντ᾽ εἶναι καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀνθρώποις, ταῦθ᾽ ὑμεῖς οἱ κύριοι πάντων λύσετε, καὶ τὴν πονη-
106. *ρίαν αὐτοὶ τὴν τούτων ἀναδέξεσθε; ἢ πᾶσιν ἀνθρώποις παράδειγμα ἐξοίσετε κοινὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως, ὅτι μισεῖτε τοὺς προδότας καὶ τοὺς χρημάτων ἕνεκα προϊεμένους τὰ τοῦ δήμου συμφέροντα; ταῦτα γὰρ ἅπαντά ἐςιν ἐφ᾽ ὑμῖν νῦν, καὶ πεντακόσιοι καὶ χίλιοι ὄντες τὴν ἁπάσης τῆς πόλεως σωτηρίαν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχετε, καὶ ἡ τήμερον ἡμέρα καὶ ἡ ὑμετέρα ψῆφος πολλὴν ἀσφάλειαν ἐν τῇ πόλει καταςήσει τὰ δίκαια ὑμῶν ἐθελόντων κρίνειν, ἢ μοχθηρὰς ἐλπίδας ἔχειν ποιήσετε πάντας τοιαῦτα ὑμῶν ἔθη καθιςάντων.*

107. *Οὐ καταπληκτέον ἐςίν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐδὲ προετέον, ἐὰν σωφρονῆτε, τοῖς Δημοσθένους ἐλέοις τὴν*

---

§. 105, 5. *οὐδενὶ*] Aut *οὐδὲν* aut *οὐδὲν οὐδενὶ* scribi jubet Reisk. *οὐδὲν οὐδενὶ* prob. Bekk. et Wurm. Equidem praetulerim *οὐδὲν*. Cf. Plat. Apol. p. 35. C. 6. *γεγενημένων ἁπάντων*] *γενομένων πάντων* ZM. 8. *τὰ*, quod vulg. infertur post *δίκαια*, ejeci coll. §. 84. Isae. de Hagn. h. 38. Lys. in Evandr. 18. Dem. adv. Aphob. 10. de cor. 181. atque abesse malit Saupp. *παρὰ*] *περὶ* vett. edd., quod correxerunt Wolf. Steph. Gruter. Scaliger. 10. *οἱ* add. N, et A supra versum, Bekk. et recc. edd. 11. *ἀναδέξεσθε*] *ἀναδέξασθε* LZM Ald. *ἀναδέξασθαι* B.

§. 106, 2. *παράδειγμα*] *δεῖγμα* conj. Wurm. 3. *προϊεμένους* AB Bekk. et recc. edd. *προιμένους* N. *προεμένους* cett. 6. *σωτηρίαν*] *σωτηρίας* Ald. 8. *ἐν* add. N. 9. *ποιήσετε*] *ποιήσει* Dobreus. *ἔχειν* ante *ποιήσετε* collocat N, ceteri post *πάντας*. 10. *τοιαῦτα* N. *τοιαῦθ᾽* vulg. *ἔθη*] *ἤθη* Bekk. ed. Berol.

§. 107, 1. *καταπληκτέον*] hoc. v. a corr. hab. A. *ἄνδρ.* N. *ὦ ἄνδρ.* vulg. Cf. §. 18.

κοινὴν καὶ δικαίαν ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀπολογίαν. οὐδεὶς γὰρ ὑμῶν ἠνάγκαζε τοῦτον τὰ μὴ προσήκοντα χρήματα λαμβάνειν καθ' ὑμῶν, πολλῷ πλείω τῶν ἱκανῶν δι' ὑμᾶς ἕτερα κεκτημένον, οὐδ' ἀπολογεῖσθαι νῦν ὑπὲρ τῶν ὡμολογημένων ἀδικημάτων, γράψαντα καθ' ἑαυτοῦ θάνατον τὴν ζημίαν· ἀλλ' ἡ ἐκ τοῦ ἄλλου βίου ἔμφυτος αἰσχροκέρδεια καὶ πονηρία ταῦτα εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτῷ τέτραφε. μὴ οὖν ἄχθεσθε αὐτοῦ 108.
κλαίοντος καὶ ὀδυρομένου· πολὺ γὰρ ἂν δικαιότερον ἐλεήσετε τὴν χώραν, ἣν οὗτος εἰς τοὺς κινδύνους καθίςησι τοιαῦτα πράττων, ἣ τοὺς ἐξ ἑαυτῆς γεγενημένους ὑμᾶς ἱκετεύει, παραςησαμένη τὰ ὑμέτερα τέκνα καὶ γυναῖκας, τιμωρήσασθαι τὸν προδότην καὶ σώζειν ἑαυτήν, ὑπὲρ ἧς οἱ πρόγονοι πολλοὺς καὶ καλοὺς κινδύνους ὑπομείναντες ἐλευθέραν αὐτὴν ὑμῖν παραδεδώκασιν, ἐν ᾗ πολλὰ καὶ καλὰ παραδείγματα λέλειπται τῆς τῶν τελευτησάντων ἀρετῆς. εἰς ταύτην ἀποβλέ- 109.
ψαντας, ὦ Ἀθηναῖοι, καὶ τὰς ἐν αὐτῇ γινομένας πατρίους θυσίας καὶ τὰς τῶν προγόνων θήκας φέρειν

---

§. 107, 3. ἀπολογίαν] τιμωρίαν conj. Bekk. in Addend., prob. Schm. 5. λαμβάνειν Wolf., prob. Reisk., recep. Bait. et Spp. λαμβάνοντα NABLZM. λαμβάνειν τὰ ceteri. Ante πολλῷ Wolfius addi jubet τόν. 6. ἀπολογεῖσθαι pr. A Wolf. Reisk. et recc. edd. ἀπολεῖσθαι NBLZM vett. edd.

§. 108, 3. ἐλεήσετε] ἐλεήσαιτε Bekk. Bait. et Spp. Tu confer Hartung. Partikeln II. p. 280 sq. et quae annotavi ad Lycurg. p. 212. Antiph. p. 254. εἰς τοὺς κ. καθίςησι N. καθίςησιν εἰς τοὺς κινδύνους vulg. 4. ἐξ ἑαυτῆς N. ἐξ αὐτῆς Ald. Steph. Wech. Schm. Wurm. ἐν αὐτῇ Wolf. conj. ἐξ αὐτῆς cett. 5. ὑμᾶς] ἡμᾶς pr. N. 7. πολλοὺς καὶ καλοὺς N. πολλοὺς καὶ μεγάλους conj. Bekk. καλοὺς καὶ πολλοὺς vulg. καλοὺς καὶ malit abesse Sauppius coll. III. 21. Cf. Dem. Ol. III. 36. τῆς τάξεως, ἣν ὑμῖν οἱ πρόγονοι τῆς ἀρετῆς μετὰ πολλῶν καὶ καλῶν κινδύνων κτησάμενοι κατέλιπον. 8. αὐτὴν ὑμῖν AB Bekk. et recc. edd. ὑμῖν αὐτὴν cett.

§. 109, 2. τὰς om. vett. edd., addendum esse viderunt Wolf. Steph. Gruter.

δεῖ τοὺς εὖ φρονοῦντας τὴν ψῆφον. καὶ ὅταν Δημοσθένης ἐξαπατῆσαι βουλόμενος καὶ παρακρούόμενος ὑμᾶς οἰκτίζηται καὶ δακρύῃ, ὑμεῖς εἰς τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα ἀποβλέψαντες καὶ τὴν πρότερον δόξαν ὑπάρχουσαν αὐτῇ ἀντίθετε, πότερον ἡ πόλις ἐλεεινοτέρα διὰ τοῦτον γέγονεν ἢ διὰ τὴν πόλιν Δημοσθέ-
110. νης. εὑρήσετε γὰρ τοῦτον μὲν λαμπρὸν ἐξ οὗ προσελήλυθε πρὸς τὸ πολιτεύεσθαι γεγενημένον, καὶ ἀντὶ μὲν λογογράφου καὶ μισθοῦ τὰς δίκας λέγοντος ὑπὲρ Κτησίππου καὶ Φορμίωνος καὶ ἑτέρων πολλῶν πλουσιώτατον ὄντα τῶν ἐν τῇ πόλει, ἀντὶ δ' ἀγνῶτος καὶ οὐδεμίαν πατρικὴν δόξαν παρὰ τῶν προγόνων παρειληφότος ἔνδοξον γεγενημένον, τὴν δὲ πόλιν οὐκ ἀξίως ἑαυτῆς οὐδὲ τῆς τῶν προγόνων δόξης διακειμένην. ἀφέντες οὖν τοὺς ἐλέους καὶ τοὺς φενακισμοὺς τοὺς τούτου τὴν δικαίαν καὶ τὴν ὁσίαν φέρετε ψῆφον, καὶ σκοπεῖτε τὸ τῇ πατρίδι συμφέρον, μὴ τὸ Δημοσθένει· τοῦτο γάρ ἐϛι καλῶν κἀγαθῶν δικαϛῶν ἔργον.

---

§. 109, 5. ἐξαπατῆσαι βουλόμενος καὶ παρακρουόμενος] Aut ἐξαπατῶν καὶ παρακρουόμενος aut ἐξαπατῆσαι βουλόμενος καὶ παρακρούεσθαι malebat Reisk. Pro παρακρουόμενος in ZM est περικρουόμενος. 6. ὑμᾶς] ἡμᾶς N. 7. ἀξίωμα Markland. et Wurm. σῶμα vulg. Cf. III. 21. Aesch. in Ctes. 237. et pass. Dem. Phil. III. 73. de synt. 33. de cor. 149. adv. Lept. 142. Plutarch. Phoc. 1. Diod. Sic. 17, 15. 8. ὑπάρχουσαν αὐτῇ N. αὐτῇ ὑπάρχουσαν vulg.

§. 110, 1. προσελήλυθε] προελήλυθεν ZM. προσελήλυθε πρὸς N Bait. et Spp. atque πρὸς malit Bekkerus quoque. Cf. II. 15. Aesch. in Ctes. 134. προσελήλυθεν εἰς ceteri. 4. καὶ ἑτέρων] ἑτέρων, καὶ Ald. In Aldina esse ἑταίρων falso affirmat Reisk. πλουσιώτατον N Bait. et Spp. et praetulerit Bekk. πλουσιώτερον vulg. Cf. II. 1. 5. ὄντα] ὄντα πάντων conj. Reisk. 6. οὐδε-
οὐ διακειμένην
μίαν] μηδεμίαν M. 8. διακειμένην] γεγενημένην M. 10. τὴν δικαίαν καὶ τὴν ὁσίαν N. τὴν ὁσίαν καὶ δικαίαν vulg. In repetito articulo ne offendas, compares in Aristog. 20. Dem. de f. leg. 311. Lycurg. 128. ibique interpp. 11. μὴ τὸ] μὴ τῷ NZM. μὴ τὸ τῷ conj. Schm. 12. καλῶν κἀγαθῶν] καλὸν κἀγαθὸν N.

Καὶ ὅταν ἀναβαίνῃ τις συνηγορήσων Δημοσθέ- 111.
νει, λογίζεσθε ὅτι οὗτος ὁ ἄνθρωπος, εἰ μὲν μὴ ἔνοχος ὢν ταῖς μελλούσαις ἀποφάσεσιν ἀναβαίνει, κακόνους ἐςὶ τῇ πολιτείᾳ, καὶ τοὺς ἐπὶ τῷ δήμῳ δῶρα λαμβάνοντας οὐ βουλόμενος δίκην δοῦναι καὶ τὴν κοινὴν τῶν ὑμετέρων σωμάτων φυλακήν, ἐφ' ᾗ τέτακται τὸ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ συνέδριον, καταλυθῆναι βούλεται καὶ συγκεχύσθαι πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει δίκαια· εἰ δὲ ῥήτωρ ἢ ςρατηγός, οἳ τὴν προσδοκωμένην καθ' αὐτῶν ἀπόφασιν ἄπιςον βουλόμενοι γενέσθαι συνηγοροῦσιν, οὐ προσεκτέον ὑμῖν ἐςὶ τοῖς τούτων λόγοις, εἰδότας ὅτι ἐκ πάντων τούτων γεγένηται συνεργία περὶ τὸν Ἁρπάλου κατάπλουν καὶ τὴν ἄφεσιν. νομίσαντες οὖν, 112.
ὦ Ἀθηναῖοι, καθ' ὑμῶν πάντας τούτους ἀναβαίνειν καὶ κοινοὺς ἐχθροὺς εἶναι τῶν νόμων καὶ τῆς πόλεως ἁπάσης, μὴ ἀποδέχεσθε αὐτῶν, ἀλλὰ κελεύετε ἀπολο-

---

§. 111, 1. τις] τὶς vett. edd. συνηγορήσων NABZ Bekk. et recc. edd. et conjectura invenerat Wolf. prob. Reisk. δημηγορή[συν]σων M. δημηγορήσων L ceteri. 2. λογίζεσθε — ἄνθρωπος N habet in marg. 3. ἀποφάσεσιν ἀναβαίνει] ἀναβαίνει[β] ἀποφάσεσι[α] M. 6. ἐφ'] ἀφ'[ἐ] M. 7. βούλεται] βούλετε[αι] M. 9. ςρατηγός, οἳ] ςρατηγοὶ conj. Reisk. προσδοκωμένην καθ' αὐτῶν N. καθ' αὐτῶν προσδοκωμένην vulg. Pro καθ' αὐτῶν in L et Ald. exstat καθ' αὐτόν. 11. ὑμῖν .. εἰδότας] εἰδόσιν[τας] M. Aut ὑμᾶς leg. esse aut εἰδόσιν censuit Reiskius, quippe qui immemor esset loquendi generis apud poëtas et in pedestri oratione satis triti. V. Brunck. ad Aeschyl. Prom. 216. ad Sophocl. Electr. 480. Elmslej. ad Eurip. Heracl. 693. Ducker. ad Thuc. 4, p. 238. Markland. ad Lys. p. 556. 579. et in Schaefer. Appar. II. p. 761 sq. Jacobs. anim. in Athen. p. 97. Stallb. ad Plat. Symp. p. 176. D. ad Gorg. p. 492. B. 12. γεγένηται scripsi pro vulg. γίνεται. συνεργία] συνεργεία Ald. περὶ] πρὸς ZM.

§. 112, 4. αὐτῶν] αὐτὸν M. ἀπολογεῖσθαι] ἀπολογεῖσθε M.

γεῖσθαι περὶ τῶν κατηγορημένων· μηδὲ τὴν αὐτοῦ τούτου μανίαν, ὃς μέγα φρονεῖ ἐπὶ τῷ δύνασθαι λέγειν· καὶ ἐπειδὰν φανερὸς ὑμῖν γένηται δωροδοκῶν, ὅτι μᾶλλον ἐξελήλεγκται φενακίζων ὑμᾶς, τιμωρήσασθε ὑμῶν αὐτῶν καὶ τῆς πόλεως ἀξίως· εἰ δὲ μή, μιᾷ ψήφῳ καὶ ἑνὶ ἀγῶνι πάντας τοὺς ἀποπεφασμένους καὶ τοὺς μέλλοντας ἀφέντες εἰς ὑμᾶς αὐτοὺς καὶ τὸν δῆμον τὴν τούτων δωροδοκίαν τρέψετε, κἂν ὕϛερον ἐγκαλῆτε τοῖς ἀφεῖσιν, ὅτε οὐδὲν ἔϛαι πλέον ὑμῖν.

113. Ἐγὼ μὲν οὖν, ὅσον εἰς τὸ μέρος τοὐμὸν τῆς κατηγορίας ἥκει, βεβοήθηκα, τἄλλα πάντα παριδὼν πλὴν τοῦ δικαίου καὶ τοῦ συμφέροντος ὑμῖν. οὐκ ἐγκαταλέλοιπα τὴν πόλιν, οὐ χάριν προὐργιαιτέραν τῆς τοῦ δήμου χειροτονίας ἐποιησάμην. ἀξιῶν δὲ καὶ ὑμᾶς τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν παραδίδωμι τὸ ὕδωρ τοῖς ἄλλοις κατηγόροις.

ἀπολεῖσθε (αι) Z. 5. κατηγορημένων] κατηγορουμένων Z. μηδὲ — μανίαν] μηδὲ τὴν τοῦ συκοφάντου τούτου θαυμάζετε μανίαν praetulerit Reisk. 7. ἐπειδὰν] ἐπειδὴ Z. φανερὸς] φανερῶς N. γένηται] γεγένηται malit Reisk. ὅτι] ἔτι NAB et conj. Wolf. probatque Reisk. ita tamen ut post ὑμᾶς inseri jubeat ἀλλά. Sauppius malit ὅσῳ. 8. φεναχίζων] a corr. hab. A. Post τιμωρήσασθε fort. inserendum αὐτὸν. Quamquam conferre licet Il. 15. 10. καὶ τοὺς — τὴν τούτων in marg. hab. M. 11. μέλλοντας] μέλλοντα Ald. 12. κἂν ὕϛερον rec. N, AB. καὶ ὕϛερον vulg. ἐγκαλῆτε N. ἐγκαλέσετε conj Steph. ἐγκαλεῖτε vulg. αὐτοῖς post ἐγκαλεῖτε inferri jubet Dobreus. 13. ὅτε] οὔτε Z.

§. 113, 1. τοὐμὸν] τοῦ μὲν vett. edd. sed τοὐμὸν conjectura invenerant Wolf. Steph. Gruter. 2. ἥκει βεβοήθηκα om. pr. M. 3. ἐγκαταλέλοιπα NAB Bekk. et reec. edd. ἐγκατέλιπα LZM. ἐγκατέλιπον ceteri.

II.

ΚΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟΝΟΣ.

Πάνθ', ὡς ἔοικεν, ὦ Ἀθηναῖοι, προσδοκητέα ἐςὶ καὶ ἀκοῦσαι καὶ ἰδεῖν ἐν ταῖς γεγενημέναις ἀποφάσεσι· θαυμασιώτατον δὲ πάντων, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τὸ νῦν γιγνόμενον. ὁ γὰρ πονηρότατος τῶν ἐν τῇ πόλει, μᾶλλον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, Ἀριςογείτων διαδικασόμενος ἥκει τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῇ περὶ ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης, καὶ νυνὶ μείζονα κίνδυνον ἡ τὴν ἀπόφασιν πεποιημένη βουλὴ κινδυνεύει ἢ ὁ δῶρα λαμβάνων καθ' ὑμῶν καὶ τὴν ὑπὲρ τῶν δικαίων παῤῥησίαν ἀποδόμενος εἴκοσι μνῶν. τούτῳ μὲν γε καινὸν οὐδὲν οὐδὲ δεινόν, ἐὰν ἁλῷ, συμβήσεται· καὶ γὰρ θανάτου ἄξια πολλὰ πρότερον ἕτερα διαπέπρακται, καὶ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ πλείω χρόνον ἢ ἔξω διατέτριφε, καὶ ὀφείλων τῷ δημοσίῳ κατὰ τῶν ἐπιτίμων γέγραφεν οὐκ ἐξὸν αὐτῷ, καὶ ἕτερα πολλὰ καὶ δεινὰ πεποίηκε, περὶ ὧν ὑμεῖς ἀκριβέςερον ἐμοῦ γιγνώσκετε· τῇ δὲ βουλῇ τὸ δόξαι ψευδῆ κατὰ Ἀριςογείτονος ἀποφαίνειν καὶ τοῦτον ἐκείνης ὑποληφθῆναι παρ' ὑμῖν δικαιότερα λέ-

(margin: 2.)

---

§. 1, 1. *Πάνθ' .. ὦ Ἀθηναῖοι*] *Πάνθ' .. ὦ ἄνδρες* Dionys. Halic. de Dinarcho judic. 10. 6. *τῇ — βουλῇ* NA Bekk. et recc. edd. *τὴν — βουλὴ* B. *τὴν — βουλὴν* ceteri. *πρὸς τὴν — βουλὴν* conj. Reisk. coll. §. 4. extr., quod probat Dobr. coll. III. 20. *διαδικάζεται νῦν πρὸς τὴν τούτου πονηρίαν.*

§. 2, 1. *τούτῳ*] *τοῦτο* ZM. 4. *ἢ*] *καὶ* ZM. 5. *γέγραφεν* N Bekk. cum codd., opinor, et recc. edd. *γέγραφε* vett. edd. 6. *δεινὰ*] *δεινα* Ald. 7. *ὑμεῖς ἀκριβέςερον* N. *ἀκριβέςερον ὑμεῖς* vulg. 8. *ψευδῆ*] *καὶ ψευδῆ* N. *τὰ ψευδῆ* ded. vid. pr. A. 9. *ὑποληφθῆναι παρ' ὑμῖν* N. *παρ' ὑμῖν ὑπολειφθῆναι* ZM. *παρ' ὑμῖν ὑποληφθῆναι* ceteri.

3. γειν τῶν αἰσχίςων καὶ δεινοτάτων ἐςίν. διόπερ, ὦ
Ἀθηναῖοι, οὗτός μοι δοκεῖ, τὸν ἀγῶνα ἀσφαλῆ νομί-
ζων αὐτῷ εἶναι, διαπειρασόμενος ἥκειν τῆς ὑμετέρας
γνώμης· ἅπαντα γὰρ αὐτῷ πολλάκις τὰ δεινὰ συμβέ-
βηκε, πλὴν τοῦ ἀποθανεῖν. τοῦτο δ', ἂν θεὸς θέλῃ
καὶ ὑμεῖς σωφρονῆτε, ἐν τῇ τήμερον ἡμέρᾳ συμβήσε-
ται. οὐ γὰρ δὴ μὰ τὸν Ἡρακλέα βελτίω γενήσεσθαι
αὐτὸν προσδοκᾶτε συγγνώμης νυνὶ τυγχάνοντα παρ'
ὑμῶν, οὐδὲ τὸ λοιπὸν ἀφέξεσθαι τοῦ λαμβάνειν χρή-
ματα καθ' ὑμῶν, ἐὰν νῦν ἀφῆτε αὐτόν. πονηρίαν γὰρ
ἀρχομένην μὲν κωλῦσαι τάχα τις κολάζων δυνηθείη,
ἐγκαταγεγηρακυῖαν δὲ καὶ γεγευμένην τῶν εἰθισμένων
4. τιμωριῶν ἀδύνατον εἶναι λέγουσιν.' εἰ μὲν οὖν ἐγγε-
νήσεσθαι βούλεσθε δευσοποιὸν ἐν τῇ πόλει πονηρίαν,
διαφυλάττειν ὑμᾶς Ἀριςογείτονα δεῖ, καὶ ἐὰν ὅ, τι ἂν
τις βούληται ἐν τῇ πόλει διαπράττεσθαι· εἰ δὲ τοὺς

ἀτων
§. 2, 10. δεινοτάτων] δεινότερα M. δεινότατον Ald. ἐςίν] ἐςὶ N.

§. 3, 2. ἀσφαλῆ νομίζων αὐτῷ εἶναι] ἀσφ. νομ. αὐτῷ εἶναι N. αὐτῷ ἀσφαλῆ εἶναι νομίζων AL Bekk. Schm. αὐτῶν ἀσφαλῆ εἶναι νομίζων cett. αὐτῶν sup. lin. add. M. et pro ἀσφαλῆ pr. M. habet ἀσφαλέςατον. Pro αὐτῶν Stephanus et Scaliger conj. αὐτόν: αὐτῷ Reiskius praetulit. 3. ὑμετέρας NAL Reisk. et recc. edd. ἡμετέρας BZ vett. edd. 6. σωφρονῆτε] σωφρονεῖτε Ald. συμ-
σύμβ
βήσεται] γενήσεται M. 7. γενήσεσθαι] γενήσεσθ' N. 8. συγγνώ-
συγγνώμης
μης] βελτίων M. 10. ὑμῶν] ἡμῶν M. νῦν] οὖν Z. 11. τάχα] τάχ' ἂν malint Bekk. Wurm. Dobr. recep. Bait. et Spp. Cf. I. 50. 12. γεγευμένην B Bekk. et recc. edd. et conjectura invenerat Jungermann. V. Ruhnk. ad Tim p. 75. γεγενημένην ceteri: ante hoc vocabulum deesse κρεῖττω susp. Palmerius, ἰσχυροτέραν vel ὑπερτέραν Reiskius: περιγεγενημένην legi vult Toup. Emend. ad Suid. I. p. 96.

§. 4, 2. δευσοποιὸν NAB Bekk. et recc. edd. ψευδοποιὸν ceteri. 3. ἐὰν] ἐὰν Ald. 4. τις delendum censent Bekk. Schm.

πονηροὺς καὶ καταράτους ἀνθρώπους μισεῖτε καὶ ἔςιν ὑμῖν ὀργὴ καὶ μνήμη τῶν πρότερον ὑπὸ τούτου πεπραγμένων, ἀποκτείνατε τοῦτον, ὃς παρ' Ἁρπάλου λαβεῖν χρήματα ἐτόλμησεν, ὃν ᾔσθεσθ' ἥκειν καταληψόμενον τὴν πόλιν ὑμῶν, καὶ τὰς προφάσεις καὶ τοὺς φενακισμοὺς ἐκκόψατε αὐτοῦ· τούτοις γὰρ ἥκει πιςεύων πρὸς ὑμᾶς.

Ἆρ' ἴςε ὅτι τῆς Ἁρπάλου ἀφίξεως δυσχεροῦς οὔ- 5.
σης ἐκεῖνο συμβέβηκεν εὐτύχημα τῇ πόλει, διότι πεῖραν εἰλήφατ' ἀκριβῆ τῶν ἕνεκ' ἀργυρίου καὶ χρυσίου πάντα προϊεμένων τοῖς τῆς πόλεως ἐχθροῖς; μὴ καταῤῥαθυμήσητε, ὦ Ἀθηναῖοι, μηδ' ἀπείπητε τιμωρούμενοι τοὺς πονηρούς, ἀλλ' ἐκκαθάρατε, καθ' ὅσον δυνατόν ἐςι, τὴν δωροδοκίαν ἐκ τῆς πόλεως. καὶ μὴ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων ἀκούειν ζητήσητε, φανερῶν ὑμῖν γεγενημένων τῶν ἀδικημάτων ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς βουλῆς
ἀποπεφασμένων. τί γὰρ ἀγνοεῖτε δι' ὃ δεῖσθε λόγων 6.

αι

jure, opinor. βούληται] βούλετε M. 6. πεπραγμένων] πεπραγμενων Ald. 8. ᾔσθεθ' NA Bekk. et recc. edd. ᾔσθεσθ' ceteri. 9. ὑμῶν NA Bekk. Dobs. Bait. et Spp. ἡμῶν ceteri. 11. ὑμᾶς] ἡμᾶς vett. edd.

§. 5, 1. ἴςε N vett. edd. ἴσθ' Bekk. codicum mentione neglecta, et recc. edd. 2. διότι] διὸ M. 4. πάντα προϊεμένων N. προϊεμένων πάντα vulg. τῆς add. NABLZM Bekk. et recc. edd. et desiderabat Reisk. καταῤῥαθυμήσητε NABLZM Bekk. et recc. edd. καταραθυμήσατε Ald. καταῤῥαθυμήσατε ceteri. Universum hunc locum ita constitui vult Dobreus: προϊεμένων ἂν πάντα (vel πάντ' ἂν) τοῖς τῆς πόλ. ἐχθρ. μὴ καταῤῥαθυμήσητε. 5. μηδ'] μὴ δ' Ald. hic et passim. 6. ἐκκαθάρατε] ἐκκαθήρατε Sauppius cum Buttm. gr. ampl. II. p. 160. Matth. I. p. 585. ed. 3. Sed cf. Xenoph. Anab. 5, 7, 35. Oecon. 18, 8. Plat. Legg. V. p. 735. B. Lucian. vit. auct. 8. Alex. 1. Jacobitz. Lobeck. ad Phryn. p. 25. καθ' ὅσον] καθόσον vett. edd. 8. ζητήσητε] ζητήσετε N. 9. γεγενημένων] γενομένων ZM. ἐκ] κατὰ N, quod in A quoque videtur fuisse, qui a correctore habet ἐκ. ὑπὸ sup. lin. hab. pr. A. 10. ἀποπεφασμένων] Vulgo sequebantur haec: ἢ διὰ τοὺς

ἀκούειν κατὰ τοῦ νῦν κρινομένου; πότερ' ἡ τῆς βουλῆς ἀπόφασις, ἐὰν μὲν ἡμεῖς οἱ κατήγοροι δέκα ὄντες τὸ ὕδωρ ἀναλώσωμεν ἅπαν καὶ ἀναβοήσωμεν ὡς δεινὸν ἀφεῖσθαί ἐϛιν τοὺς εἰλημμένους ἔχοντας ἐπ' αὐτοφώρῳ δῶρα κατὰ τῆς πατρίδος, ἀληθὴς καὶ δικαία
7. ἔϛαι ἡ κατὰ Ἀριϛογείτονος [ἀπόφασις], ἐὰν δ' ἕκαϛος ἡμῶν, ὡς εἰδότων ὑμῶν πάντα οὐδὲν ἧττον ἡμῶν τὰ δίκαια περὶ τουτωνὶ τῶν ἀγώνων, βραχέα εἰπὼν καταβῇ, ψευδής, καὶ οὐδεὶς ταύτῃ πιϛεύσει ὡς παρὰ τῶν Ἀρεοπαγιτῶν γεγενημένῃ; ἢ τὸ δῶρα λαμβάνειν ἐπὶ προδοσίᾳ τῶν τῆς πόλεως συμφερόντων οὐκ ἴσθ' ὅτι τῶν δεινοτάτων ἐϛὶ καὶ τῶν πλεῖϛα κακὰ τὰς πόλεις ἐργαζομένων;

τοῦ κρινομένου προγόνους καὶ τὴν αὐτοῦ μετριότητα, καὶ ὅτι ὑμᾶς πολλὰ καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἀγαθὰ εἴργασαι, ἄξιον αὐτοῦ φείσασθαι; [τοῦ κρινομένου NA Bekk. Schm. κρινομένους ceteri. — Pro καὶ τὴν Z praebet κατὰ τὴν, N καὶ διὰ τὴν: — pro αὐτοῦ ZM habent αὐτῶν. — pro ὑμᾶς πολλὰ N habet πολλὰ ὑμᾶς, cf. §. 8.: pro ἄξιον N praebet ἄξιον ἐϛιν cf. §. 8.] Quam διττογραφίαν eorum esse, quae rectius leguntur §. 8., viderunt Bekkerus, Schmidtius: deleri jussit Dobreus, ejecerunt Bait. et Spp.

οὖ ου

§. 6, 2. τοῦ — κρινομένου] τῶν — κρινομένων M. 5. ἀφεῖσθαί ἐϛιν N. ἐϛιν ἀφεῖσθαι vulg. Pro ἀφεῖσθαι scribendum esse ἀφίεσθαι censuerunt Bait et Spp. Tu cf. Dem. in Neaer. 68. δίαιταν ἐπιτρέπει — ὥϛε τῆς μὲν ἐγγύης αὐτοὺς ἀφεῖσθαι. Epitaph. 21. ἅπαντας ἀφεῖσθαι κακίας ἀνάγκη. Isocr. adv. Callim. 39. ἔτι καὶ νῦν ἔξεϛιν αὐτῷ — ἀπηλλάχθαι πάντων τῶν πραγμάτων. Dinarch. I. 111. Quod genus late patet: v. Jacobitz. ad Lucian. Jov. Trag. p. 97. 7. ἔϛαι h. l. habet N: ceteri collocant post Ἀριϛογείτονος. κατὰ N vett. edd. κατ' Bekk. (de codd. tac.) Schm. Cf. Wurm. Comment. p. 29. Verba ἡ κατὰ Ἀριϛογείτονος ἀπόφασις deleri jubet Dobreus. Sufficit loco perpurgando deleta vox ἀπόφασις. Cf. III. 5.

§. 7, 3. τουτωνὶ τῶν ἀγώνων] τουτονὶ τὸν ἀγῶνα conj. Reisk. καταβῇ] καταβήσομαι ZM. 4. ταύτῃ πιϛεύσει om. N et pr. A. Post ὡς Reiskius interponendum suspicatur οὐ. 5. ἢ] καὶ ἢ B. καὶ εἰ ZM.

Ἀλλ' αὐτὸς ὁ κρινόμενος νὴ Δία μέτριος τὸν τρό- 8.
πον, καὶ προγόνων χρηςῶν, καὶ πολλὰ ὑμᾶς καὶ ἰδίᾳ
καὶ δημοσίᾳ καλὰ εἰργασμένος, ὥςε διὰ τοῦτ' ἄξιόν
ἐςιν αὐτοῦ φείσασθαι. καὶ τίς ὑμῶν οὐ πολλάκις
ἀκήκοεν ὅτι Κυδιμάχου μὲν τοῦ πατρὸς τοῦ Ἀριςο-
γείτονος θανάτου καταγνωσθέντος καὶ φυγόντος ἐκ
ταύτης τῆς πόλεως ὁ χρηςὸς οὗτος υἱὸς περιεῖδε τὸν
αὐτοῦ πατέρα καὶ ζῶντα τῶν ἀναγκαίων σπανίζοντα
καὶ τελευτήσαντα οὐ τυχόντα τῶν νομίμων, ἅπερ αὐ-
τοῦ πολλάκις κατεμαρτυρεῖτο· αὐτὸν δὲ τοῦτον, ὅτ' εἰς 9.
τὸ δεσμωτήριον τὸ πρῶτον ἀπήχθη (πολλάκις γὰρ ἴςε
δήπου τοῦτο γεγενημένον), τοιαῦτα τολμήσαντα ποιεῖν
αὐτούς, ὥς' ἐκείνους ἀποψηφίσασθαι μήτε πῦρ ἐναύειν
τούτῳ μήτε συσσιτεῖν μηδένα μήτε θυσιῶν τῶν γινο-
μένων κοινωνεῖν. καίτοι, ὦ Ἀθηναῖοι, τίνα χρὴ τοῦ-
τον νομίζειν διάνοιαν ἔχειν, ὃς διὰ μὲν πονηρίαν εἰς
τὸ δεσμωτήριον ἐνέπεσεν, ἐκεῖ δ' ὢν παρὰ τοῖς ἐκ τῶν 10.
ἄλλων ἀνθρώπων κακούργοις ἀπηγμένοις οὕτως εἶναι
πονηρὸς ἔδοξεν, ὥςε μηδ' ἐκείνοις τῶν ἴσων ἀξιοῦσθαι

---

§. 8, 2. ὑμᾶς N Bekk. absque codicum mentione, Schm. ἡμᾶς vett. edd. Dobs. 4. ἐςιν om. M. φείσασθαι] φείσεσθαι ZM. ὑμῶν] ἡμῶν M. 5. Κυδιμάχου N Reisk. Bekk. Bait. et Saupp. τοῦ Κυδ. vulg. 8. αὐτοῦ] αὑτοῦ N Ald. 10. κατεμαρτυρεῖτο] καταμεμαρτύρηται vel forsan κατεμαρτυρήθη (coll. §. 10.) mavult Dobreus, sine idonea causa.

§. 9, 3. δήπου τοῦτο N. τοῦτο δήπου vulg. 4. αὐτούς] αὐτοῦ conj. Wurm, recep. Bait. et Spp. ἀποψηφίσασθαι] ἀπο-ψηφίσαντα (ασθαι) M. 5. γινομένων] Cf. Hermann. ad Vig. p. 779. γε-νομένων ZM. 7. νομίζειν om. M. διάνοιαν ἔχειν N. ἔχειν διά-νοιαν vulg.

§. 10, 2. ἀπηγμένοις Wurm. Bait. et Spp. ἀνηγμένοις vulg. cf. §. 9. Aesch. in Ctes. 150. Dem. in Aristocr. 80. 3. μηδ' ἐκεί-νοις] Aut μηδ' ἐκεῖ scribendum aut ἐκείνοις delendum censet Dobreus ut e seq. lin. ortum: atque hoc praefert.

τοῖς ἄλλοις, ἀλλὰ κλέπτην (ὥς φασι) ληφθέντα τουτονὶ παρ' ἐκείνοις, εἰ ἦν ἕτερός τις τόπος ἀνοσιώτερος ἵνα ἐξῆν ἀπάγειν τοὺς ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου κλέπτοντας, εἰς ἐκεῖνον ἂν τοῦτο τὸ θηρίον ἀπαχθῆναι. καὶ ταῦθ' ἅπερ ἀρτίως εἶπον, τίς οὐκ οἶδε καταμαρτυρηθέντα Ἀριςογείτονος, ὅτ' ἐμπορίου ἐπιμελητὴς λαχὼν ἀπεδοκιμάσθη ὑπὸ τῶν τότε δικαζόντων ἄρχειν ταύ-
11. *την τὴν ἀρχήν; ἔπειτ' εἰρωνεύεσθε πρὸς ὑμᾶς αὐτούς, καὶ περὶ Ἀριςογείτονος μέλλοντες φέρειν τὴν ψῆφον ἐλεεῖτε, ὃς τὸν αὑτοῦ πατέρα κακῶς διατιθέμενον ὑπὸ τοῦ λιμοῦ οὐκ ἠλέησεν; ἔπειτα παρ' ἡμῶν ἔτι λόγους ἀκούειν βούλεσθε περὶ τῆς Ἀριςογείτονος τιμήσεως, ὃν ἴςε ἀκριβῶς ὅτι δικαίως ἂν καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου βίου καὶ ἐκ τῶν νῦν αὐτῷ πεπραγμένων τῆς ἐσχάτης τύ-*
12. *χοι τιμωρίας; οὐκ Ἀριςογείτων ἐςίν, ὦ Ἀθηναῖοι, ὁ κατὰ τῆς ἱερείας τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Βραυρωνίας καὶ τῶν οἰκείων αὐτῆς τοιαῦτα γράψας καὶ ψευσάμενος, ὥσθ' ὑμᾶς, ἐπειδὴ τὴν ἀλήθειαν ἐπύθεσθε παρὰ τῶν κατηγόρων, πέντε ταλάντων τιμῆσαι τούτῳ, ὅσονπερ*

---

§. 10, 6. *τοὺς ἐκ τοῦ* N. *τοὺς τὰ ἐκ* suspic. Reisk. *τοὺς ἐκ* vulg. 10. *ταύτην τὴν* Bait. et Spp. *αὐτὴν τὴν* N. *τὴν αὐτὴν* vulg. *τοιαύτην* conj. Bekk. Vel *αὐτὴν* delendum vel *ταύτην τὴν* legendum suspicatur Meier. Att. Proc. p. 206.

§. 11, 3. *αὐτοῦ*] *αὑτοῦ* N Ald. 4. *τοῦ λιμοῦ* N. *λιμοῦ* vulg. Neque raro in ejusmodi dictionibus nomini *λιμὸς* articulum adjiciunt: cf. Thucyd. 1, 126. Xenoph. Anab. 1, 5, 5. 7, 4, 5. Dem. adv. Aphob. I. 63. adv. Lept. 42. Lycurg. 128. Plat. Symp. 191. A. 207. B. *ἠλέησεν*] *ἠθέλησεν* ZM. *παρ' ἡμῶν* add. NABL Bekk. et recc. edd. 5. *βούλεσθε*] sup. lin. hab. a pr. M. 7. *τύχοι*] *τύχη* A.

§. 12, 2. *Βραυρωνίας* Reisk. Bekk. et recc. edd. *βαυβρωνίας* NAZ. *βαβρωνίας* (*αυ* sup. lin.) B. *βαμβρωνίας* M. *Βαυρωνίας* ceteri. 4. *ἐπύθεσθε*] *ἐπίθησθε* Ald. 5. *τιμῆσαι*] *τίμημα τιμῆσαι* A. *τούτῳ* N Stephanus, Bait. et Spp. *τοῦτον* vulg. *τοσοῦτον* scil. *τίμημα*

ἣν ἐπὶ τῇ τῶν παρανόμων γραφῇ τίμημα ἐπιγεγραμ-
μένον; οὐχ οὗτος πρὶν ἐκτῖσαι τοῦτο συκοφαντῶν τὸν
ἐντυγχάνοντα ὑμῶν καὶ λέγων καὶ γράφων ἐν τῷ δήμῳ
διατετέλεκε, καὶ καταφρονῶν ἁπασῶν τῶν τιμωριῶν αἳ
κατὰ τῶν ἀδικούντων ἐν τοῖς νόμοις εἰσὶ γεγραμμέ-
ναι; οὐ τὸ τελευταῖον οὗτος ἐνδειχθεὶς ὑπὸ Λυκούρ- 13.
γου, καὶ ἐξελεγχθεὶς ὀφείλων τῷ δημοσίῳ λέγειν οὐκ
ἐξὸν αὐτῷ, καὶ παραδοθεὶς τοῖς ἕνδεκα κατὰ τοὺς νό-
μους, περιπατῶν ἔμπροσθεν τῶν δικαστηρίων * καὶ εἰς
τὴν προεδρίαν τῶν πρυτάνεων ἐκάθιζεν;

Εἶτ', ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὃν οἱ νόμοι μὲν πολ- 14.
λάκις ὑμῖν παραδεδώκασι τιμωρήσασθαι κατεψηφισμέ-
νον ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἐνδειχθέντα, φυλάξαι δ' οὔθ' οἱ
ἕνδεκα δεδύνηνται οὔτε τὸ δεσμωτήριον, τούτῳ βουλή-
σεσθε συμβούλῳ χρῆσθαι; καὶ ὁ μὲν νόμος εὐξάμε-

---

conj. Reisk. prob. Schm. 7. οὐχ οὗτος conj. Schm. et Dobreus: Qua scriptura admissa, post γεγραμμέναι interrogationis signum posui pro puncto. ὃ οὗτος vulg. Οὐχ rescribendum est vel propter §. 13. οὐ τὸ τελευταῖον κτλ. ὁ αὐτὸς vel ὁ αὐτὸς οὗτος malit Wurm. ἐκτῖσαι] ἐκτίσαι vett. edd. Post hoc verbum virgulam ponunt Steph. Wech. Reisk. Bekk. Schm. Dobs.: Aldus non item. Quam post τοῦτο collocari volunt Schm. Wurm. Dobreus, et pos. Bait. et Spp. τοῦτο] πάντα malit Reisk. Bekkerus uncis seclusit τοῦτο. Aut οὐχ cum Schmidtio legendum aut τοῦτο delendum censent Bait. et Spp. τὸν ἐντυγχ.] τὸν ἀεὶ ἐντυγχ. Dobreus.

§. 13, 2. λέγειν] λέξειν Z. 4. ἔμπροσθεν] ἔνδοθεν (ἔμπροσθεν) M. δικαστηρίων] Reiskio deesse videtur ὤφθη v. ἑωρᾶτο. Possis, duce Dem. in Aristog. I. 49, inserere οὐκ ἐπαύετο. 5. προεδρίαν] προεδρείαν N. τῶν] τὴν N. ἐκάθιξεν] ἐγκαθίζων malit Reisk.

§. 14, 1. Εἶτ'] εἶθ' ZM. 2. κατεψηφισμένον] κατεψηφισμένοι suspic. Reisk., et comma post κατεψηφ. poni, post πολιτῶν tolli jubet: quod sustulerunt recentiores editores. κατεψηφισμένων M. 3. ἐνδειχθέντα] διδαχθέντες NABZM. κατεψηφισμένον δ' ὑπὸ τῶν πολιτῶν [καὶ] ἀπαχθέντα φυλάξαι οὔθ' susp. Sauppius. Malim κατεψηφισμένον δ' ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἐνδειχθέντα φυλάξαι κτλ.

νον κελεύει τὸν κήρυκα μετ' εὐφημίας πολλῆς, οὕτως ὑμῖν τὸ βουλεύεσθαι περὶ τῶν πραγμάτων παραδιδόναι· ὑμεῖς δὲ τὸν ἀνόσιον καὶ περὶ πάντας πονηρὸν καὶ μάλιςα περὶ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα γεγενημένον, τοῦτον μεθ' ὑμῶν καὶ μετὰ τῶν ὑμετέρων οἰκείων καὶ
15. συγγενῶν ἐάσετε πολιτεύεσθαι; καὶ Δημάδῃ μὲν καὶ Δημοσθένει οὐδεμίαν ᾤεσθε δεῖν συγγνώμην ἔχειν, ὅτι δῶρα καθ' ὑμῶν ἐξηλέγχθησαν λαμβάνοντες, ἀλλ' ἐτιμωρήσασθε, καὶ δικαίως, οἷς εἰ μὴ πάντα ἀλλὰ πολλά γε σύνιςε χρήσιμα πεπολιτευμένοις· τὸν δὲ κατάρατον τοῦτον, ὃς ἀγαθὸν μὲν ὑμᾶς πεποίηκεν οὐδεπώποτε ἐξ οὗ πρὸς τὴν πόλιν προσελήλυθε, κακὸν δ' ὅ, τι δυνατός ἐςιν, ἀφήσετε; καὶ τίς οὐκ ἂν ἐγκαλέσειεν ὑμῖν τοῖς τοῦτον προσδεχομένοις σύμβουλον; ὅταν γὰρ ἄνθρωπος γνώριμος καὶ φανερὸς καὶ περιβόητον τὴν πονηρίαν παρὰ πᾶσι τοῖς πολίταις ἔχων ἐν ὑμῖν δημηγορῇ, τότε τοὺς ἀκούοντας ὑμᾶς οἱ περιεςηκότες θαυμάσουσι, πότερα βελτίους οὐκ ἔχετε συμβούλους ἢ καὶ
16. χαίρετε τῶν τοιούτων ἀκούοντες. χρὴ δέ, ὦ Ἀθηναῖοι, ὥσπερ οἱ πρῶτοι νομοθέται περὶ τῶν ἐν τῷ δήμῳ λεγόν-

---

§. 14, 11. ἐάσετε] ἐάσατε Ald.

§. 15, 2. δεῖν om. Z. 3. ἐξηλέγχθησαν] ἠλέγχθησαν M. 5. πεπολιτευμένοις N et conjec. Reisk. πολιτευομένοις vulg. Conf. Dem. Olynth. I. 28. II. 4. 6. ὑμᾶς πεποίηκεν οὐδεπώποτε] ὑμᾶς οὐδέποτε πεποίηκεν N. Bekkerus pro οὐδεπώποτε conjec. οὐδὲν οὐδεπώποτε, Wurm. οὐδὲν πώποτε. (οὐδὲ πώποτε pro οὐδεπώποτε Ald. Bekk. Bait. et Spp.) 7. πόλιν NABZM. πολιτείαν vulg. Cf. or. in Theocr. 30. πρὸς τὴν πόλιν προσελθών. προσελήλυθε] εἰσελήλυθε ZM. 9. προσδεχομένοις N. δεχομένοις vulg. Cf. Aesch. in Ctes. 134. 202. 10. γνώριμος καὶ φανερὸς] γνώριμον καὶ φανερὸν susp. Reisk. 11. τοῖς πολίταις om. pr. M. ἐν ὑμῖν add. N. 12. θαυμάσουσι] θαυμάζουσι ZM Bekk. Bait. et Spp. sine idonea causa. 13. πότερα N. πότερον vulg. ἢ καὶ NABLZM Bekk. et recc. edd. et conj. Reisk. καὶ ceteri. 14. τῶν τοιούτων] τὸν τοιοῦτον N.

γόντων τοῖς προγόνοις ὑμῶν ἐνομοθέτησαν, οὕτω καὶ ὑμᾶς ζητεῖν ἀκούειν, ἵνα βελτίους τοὺς προσιόντας ὑμῖν ποιήσητε. πῶς οὖν ἐκεῖνοι περὶ τούτων ἐγίγνωσκον; πρῶτον μὲν καθ' ἑκάςην * ἐκκλησίαν * δημοσίᾳ κατὰ τῶν πονηρῶν ἀρὰς ποιούμενοι, εἴ τις δῶρα λαμβάνων μετὰ ταῦτα λέγει καὶ γιγνώσκει περὶ τῶν πραγμάτων, ἐξώλη τοῦτον εἶναι: ὧν οὗτος νῦν ἐςὶν Ἀριςογείτων· ἔπειτα ἐν τοῖς νόμοις δώρων γραφὰς ποιήσαντες, 17.
καὶ κατὰ μόνου τούτου τῶν ἀδικημάτων δεκαπλασίαν ἐπιτιθέντες τοῦ λήμματος τὴν ἔκτισιν, ἡγούμενοι τὸν τιμὴν λαμβάνοντα τῶν ἐν τῷ δήμῳ ῥηθήσεσθαι μελλόντων λόγων, τοῦτον οὐχ ὑπὲρ τῶν τοῦ δήμου βελτίςων ἀλλ' ὑπὲρ τῶν τοῖς δοῦσι συμφερόντων δημηγορεῖν· Ἀριςογείτονα τοίνυν ἡ βουλὴ ἀποπέφαγκε· πρὸς δὲ τούτοις ἀνακρίναντες τοὺς τῶν κοινῶν τι μέλλοντας διοικεῖν, τίς ἐςι τὸν ἴδιον τρόπον, εἰ γονέας εὖ ποιεῖ, εἰ τὰς ςρατείας ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐςράτευται, εἰ

---

§. 16, 3. ὑμῶν N. ἡμῶν vulg. Post pronomen desiderat ἐνομοθέτησαν Reiskius λέγειν. ἐνομοθέτησαν] ἐνομίσθησαν M. 5. ποιήσητε] ποιήσετε N. ἐγίγνωσκον N. ἐγίνωσκον vulg. 6. καθ' ἑκάςην ἐκκλησίαν Dobreus: κατ' ἐκκλησίαν ἑκάςην malit Sauppius: sed cf. I. 42. 47. Dem. in Phil. III, 1. in Aristocr. 97. Wurm. Comm. p. 112. καθ' ἑκάςην vulg. δημοσίᾳ] vel καὶ vel τὴν δημοσίαν ded. vid. pr. A. 7. κατὰ τ. πονηρ. ἀρ. ποιούμενοι N. ἀρ. ποιούμενοι κατὰ τῶν πονηρῶν vulg. πονηρῶν a corr. hab. M. 8. λέγει καὶ γιγνώσκει N. λέγει καὶ γινώσκει ABLZM Bekk. et recc. edd. λέγῃ καὶ γινώσκῃ ceteri. 9. ἐςὶν] ἐςιν vett. edd.

§. 17, 1. ἔπειτα N. ἔπειτ' vulg. ἐν τοῖς νόμοις ABLZ Bekk. et recc. edd. ἐν τοῖς βωμοῖς NM. ἐν βωμοῖς ceteri: in quorum locum ἀζημίους τὰς substitui voluit Reisk. ἐν νόμοις Meier. de bon. damn. p. 115. ἐν βωμοῖς defendit Platner. Proc. u. Klag. II. p. 161. 3. λήμματος Bekk. Bait. et Spp. coll. I. 60. τιμήματος vulg. τὸν] τὴν M. 9. ἐςι Kühn. ad Polluc. 8, 85. Meier. Att. Proc. p. 203. prob. Schm., recep. Bait. et Spp. ἐςι aut ἔςτε scribi voluit Reisk. ἔςαι vulg. 10. ςρατείας] ςρατιὰς ZM.

18. ἱερὰ πατρῷα ἔςιν, εἰ τὰ τέλη τελεῖ· ὧν οὐδὲν ἂν ἔχοι δεῖξαι συμβεβηκὸς Ἀριςογείτων αὐτῷ. ἀντὶ μὲν γὰρ τοῦ γονέας εὖ ποιεῖν κακῶς οὗτος τὸν ἑαυτοῦ πατέρα πεποίηκεν· ὅτε δ' ὑμεῖς ἐςρατεύεσθε πάντες, οὗτος ἦν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ· τοσοῦτον δ' ἀπολέλοιπε τοῦ πατρὸς μνῆμά τι ἔχειν, ὦ Ἀθηναῖοι, δεῖξαι, ὥς' οὐδ' ἐν Ἐρετρίᾳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τελευτήσαντος ἐκεῖ τὰ νομιζόμενα ἐποίησεν αὐτῷ· τῶν δ' ἄλλων Ἀθηναίων εἰσφερόντων ἐκ τῶν ἰδίων, οὗτος οὐδὲ τῶν δημοσίων καὶ
19. ὧν ὦφλε τὸ ἀργύριον ἅπαν ἐκτέτικεν. ἁπλῶς δ' εἰπεῖν, ἐναντία τοῖς νόμοις ἅπασι πράττων διατετέλεκε, καὶ τοῦτον μόνον ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ τοῖς ἐζητηκόσι καὶ εἰδόσιν ἀποπέφαγκεν· οὐ γὰρ παρ' ἐκείνης ὑμεῖς πυθόμενοι τοῦτον ἴςε πονηρὸν καὶ ἄδικον ὄντα, ἀλλὰ ἕκαςος ὑμῶν ἀκριβῶς οἶδε τὴν τούτου πονηρίαν. ὥςε τὸ πολλάκις λεγόμενον ἀληθὲς εἰπεῖν ἐςίν, ὅτι

---

§. 17, 11. ἱερὰ] ἠρία Vales. ad Harpocr. p. 88. Meier. Att. Proc. p. 203., quod probat Schm., recep. Bait. et Spp. Ante ἱερὰ expunctae in A 2 lit. et ded. vid. pr. A. εἰς τὰ ἱερά. ἔςιν] ἐςιν Ald. Dobs. ἐςὶν Steph. Wech.

οι
§. 18, 1. ἔχοι] ἔχει M. 2. δεῖξαι hic habet N: vulgo infertur post αὐτῷ. Ἀριςογείτων NABL Bekk. et recc. edd. ὁ Ἀριςογείτων ceteri. αὐτῷ] αὐτῷ Ald. N. 3. τοῦ N et A (Dobs. teste) Bekk. Schm. Bait. et Saupp. τοὺς vulg. τοῦ τοὺς conj. Reisk. 4. ἐςρατεύεσθε] ἀςρατεύεσθε Ald. 6. ἔχειν om. ZM. ἐν Ἐρετρίᾳ] ἐνερετίᾳ Ald. 7. αὐτοῦ] αὐτῷ ZM, quod prob. Wurm. Comm. p. 21. 9. οὐδὲ τῶν N Bait. et Spp., quod maluerat Reisk. οὐδ' ἐκ τῶν vulg. 10. ὦφλε] ὦφλεν N.

§. 19, 2. πράττων NABLZ Stephanus, Reisk. et recc. edd. πραγμάτων vett. edd. 3. τοῖς ἐζητηκόσι] Interponendum οὐκ videtur Reiskio. 5. πυθόμενοι] πειθόμενοι M. 6. ἀλλὰ N. ἀλλ' vulg. πονηρίαν NABLZM Bekk. et recc. edd. μοχθηρίαν ceteri. quod praefert Wurm. p. 188. coll. Phot. lex. p. 277. Pors. καὶ μοχθηρία ἐπὶ τῆς κακίας τέτακται. οὕτω Δείναρχος. 7. ἀληθὲς] ἀλληθὲς Ald. ἐςίν] ἐςιν vett. edd. Reisk. ὅτι NAB Bekk. et recc. edd. ἔτι ceteri. ἔςι καὶ νῦν ἔτι conj. Reisk. qui post περὶ

περὶ μὲν τούτου τὴν ψῆφον ὑμεῖς μέλλετε φέρειν, περὶ δ' ὑμῶν οἱ περιεστηκότες καὶ οἱ ἄλλοι πάντες.

Διὸ καὶ σωφρόνων ἐστὶ δικαστῶν, ὦ Ἀθηναῖοι, μήθ' 20. ὑμῖν αὐτοῖς ἐναντίαν ἐνεγκεῖν τὴν ψῆφον μήτε πᾶσι τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίοις, ἀλλ' ὁμοθυμαδὸν καταψηφισαμένους πάντας παραδοῦναι * τοῦτον * τοῖς ἐπὶ τοῦτο τεταγμένοις θανάτῳ ζημιῶσαι, καὶ μὴ προέσθαι καὶ μὴ προδοῦναι τὴν ὁσίαν καὶ τὴν εὔορκον ψῆφον, ἀναμνησθέντας ὅτι τούτου κατέγνωκεν ἡ βουλὴ δῶρα λαμβάνειν καθ' ὑμῶν, τούτου κατέγνωκεν ὁ πατὴρ καὶ ζῶν καὶ τελευτήσας ἀδικεῖν ἑαυτόν, καὶ ἵνα τὸ πραότατον εἴπω τῶν ὀνομάτων, τούτου καταχειροτονήσας ὁ δῆμος παραδέδωκεν ὑμῖν τιμωρήσασθαι. οὗτος πολλὰ 21. κακὰ διαπεπραγμένος ἐπὶ τοιούτοις εἴληπται πράγμασι νῦν ἀδικῶν, ἐφ' οἷς αἰσχρόν ἐστιν ὑμῖν τοῖς δικάζουσιν ἀτιμώρητον ἐᾶσαι τοῦτον. τίνα γὰρ τρόπον, ὦ Ἀθηναῖοι, περὶ τῶν ἄλλων ἀποφάσεων οἴσετε τὴν ψῆφον;

μὲν interponi voluit οὖν: aut legendum censet ἀληθές ἐστιν ὅτι περὶ μὲν τούτου. Ante Bekk. post ἔτι interpunxerunt. 9. ὑμῶν] ἡμῶν M. οἱ sup. lin. hab. a pr. A.

§. 20, 1. ἐστὶ δικαστῶν] ἀνδρῶν ἐστὶν Z pr. M. 3. καταψηφισαμένους] καταψηφισάμενος pr. M. 4. παραδοῦναι τοῦτον susp. Schmidt. παραδοῦναι vulg. τοῦτο NB et A fort. corr. Schm. Bait. et Spp. τούτῳ Z Bekk. τοῦτο aut τούτῳ scribi jubet Stephanus. τοῦτον ceteri. Accusativus in hac dictione, etsi rarioris est usus, a graeco sermone non abhorret: cf. Aristoph. Avv. 607. Both. Plat. Timae. p. 47. C. Lobeck. Phryn. p. 475. Bernhardy. Synt. p. 253. 5. καὶ μὴ προδοῦναι] Haec verba interpretamenti speciem prae se ferunt. 6. ὁσίαν Bekk. in Add. coll. I, 110., Dobreus, recep. Bait. et Spp. εὐθεῖαν Reisk. cur. post. v. 8. p. 455. θείαν vulg. „Eodem jure quo ὁσία potest etiam ἡ ψῆφος dici θεία“ Schmidt. Quae quantum inter se distent in aperto positum est. εὔορκον] εὐεργον Ald. 7. δῶρα] γὰρ add. ZM. 9. πραότατον susp. Reisk. recep. Bait. et Spp. πραότερον vulg. 11. παραδέδωκεν N. παρέδωκεν vulg. Cf. I. 64. II. 14. cum I. 98.

§. 21, 3. νῦν om. pr. A. ἐστιν] ἐστι N.

ἢ διὰ τίνας προφάσεις τῶν ἤδη κεκριμένων ἔσεσθε
κατεψηφισμένοι; ἢ διὰ τί τὸ μὲν ἀποφαίνειν τὴν βου-
λὴν τοὺς εἰληφότας τὰ χρήματα φαίνεσθε σπουδάζον-
τες, τὸ δὲ τιμωρεῖσθαι τοὺς ἀποπεφασμένους ἐῶντες;
22. μὴ γὰρ ἰδίους τοὺς ἀγῶνας τούτους ὑπολάβητε εἶναι
κατὰ τῶν νῦν ἀποπεφασμένων μόνων, ἀλλὰ κοινοὺς
καὶ κατὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. δωροδοκία γὰρ καὶ
προδοσία κρινομένη παρ' ὑμῖν δυοῖν θάτερον ἐκ τοῦ
λοιποῦ χρόνου ποιήσει τοὺς ἄλλους, ἢ χρήματα λαμ-
βάνειν καθ' ὑμῶν θαῤῥοῦντας ὡς οὐ δώσοντας δίκην,
ἢ φοβεῖσθαι τὸ λαμβάνειν ὡς τῆς τιμωρίας τοῖς λη-
23. φθεῖσιν ἀξίας γενησομένης τῶν ἀδικημάτων. οὐκ ἴσθ'
ὅτι καὶ νῦν ὁ φόβος ὁ παρ' ὑμῶν τοὺς ὁρμῶντας ἐπὶ
τὰ καθ' ὑμῶν ἥκοντα χρήματα [νῦν] ἀνείργει καὶ
ποιεῖ πολλάκις ἀπὸ τοῦ λήμματος ἀποςρέφειν, καὶ τὸ
ψήφισμα τοῦ δήμου, τὸ ζητεῖν τὴν βουλὴν περὶ τού-
των τῶν χρημάτων προστάττον, οὐδὲ τοὺς κεκομικότας
24. τὸ χρυσίον εἰς τὴν χώραν ὁμολογεῖν πεποίηκε; καλῶς

---

§. 21, 6. κεκριμένων] κεκριμμένων pr. A. ἔσεσθε] ἔσεσθαι pr. N. (rec. ἔσεσθε.) 8. φαίνεσθε] φανεῖσθε Dobreus.

§. 22, 1. τοὺς ante ἀγῶνας add. N. ὑπολάβητε] ὑπολάβοιτε ABZM Schm. 2. κατὰ] καὶ κατὰ Bekk. cum libris, ut opinabatur; sed ea quae ad hunc versum adnotavit, pertinent ad versum seq. Schm. Cf. Bait. et Spp. ἀποπεφασμένων μόνων N. μόνων ἀποπεφασμένων ABLZM Bekk. Schm. μόνον ἀποπεφασμένων ceteri: ἀποπεφασμένων μόνον praeoptabat Reisk. 3. καὶ κατὰ N A (Dobs. teste) Bait. et Spp. κατὰ vulg. 4. προδοσία] προδοσίαν Ald. ἐκ N Bait. et Spp. ἐπὶ vulg. quod a corr. hab. A. Aut ἐκ scribendum aut praepositionem delendam censet Wurm. p. 117.

§. 23, 3. ὑμῶν N quod malebat Reisk. ἡμῶν vulg. νῦν secluserunt Bekk. Schm. 4. ποιεῖ] ποιῇ M. ἀποςρέφειν] τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀποςρέφειν malit Reisk. 6. προστάττον Reisk. et recc. edd. πρός τ' αὐτὸν ceteri. Steph. atque Wech. post haec verba lacunae signum posuerunt.

γάρ, ὦ Ἀθηναῖοι, καλῶς οἱ πρόγονοι περὶ τούτων ψη-
φισάμενοι ςήλην εἰς ἀκρόπολιν ἀνήνεγκαν, ὅτε φασὶν
Ἄρθμιον τὸν Πυθώνακτος τὸν Ζελείτην κομίσαι τὸ
χρυσίον ἐκ Μήδων ἐπὶ διαφθορᾷ τῶν Ἑλλήνων. πρὶν
γὰρ λαβεῖν τινὰς καὶ δοῦναι τοῦ τρόπου πεῖραν, φυ-
γὴν τοῦ κομίσαντος τὸ χρυσίον καταγνόντες ἐξήλασαν
αὐτὸν ἐξ ἁπάσης τῆς χώρας. καὶ ταῦθ', ὥσπερ εἶπον,
εἰς τὴν ἀκρόπολιν εἰς ςήλην χαλκῆν γράψαντες ἀνέ-
θεσαν, παράδειγμα ὑμῖν τοῖς ἐπιγινομένοις καθιςάν-
τες, καὶ νομίζοντες τὸν ὁπωσοῦν χρήματα λαμβάνοντα
οὐχ ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀλλ' ὑπὲρ τῶν διδόντων βου-
λεύεσθαι. καὶ μόνῳ τούτῳ προσέγραψαν τὴν αἰτίαν 25.
δι' ἣν ὁ δῆμος ἐξέβαλεν αὐτὸν ἐκ τῆς πόλεως, γρά-
ψαντες διαῤῥήδην Ἄρθμιον τὸν Πυθώνακτος τὸν Ζε-
λείτην πολέμιον εἶναι τοῦ δήμου καὶ τῶν συμμάχων,
αὐτὸν καὶ γένος, καὶ φεύγειν Ἀθήνας, ὅτι τὸν ἐκ Μή-
δων χρυσὸν ἤγαγεν εἰς Πελοπόννησον. καίτοι εἰ τὸν
ἐν Πελοποννήσῳ χρυσὸν ὁ δῆμος πολλῶν κακῶν αἴτιον
ἡγεῖτο τοῖς Ἕλλησιν εἶναι, πῶς χρὴ ῥαθύμως ἔχειν

---

§. 24, 2. οἱ πρόγονοι om. pr. M. 4. Ἄρθμιον] ἀρίθμιον NAB. Ζελείτην] ζελίτην pr. A. τὸ χρυσίον] τὸ χρητίον Ald. τὸ τότε χρυσίον malebat Reisk. τὸ χρυσίον τὸ suspic. Schm. Cf. Dem. in Phil. III. §. 42. ὅτι τὸν χρυσὸν τὸν ἐκ Μήδων εἰς Πελοπόννησον ἤγαγεν. de f. leg. §. 271. ὅτι τὸν χρυσὸν τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων εἰς τοὺς Ἕλληνας ἤγαγεν. Aesch. in Ctes. §. 258. Ἄρθμιον τ. Ζ. κομίσαντα εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ ἐκ Μήδων χρυσίον. Plutarch. Themistocl. 6. ὅτι τὸν ἐκ Μήδων χρυσὸν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκόμισε. Cf. etiam nostr. §. 25. 5. διαφθορᾷ] διαφορᾷ Z. 6. τινὰς om. pr. M. τοῦ τρόπου NABLZM Bekk. et recc. edd. τρόπου cett. 7. ἐξήλασαν] ἐξήλησαν Ald. 8. ἁπάσης] τῆς πάσης M. τῆς om.
ἀν
Z. ταῦθ' a corr. hab. A. 9. ἀνέθεσαν] ἔθεσαν M. 10. ὑμῖν NABLZ Bekk. et recc. edd. ἡμῖν ceteri. 11. ὁπωσοῦν] ὁποσοῦν Ald.

§. 25, 3. Ἄρθμιον] ἀρίθμιον NA. Ζελείτην] ζελίτην pr. A. 4. εἶναι] εἶναι καὶ ZM. 8. ἔχειν] φέρειν ZM.

ὁρῶντας ἐν ταύτῃ τῇ πόλει δωροδοκίαν γιγνομένην; καί μοι σκοπεῖτε ταύτην τὴν στήλην.

ΣΤΗΛΗ.

26. Καίτοι, ὦ Ἀθηναῖοι, τί ἂν οἴεσθε ἐκείνους τοὺς ἄνδρας ποιῆσαι λαβόντας ἢ στρατηγὸν ἢ ῥήτορα πολίτην ἑαυτῶν δῶρα δεχόμενον ἐπὶ τοῖς τῆς πατρίδος συμφέρουσιν, οἳ τὸν ἀλλότριον καὶ τῷ γένει καὶ τῇ φύσει τῆς Ἑλλάδος ἄνθρωπον οὕτω δικαίως καὶ σωφρόνως ἐξήλασαν; τοιγάρτοι τῆς πόλεως καὶ τῶν προγόνων ἀξίως ἐκινδύνευσαν πρὸς τὸν βάρβαρον.

---

§. 25, 9. *ταύτῃ τῇ*] *αὐτῇ τῇ* Dobreus, quod ego quoque praetulerim coll. I. 93. *γιγνομένην* N. *γινομένην* vulg. 11. *ΣΤΗΛΗ*] *Στήλην* Ald.

§. 26, 2. *ποιῆσαι* post *ἄνδρας* infert solus N: ceteri ante *ἐκείνους* ponunt. *ποιήσειν* hab. ZM. 3. *δ. δεχόμενον*] *ἀναδεχόμενον* (*δῶρα*) M. *τοῖς τῆς* NA (quod suspicatus erat Reisk.) Bekk. et recc. edd. *τῆς* BZM. *τοῖς* ceteri. 6. *ἐξήλασαν* Bait. et Saupp. *ἐξήλασαν ἐκ Πελοποννήσου πάσης* ceteri. Verba *ἐκ Πελοποννήσου πάσης — βάρβαρον* ab imperito librario adjecta esse videntur Wurmio. Peloponnesi mentionem huc non pertinere certum est. Cf. Aeschin. in Ctes. §. 259. et nostr. supr. §. 24. Schmidtius malit *ἐξ Ἑλλάδος πάσης*. 7. *τὸν βάρβαρον* NAZM Bekk. et recc. edd. *τὴν βάρβαρον* ceteri.

III.

ΚΑΤΑ ΦΙΛΟΚΛΕΟΥΣ.

Τί χρὴ λέγειν πρὸς τῶν θεῶν περὶ τοιούτων ἀνθρώπων, ἢ πῶς χρήσεσθε τῇ τούτου πονηρίᾳ, ὃς οὐχ ἅπαξ ἀλλὰ τρὶς ἐξεληλεγμένος ὑπὸ τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς, ὡς ὑμεῖς ἅπαντες ἴςε καὶ νῦν ἐν τῷ δήμῳ ἠκούετε, καὶ ἐψευσμένος ἁπάντων Ἀθηναίων ἐναντίον καὶ τῶν περιεςηκότων, φάσκων κωλύσειν Ἅρπαλον εἰς τὸν Πειραιᾶ καταπλεῦσαι, ςρατηγὸς ὑφ' ὑμῶν ἐπὶ τὴν 2. Μουνυχίαν καὶ τὰ νεώρια κεχειροτονημένος, καὶ δῶρα τολμήσας λαβεῖν κατὰ πάντων ὑμῶν καὶ τῆς χώρας καὶ παίδων καὶ γυναικῶν, καὶ ἐπιωρκηκὼς ὃν ὤμοσεν ὅρκον μεταξὺ τοῦ ἕδους καὶ τῆς τραπέζης, καὶ γράψας καθ' ἑαυτοῦ ψήφισμα, καὶ θανάτου τιμησάμενος ἐὰν

---

§. 1, 1. Τί χρὴ λέγειν πρὸς τῶν] Τί χρὴ λέγειν τὸ πρὸς τῶν Dionys. Hal. de Dinarch. jud. 10. Pro λέγειν in M est ποιεῖν sed superscr. λέγειν. τοιούτων ἀνθρώπων N. τοιούτου ἀνθρώπου vulg. 2. ἢ πῶς Bekk. et recc. edd. ὅπως ceteri. Cf. I. 102. 3. ἐξεληλεγμένος] ἐληλεγμένος N. ἐξ om. N. 5. καὶ ἐψευσμένος] Reiskius aut deesse aliquod participium ante καὶ e. c. ἐπιβουλεύσας ὑμῖν, aut delendum esse καὶ putat. ἐναντίον] ἐναντίον a corr. hab. A. ἐναντίος ZM. 6. περιεςηκότων] περιεςώτων pr. M. κωλύσειν] ποιήσειν M. (superscr. κωλύ) 7. καταπλεῦσαι Bekk. Schm. καταπλεύσειν cett. Futurum defendit Lobeck. ad Phryn. p. 748. et Schm. At ipsa forma futuri ferri nequit.

§. 2, 1. ὑμῶν] ἡμῶν M. 5. ὅρκον] ὅρκον N. ἕδους] ἕδους Ald. 6. τιμησάμενος A Bekk. et recc. edd. τιμωρησάμενος vett. edd. ἐὰν] Hunc locum corruptum esse patet: male intellectum pronominis ἑαυτῷ compendium, quod pronomen Dinarchi usus requirit, peperisse videtur illud ἐάν: quo suscepto, particula εἰ ejecta est. Itaque pro ἐὰν rescripserim: ἑαυτῷ εἰ. Cf. I. 1.

εἴληφέ τι τῶν χρημάτων ὧν Ἅρπαλος εἰς τὴν χώραν
3. ἐκόμισεν, ὅμως ἐτόλμησεν εἰς τοὺς εἰδότας ὑμᾶς ἐξε-
ληλεγμένον ἑαυτὸν ἅπασι τούτοις ἔνοχον γεγενημένον
ἐλθεῖν καὶ δεῖξαι ἑαυτόν, οὐ τῷ δικαίῳ πιςεύων, ὦ
Ἀθηναῖοι, (τί γὰρ τούτῳ δικαιοσύνης μέτεςιν;) ἀλλὰ
τῇ τόλμῃ καὶ τῇ ἀναιδείᾳ, ᾗ χρώμενος πρότερον μὲν
ἠξίωσε καταφρονῆσας ὑμῶν καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει δι-
καίων τὰ χρήματα λαβεῖν, νυνὶ δὲ ἀπολογησόμενος
ἥκει ὡς οὐδὲν τούτων διαπέπρακται· τοσοῦτον τῆς ὑμε-
4. τέρας ῥᾳθυμίας καταπεφρόνηκε. καὶ ὁ μὲν κοινὸς τῆς
πόλεως νόμος, ἐάν τις ἐναντίον τῶν πολιτῶν ὁμολο-
γήσας τι παραβῇ, τοῦτον ἔνοχον εἶναι κελεύει τῷ ἀδι-
κεῖν· ὁ δὲ πάντας Ἀθηναίους ἐξηπατηκὼς καὶ προ-
δοὺς τὴν πίςιν ἣν παρ᾽ ὑμῶν οὐκ ἄξιος ὢν ἔλαβε, καὶ
τὸ καθ᾽ αὑτὸν μέρος ἅπαντ᾽ ἀνατετραφὼς τὰ ἐν τῇ
πόλει, οὗτος ἐπὶ τὴν ἀπολογίαν ἥκειν φήσει τὴν ὑπὲρ
5. τῆς αἰτίας τῆς εἰς αὑτὸν γεγενημένης; ἐγὼ δέ, ὦ Ἀθη-
ναῖοι, εἰ δεῖ τἀληθῆ λέγειν (δεῖ δέ), οὐδὲ τὰς ἀπο-

§. 2, 7. εἴληφέ] εἰλήφῃ conj. Bekk., recep. Bait. et Saupp., prob. Wurm. εἰληφώς τι ληφθῇ coll. 1, 40. Dobreus. εἰς τὴν χώραν om. pr. M. 8. ἐκόμισεν] εἰσεκόμισεν ZM.

§. 3, 2. ἑαυτὸν] αὑτὸν Stephanus. Cf. Buttmann. ad Dem. Mid. p. 141. Blume ad Lycurg. Excurs. III. p. XXVII. 3. ὦ Ἀθηναῖοι add. N. 5. καὶ τῇ] τῇ N pr. A. 9. καταπεφρόνηκε] κατὰ πεφρονηκε Ald.

§. 4, 2. ἐναντίον] ἐναντίος N. ὁμολογήσας parum perspiciens hujus loci sententiam deleri jubet Dobreus. 3. τι] τὶ Ald. 4. ἐξηπατηκὼς NAB Bekk. et recc. edd. om. ZM. ἠδικηκὼς ceteri. 5. ἔλαβε] ἐλάμβανε ZM. 6. ἀνατετραφὼς] ἀνατετροφὼς Z. ἀνα- o τετραφὼς M. 8. αὑτὸν] αὐτὸν Bait. et Spp. Cf. Blume ad Lycurg. Excurs. III. p. XXVII.

§. 5, 1. ὦ Ἀθηναῖοι N. ὦ ἄνδρες vulg. Cf. §. 3. 7. 11. 12. 13. 14. 17. 19. 20. 21. 22. ὦ ἄνδρες habes §. 9 extr. 2. οὐδὲ] Malim οὐ.

φάσεις οἶμαι νῦν κρίνεσθαι, πότερον ἀληθεῖς εἰσὶν ἢ
ψευδεῖς αἱ κατὰ Φιλοκλέους γεγενημέναι· ἀλλὰ περὶ
μὲν τῆς τιμωρίας ὑμᾶς δεῖν τῆς ἐν τῷ ψηφίσματι γε-
γραμμένης δικάσαι νῦν, πότερα δεῖ χρημάτων τιμῆσαι
τῷ τηλικαῦτα ἠδικηκότι τὴν πόλιν, ἢ θανάτῳ ζημιώ-
σαντας, ὥσπερ οὗτος ἔγραψεν ἐν τῷ ψηφίσματι καθ'
αὐτοῦ, δημεῦσαι τὴν οὐσίαν τὴν ἐκ τοιούτων λημμά-
των συνειλεγμένην.

Οἴεσθε τοῦτον νῦν πρῶτον ἐπὶ τούτων τῶν χρη- 6.
μάτων πονηρὸν γεγενῆσθαι, ἢ νῦν πρῶτον καθ' ὑμῶν
δῶρα εἰληφέναι; οὐκ ἔςι ταῦτα, ἀλλὰ πάλαι τοιοῦτος
ὢν ἐλάνθανεν ὑμᾶς, καὶ εὐτυχεῖτε, καθότι οὐκ ἐν μεί-
ζοσι καιροῖς ἐπύθεσθε τὴν αἰσχροκέρδειαν αὐτοῦ· οὐ
γὰρ ἔςι χαλεπώτερον ἀνθρώπου τὴν [αὐτὴν] πονηρίαν
ἀγνοουμένην ἔχοντος. οὐκ ἀποκτενεῖτε, ὦ Ἀθηναῖοι, 7.
πάντες ὁμοθυμαδὸν τὸν εἰς τοσαύτην αἰσχύνην καὶ
ἀδικίαν πολλοὺς τῶν πολιτῶν ἐμβεβληκότα, τὸν ἀρχη-

---

§. 5, 3. εἰσὶν] εἰσιν vett. edd. 4. αἱ NABLZM Bekk. et recc. edd. καὶ αἱ ceteri. 5. μὲν] μόνης conj. Reisk. recep. Bait. et Spp. δεῖν NA (Dobs. teste), Bait. et Spp. δεῖ vulg. τῆς a corr. hab. A. γεγραμμένης a corr. hab. A. 7. τὴν πόλιν om. pr. A. 9. αὑτοῦ] αὐτοῦ N. δημεῦσαι suasore Reisk. ded. Bekk. et recc. edd. ἢ δημεῦσαι cett. Cf. Meier. de bon. damn. p. 115.

§. 6, 2. νῦν, quod Reisk. additum voluit, e codd. NAB suscep. Bekk. et recc. edd. 3. εἰληφέναι] λαμβάνειν (superscr. εἰληφέναι) M. 4. εὐτυχεῖτε Suidas s. v. πυνθάνεσθαι et Schol. Aristoph. Eqq. v. 1299. qui universum hunc locum ita scribunt: εὐτυχεῖτε ὅτι οὐκ ἐν μείζονι καιρῷ ἐπύθεσθε τὴν αὐτοῦ αἰσχροκέρδειαν. ηὐτυχεῖτε Bekk. et recc. edd., praeeunte Reiskio, qui aut ηὐτύχει ἡ πόλις aut ηὐτυχεῖτε scribendum censuit. εὐτύχει N. ηὐτύχει cett. 5. οὐ] οὐδὲν Stephanus. 6. τὴν αὐτὴν] τὴν αὑτοῦ Stephanus, Bait. et Spp. coll. Isocr. 20, 13. atque prob. Wurm. τοιαύτην proponit Schm. Secluso αὐτὴν constat sententia: cf. II. 15. 7. ἀγνοουμένην om. pr. M.

§. 7, 3. ἀδικίαν] ἀτυχίαν susp. Schm. Possis suspicari ἀδο-

γὸν γενόμενον τοῦ διαδεδομένου χρυσίου καὶ εἰς αἰ-
τίαν καθιςάντα πᾶσαν τὴν πόλιν; ἀλλ' ὑπομενεῖτε
ἀκούειν τοῦ τοσαῦτα διαπεπραγμένου καθ' ὑμῶν, ὡς
[ὅτι] τὸ συνέδριον τὸ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ψευδεῖς πεποίη-
ται τὰς ἀποφάσεις, καὶ ὡς αὐτὸς μὲν δίκαιος καὶ χρη-
ςὸς καὶ ἀδωροδόκητός ἐςιν, ἡ δ' ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ
8. ταῦτα πάντα προεῖται χάριτος ἢ λήμματος ἕνεκα; ἆρ'
ἴςε ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων ἀδικημάτων σκεψαμένους
ἀκριβῶς δεῖ μεθ' ἡσυχίας καὶ τἀληθὲς ἐξετάσαντας,
οὕτως ἐπιτιθέναι τοῖς ἠδικηκόσι τὴν τιμωρίαν, ἐπὶ δὲ
ταῖς φανεραῖς καὶ παρὰ πάντων ὡμολογημέναις προ-
δοσίαις πρῶτον τετάχθαι τὴν ὀργὴν καὶ τὴν μετ' αὐ-
9. τῆς γιγνομένην τιμωρίαν; τί γὰρ τοῦτον οὐκ ἂν οἴεσθε
ἀποδόσθαι τῶν ἐν τῇ πόλει σπουδαιοτάτων, ὅταν ὑμεῖς
ὡς πιςὸν αὐτὸν καὶ δίκαιον φύλακα καταςήσητε; ποίας
οὐκ ἂν προδοῦναι τριήρεις τῶν ἐν τοῖς νεωρίοις; ἢ
τίνος ἂν φροντίσαι φυλακῆς, λήσειν ἐλπίσαντα καὶ λή-
ψεσθαι διπλάσιον οὗ νῦν εἴληφε χρυσίου; οὐδὲν ὅτι
10. οὐκ ἂν ὁ τοιοῦτος, ὦ ἄνδρες, ποιήσειεν. ὅςις γὰρ ἀρ-
γύριον καὶ χρυσίον περὶ πλείονος τῆς πρὸς ὑμᾶς πί-
ςεως [ποιεῖται] καὶ μήθ' ὅρκου μήτ' αἰσχύνης μήτε

ξίαν coll. I. 93. τῶν πολιτῶν add. N. 4. γενόμενον] διδόμενον ZM. διαδεδομένου AM Reisk. et recc. edd. (cum codd., opinor, omnibus) διαδεχομένου vett. edd. καὶ] ἀλλ' ZM. 5. καθιςάντα Stephanus, Reisk. Bait. et Spp. καθίσαντα ceteri: quod Graecorum non fert consuetudo. 6. τοῦ om. Z. ὅτι post ὡς secludendum censui. ὡς ejec. Bait. et Spp. Cf. I. 60. 10. ἕνεκα] ἕνεκεν ZM.

§. 8, 2. ἴςε N vett. edd. οἶσθ' ZM. ἴσθ' cett. 6. πρῶτον] πρώτην malit Reisk. μετ' αὐτῆς conj. Bekk., recep. Bait. et Spp. μετ' αὐτὴν ceteri.

§. 9, 2. ὑμεῖς] ὑμεῖν Ald. 3. καταςήσητε] καταςήσετε N. 5. λήψεσθαι διπλάσιον a corr. hab. A.

§. 10, 3. ποιεῖται] ἡγεῖται Bait. et Saupp. αἱρεῖται vulg. Graecorum usus requirit aut περὶ πλείονος ἡγεῖται v. ποιεῖται aut μᾶλλον αἱρεῖται. Confusa sunt in codd. περὶ μικρῶν . . αἱρού-

δικαίου πλείω λόγον ἢ τοῦ λαμβάνειν ποιεῖται, οὗτος ἀποδώσεται τὸ καθ' ἑαυτὸν τὴν Μουνυχίαν, ἂν ἔχῃ τὸν ὠνησόμενον, οὗτος ἐξαγγελεῖ τοῖς πολεμίοις σύνθημα φήνας καθ' ὑμῶν, οὗτος προδώσει τὴν πεζὴν καὶ ναυτικὴν δύναμιν.

Μὴ οὖν, ὦ Ἀθηναῖοι, τὴν τίμησιν ὑπὲρ τῶν γεγενημένων μόνον ὑπὸ Φιλοκλέους ἀδικημάτων ἡγεῖσθε μέλλειν ποιεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων ὧν ἂν ἔπραξεν οὗτος κύριος γενόμενος. καὶ τοῖς μὲν θεοῖς ἔχετε χάριν ὑπὲρ τοῦ μὴ παθεῖν τι μεῖζον ὑπὸ τούτου δεινόν, ἐγνωκότες τοῦτον οἷός ἐστιν, ἀξίως δ' ὑμῶν αὐτῶν καὶ τῆς τοῦ κρινομένου πονηρίας κολάσατε αὐτὸν, 11.

ὅς, ὦ Ἀθηναῖοι, τρὶς μὲν ἢ τετράκις ἱππαρχηκὼς ἀνδρῶν καλῶν κἀγαθῶν, πλεονάκις δ' ἢ δεκάκις στρατηγὸς ὑφ' ὑμῶν κεχειροτονημένος οὐκ ἄξιος ὤν, τιμώμενος καὶ ζηλούμενος διὰ τὴν πρὸς ὑμᾶς πίστιν ἀπέδοτο καὶ προέδωκε τὸ τῆς ἡμετέρας ἡγεμονίας ἀξίωμα, καὶ εἰς τὸ αὐτὸ κατέστησεν ἑαυτὸν Ἀριστογείτονι, καὶ μισθωτὸν καὶ προδότην ἀντὶ στρατηγοῦ ἐποίησεν. 12.

ἔπειτα ὑποστείλασθαί τι δεῖ πρὸς τὸν τοιοῦτον ὑμῖν, καὶ αἰ- 13.

μενος et περὶ μικρῶν . . ποιούμενος Isocr. Panath. 11. Ceterum h. l. poterat abesse verbum, quum v. 4. inferatur ποιεῖται. ὅρκου] ὅρκου N. 5. ἑαυτὸν N. αὐτὸν vulg. 6. ἐξαγγελεῖ] ἐξαγγέλλει pr. A. 7. πεζὴν N, id quod Bekk. atque Dobreus proposuerunt: πεζικὴν vulg., quod retinent Bait. et Spp. coll. Aesch. III. 85.

§. 11, 1. ὑπὲρ] ὑπὸ ZM. 3. ἂν ἔπραξεν B et rec. A Bekk. et recc. edd. ἔπραξεν N pr. A ZM. ἔπραξεν ἂν ceteri. 4. θεοῖς om. pr. M. 5. ἔχετε] εὔχεσθε ZM. τι] τὸ Z. 7. κολάσατε] κολάσετε pr. A BZM.

§. 12, 1. τρὶς μὲν] μὲν add. N. 3. ὑφ' ὑμῶν] παρ' ἡμῶν (superscr. ὑφ' ὑμῶν) M. 5. ἡμετέρας ἡγεμονίας N. ἡγεμονίας ἡμῶν vulg. Pro ἡμῶν Sauppius malit ὑμῶν. 7. ἐποίησεν] κατέστησεν M, sed superscr. ἐποίησεν.

§. 13, 2. ὑμῖν] „Aut in vitio est ὑμῖν, aut inter haec duo

σχυνθῆναι τοὺς ἠδικημένους, ὃς οὐκ ᾐσχύνθη τοιαῦτα
πράττων καθ' ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων; οὐχ οἱ τοιοῦτοι
τῶν ἀνθρώπων ἐλεοῖντ' ἂν εἰκότως παρ' ὑμῖν, ὦ Ἀθη-
ναῖοι· πολλοῦ γε καὶ δεῖ· ἀλλ' οἱ προδοθέντες ἂν ὑπὸ
Φιλοκλέους, εἴ τιν' οὗτος παρέλαβε καιρὸν χρημάτων
πολλῶν. ἐν οἷς καὶ ἡ ἀκτὴ καὶ οἱ λιμένες εἰσὶ καὶ
τὰ νεώρια, ἃ οἱ πρόγονοι κατασκευάσαντες ὑμῖν κατέ-
14. λιπον. ὧν ἀναμιμνησκομένους ὑμᾶς, ὦ Ἀθηναῖοι, δεῖ
μὴ παρέργως ἔχειν πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς βουλῆς γεγενη-
μένας ἀποφάσεις, ἀλλ' ἀκολούθως ταῖς πρότερον κε-
κριμέναις· αἰσχρὸν γὰρ ἀπειπεῖν τιμωρουμένους ἐπὶ
τοὺς προδότας τῆς πόλεως γεγενημένους, καὶ ὑπολεί-
πεσθαί τινας τῶν ἀδίκων καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων, ὅτε
οἱ θεοὶ φανεροὺς ὑμῖν ποιήσαντες παρέδοσαν τιμωρή-
σασθαι, ἑωρακότες τὸν δῆμον ἅπαντα κατήγορον τού-
του γεγενημένον καὶ προκεχειρικότα πρῶτον τῶν ἄλ-
λων ἐπὶ τὸ τὴν τιμωρίαν ἐν ὑμῖν δοῦναι.
15. Ἀλλ' ἔγωγε, νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, αἰσχύνομαι
εἰ προτραπέντας ὑμᾶς δεῖ καὶ παροξυνθέντας ὑφ' ἡμῶν

---

vocabula deest aliquid e. c. πεφασμένον aut φωραθέντα." Reisk. Post αἰσχυνθῆναι inseri ἢ μᾶλλον aut pro ὑμῖν legi ὑμᾶς idem vir doctus jubet. ὑμᾶς, καὶ αἰσχυνθῆναι, τοὺς propos. Dobreus, recep. Bait. et Spp. 3. ᾐσχύνθη a corr. hab. A. 4. πράττων] πραττόντων vett. edd. πράττων jam Steph. conj. ὑμῶν] ἡμῶν M. οὐχ οἱ] οὐχὶ B. 7. παρέλαβε καιρὸν] Usitatius est ἔλαβε καιρόν. Cf. Isocrat. in Lochit. 13. Dem. Ol. I. 24. Sed v. Dem. amator. 40. καιροὺς παραδώσειν. 9. κατασκευάσαντες ὑμῖν N. ὑμῖν κατασκευάσαντες vulg.

§. 14, 7. ποιήσαντες] Fort. addend. αὐτούς. 8. ἑωρακότες] ἑωρακότας Stephanus, Reisk. 9. προκεχειρικότα corr. A B Bekk. et recc. edd. Injuria, ut videtur, addubitant activum hujus verbi genus. προκεχειρηκότα N. προκεχωρηκότα ceteri. 10. ἐπὶ τὸ N et conj. Steph. ἐπὶ τῷ vulg.

§. 15, 2. δεῖ] δεῖν N. om. pr. M. ἡμῶν] ὑμῶν Ald. ὑφ' ἡμῶν om. ZM.

ἐπὶ τὴν τοῦ νῦν ἐκλελοιπότος τὴν κρίσιν τιμωρίαν ἐλ-
θεῖν, καὶ οὐκ αὐτόπται ἐστὲ τῶν ὑπὸ τούτου γεγενη-
μένων ἀδικημάτων· καὶ ὁ μὲν δῆμος ἅπας οὔτ' ἀσφα-
λὲς οὔτε δίκαιον νομίζων εἶναι παρακαταθέσθαι τοὺς
ἑαυτοῦ παῖδας ἀπεχειροτόνησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς τῶν
ἐφήβων ἐπιμελείας, ὑμεῖς δὲ οἱ τῆς δημοκρατίας καὶ 16.
τῶν νόμων φύλακες, οὓς ἡ τύχη καὶ ὁ κλῆρος ὑπὲρ
τοῦ δήμου δικάσοντας ἐπέτρεψε, φείσεσθε τοῦ τοιαῦτα
διαπεπραγμένου, καὶ τὸ πέρας ἔχοντες ἁπάντων τῶν
ἐν τῇ πόλει δικαίων ἀτιμώρητον ἀφήσετε τὸν δωροδό-
κον καὶ πάντων τῶν γεγενημένων κακῶν αἴτιον, ὃς
(ὅπερ καὶ μικρῷ πρότερον εἶπον) μόνος τῶν πονηρῶν
πάντων τρίς, οὐχ ἅπαξ, ἀποπέφανται, καὶ τρὶς ἤδη
δικαίως ἐζημιωμένος θανάτῳ κατὰ τὸ ἑαυτοῦ ψήφισμα.
τί οὖν ἀναμενεῖτε, ὦ Ἀθηναῖοι; καὶ ποῖα ἀδικήματα 17.

---

§. 15, 3. ἐκλελοιπότος] εἰληχότος conj. Dobreus. οὐκ ἐκλελοι-πότος susp. Schm. ἐληλυθότος ἐς Sauppius. τὴν κρίσιν, quod maluerat Reisk., NA Bekk. et recc. edd. κρίσιν cett. 4. καὶ οὐκ . . ἀδικημάτων·] οὐκ . . ἀδικημάτων; coll. I. 43. Baiterus. καὶ γὰρ . . ἀδικημάτων· Sauppius. οὐκ αὐτόπται] οὐ κατόπται N. 6. παρακαταθέσθαι] αὐτῷ additum malebat Reisk., neque id injuria. 8. ἐφήβων] ἐφήρων Ald.

§. 16, 1. δὲ οἱ] δὲ καὶ οἱ Z. τῆς om. pr. M. 2. οὓς] οἷς Wurm. p. 62. qui deletum vult δικάσοντας. Linguae graecae ratio ferret οἷς . . δικάσαι, quod propos. Sauppius. οἷς ἡ τύχη τὸ ὑπὲρ τοῦ δήμου ἀμύνεσθαι δικάσοντας ἐπέτρεψε, aut pro ἐπέτρεψε scribi ἐπέστησε jussit Reiskius. 3. τοῦ om. N pr. A. Pro δικάσον-
ζ.
τας in Z est δικάζοντας, in M δικάσοντας, in Ald. δικάσοντος: δικάσουσιν sc. ὑμῖν malit Dobreus, qui οὓς refert ad νόμους. ἐπέτρεψε] ἐπέτρεψεν N. φείσεσθε] φείδεσθαι Z. τοιαῦτα NA Bekk. Bait. et Spp. τὰ τοιαῦτα vulg. 4. ἁπάντων τ. ἐν τῇ πόλει N. τῶν ἐν τῇ πόλει ἁπάντων vulg. 5. ἀφήσετε om. pr. M. 6. καὶ ante πάντων om. ZM. 8. καὶ] „immo κἂν“ Sauppius. 9. δικαίως ἐζημιωμένος] ἂν interponi jubet Reiskius, cui post ψήφισμα deesse videtur ἀπολώλει vel simile quid. ἑαυτοῦ N. αὐτοῦ Ald. αὑτοῦ ceteri.

ζητεῖτε ἕτερα μείζω τῶν εἰρημένων ἀκοῦσαι; οὐχ ὑμεῖς ἐςὲ καὶ οἱ ὑμέτεροι πρόγονοι οἱ Τιμοθέῳ Πελοπόννησον περιπλεύσαντι καὶ τὴν ἐν Κερκύρᾳ ναυμαχίαν Λακεδαιμονίους νικήσαντι καὶ Κόνωνος υἱεῖ τοῦ τοὺς Ἕλληνας ἐλευθερώσαντος καὶ Σάμον λαβόντι καὶ Μεθώνην καὶ Πύδναν καὶ Ποτίδαιαν καὶ πρὸς ταύταις ἑτέρας εἴκοσι πόλεις, οὐδὲν τούτων ὑπόλογον ποιησάμενοι, οὐδὲ τῆς τότε ἐνεςώσης κρίσεως καὶ τῶν ὅρκων οὓς ὀμωμοκότες φέρετε τὴν ψῆφον ἀντικαταλλαξάμενοι τὰς τηλικαύτας εὐεργεσίας, ἀλλ' ἑκατὸν ταλάντων τιμήσαντες, ὅτι χρήματ' αὐτὸν Ἀριςοφῶν ἔφη παρὰ

18. Χίων εἰληφέναι καὶ Ῥοδίων; τὸν δὲ μιαρὸν ἄνθρωπον καὶ προδότην, ὃν οὐχ εἷς ἀνὴρ ἀλλὰ πᾶσα ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ ζητήσασα ἀποπέφαγκε χρήματ' ἔχειν καθ' ὑμῶν, ὃς οὐσίαν ἔχων πολλὴν καὶ παίδων ἀῤῥένων οὐκ ὄντων αὐτῷ, καὶ οὐδενὸς ἄλλου δεόμενος ὧν ἄνθρωπος μέτριος δεηθείη, οὐκ ἀπέσχετο χρημάτων διδομένων κατὰ τῆς πατρίδος, οὐδ' ἀπεκρύψατο τὴν ἔμφυτον πονηρίαν, ἀλλ' ἀνεῖλε πᾶσαν τὴν γεγενημένην αὐτῷ πρὸς ὑμᾶς πίςιν, καὶ οἷς πρότερόν ἔφη διαφέρεσθαι, πρὸς τούτους ἔταξεν αὑτόν, καὶ ἐξήλεγξεν αὑτοῦ τὴν προσποίητον καλοκἀγαθίαν ὅτι ψευδὴς ἦν.

---

§. 17, 4. περιπλεύσαντι] πλεύσαντι BLZM Ald. 5. τοῦ om. N. Cf. I, 14. 6. ἐλευθερώσαντος] ἐλευθερώσαντι N. λαβόντι N et pr. A (teste Dobs.) Bait. et Spp. λαβόντος ceteri. Cf. I, 14. 8. πόλεις] πόλις (εις) M. ὑπόλογον] ὑπὸ λόγον BLZM. 9. οὐδὲ] οὐδένα Stephanus. ὅρκων] ὀρκων N. 10. φέρετε NAB Bekk. et recc. edd. ἐφέρετε ceteri.

§. 18, 1. ἄνθρωπον] ἀνθρώπων pr. A. τοῦτον ἄνθρωπον M. 4. πολλὴν] πολὺν pr. A. 5. αὐτῷ] αὑτῷ Bekk. (de codd. tac.) Schm. Bait. et Spp. Cf. ann. ad §. 4. 6. ὧν] ὧν ἂν conj. Bekk. Dobreus, recep. Bait. et Spp. Cf. ann. ad I. 50. 7. οὐδ' NAB Bekk. et recc. edd. οὐκ ceteri. 9. αὐτῷ] αὑτῷ Ald. οἷς om. pr. A. 10. αὐτὸν] αὑτὸν Ald. 11. αὐτοῦ] αὑτοῦ Ald.

῞Α χρὴ λογισαμένους ὑμᾶς πάντας, ὦ Ἀθηναῖοι, 19.
καὶ τῶν παρόντων καιρῶν ἀναμνησθέντας, οἳ πίςεως
οὐ δωροδοκίας δέονται, μισεῖν τοὺς πονηρούς, ἀνελεῖν
ἐκ τῆς πόλεως τὰ τοιαῦτα θηρία, καὶ δεῖξαι πᾶσιν
ἀνθρώποις ὅτι οὐ συνδιέφθαρται τὸ τοῦ δήμου πλῆ-
θος τῶν ῥητόρων καὶ τῶν ςρατηγῶν τισίν, οὐδὲ δου-
λεύει ταῖς δόξαις, εἰδότες ὅτι μετὰ μὲν δικαιοσύνης
καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ὁμονοίας ῥᾳδίως ἀμυνούμεθα,
θεῶν ἵλεων ὄντων, ἐάν τινες ἡμῖν ἀδίκως ἐπιτίθων-
ται, μετὰ δὲ δωροδοκίας καὶ προδοσίας καὶ τῶν ὁμοίων
τούτοις κακῶν, ἃ τοῖς τοιούτοις ἀνθρώποις πρόσεςιν,
οὐδεμία πόλις σωθείη. μηδεμίαν οὖν δέησιν, ὦ Ἀθη- 20.
ναῖοι, μηδ' ἔλεον εἰς ὑμᾶς λαμβάνοντες αὐτούς, μηδὲ
τὴν ἐξ αὐτῶν τῶν ἔργων καὶ τῆς ἀληθείας ἀποδεδειγμέ-
νην ὑμῖν κατὰ τῶν κρινομένων ἀδικίαν ἄκυρον ποιή-
σαντες, βοηθήσατε κοινῇ τῇ πατρίδι καὶ τοῖς νόμοις·
ταῦτα γὰρ ἀμφότερα διαδικάζεται νῦν πρὸς τὴν τού-
του πονηρίαν. ὑπὲρ πάσης, ὦ Ἀθηναῖοι, τῆς χώρας 21.
νῦν μέλλετε φέρειν τὴν ψῆφον, καὶ τῶν ἐν ταύτῃ

αὐτοῦ ejec. Bait. et Spp. Post ψευδὴς ἦν quaedam deesse viderunt Schmidt. Bait. et Spp.: ex I. §. 15. suppleverim: τοῦτον οὐ τιμωρησάμενοι παράδειγμα ποιήσετε τοῖς ἄλλοις;

§. 19, 1. πάντας add. N. Cf. II. 20. 2. οἳ] ὅτι Dobreus. 4. πόλεως N. πολιτείας vulg. 6. τισίν] τισιν Ald. δουλεύει] δουλεύειν vett. edd. 7. εἰδότες NABZ Bekk. et recc. edd. εἰδότας ceteri. 8. ἀμυνούμεθα] ἀμυνόμεθα AZ. 9. ἵλεων] ἵλεων vett. edd. ἡμῖν] ὑμῶν N. ἡμῖν a corr. hab. A. ἐπιτίθωνται]
ω
ἐπιτίθενται M. 12. οὐδεμία] οὐδεμί' ἂν conj. Bekk. Dobreus. Bait. et Spp. Cf. ann. ad I. 50.

§. 20, 3. ἀποδεδειγμένην] ἀποδεδειγμένης Z. 6. τούτου] τούτων pr. A. „Omnia hic turbata sunt: post δέησιν et ἔλεον crediderim δεξάμενος vel simile quid excidisse, εἰς ὑμᾶς λαμβάνοντες αὐτοὺς pertinere ad ἀδικίαν, et ante ἄκυρον excidisse μηδὲ τὴν τῆς βουλῆς ἀπόφασιν vel tale quid.“ Sauppius. Quem verum vidisse persuasum habeo.

κατεσκευασμένων ἱερῶν καὶ τῶν ἀρχαίων νομίμων καὶ τῆς παραδεδομένης ὑπὸ τῶν προγόνων ὑμῖν πολιτείας, οὐχ ὑπὲρ Φιλοκλέους μόνον· οὗτος μὲν γὰρ αὑτοῦ πάλαι θάνατον κατέγνωκε. ταῦθ' ὑμᾶς ἱκετεύων ἐγὼ δικαιοτέραν πολὺ δέησιν δέομαι τούτων τῶν ταῦτα πεπραχότων, μὴ ἐγκαταλιπεῖν ὑπὲρ ὧν οἱ πρόγονοι πολλοὺς ὑπέμειναν κινδύνους, μηδ' εἰς ἀδοξίαν αἰσχρὰν ἀγαγεῖν τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα, μηδὲ καταλλάξασθαι τὴν πρὸς τούτους χάριν τῶν νόμων καὶ τῶν τοῦ δήμου * ψηφισμάτων * καὶ τῶν τῆς βουλῆς ἀποφάσεων.
22. ἀκριβῶς γὰρ ἴςε, ὦ Ἀθηναῖοι, ἀκριβῶς, ὅτι ὑμεῖς μὲν παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ἐπαινεῖσθε ταῖς γεγενημέναις ζητήσεσιν ὑπὲρ τούτων τῶν χρημάτων, οἱ δ' ἐξεληλεγμένοι κατὰ τῆς ἑαυτῶν πατρίδος δῶρα εἰληφότες πονηροὶ καὶ ἄδικοι καὶ μισόδημοι νομίζονται εἶναι, φιλεῖν ὑμᾶς φάσκοντες καὶ πράττειν ὑπὲρ τῶν τῆς πόλεως ἀγαθῶν, καὶ δι' ὑμᾶς ἔνδοξοι γεγενημένοι.

---

§. 21, 3. κατεσκευασμένων] κατασκευασμένων N. κατεσκευασμένων a corr. hab. A. 4. ὑμῖν malebant Reisk. Schm. recep. Bait. et Spp. ὑμῶν vulg. 5. μὲν add. N. αὑτοῦ] αὐτοῦ Ald. 10. ἀγαγεῖν] κατάγειν conj. Reisk. μηδὲ] μηδὲ καὶ Steph. Wech. 12. ψηφισμάτων addidi: cf. I. 84. 101.

§. 22, 2. ἐπαινεῖσθε] ἐπαινεῖσθαι pr. A. ταῖς γεγεν.] ἐπὶ ταῖς γεγεν. susp. Reisk. 3. ἐξεληλεγμένοι] ἐληλαγμένοι ZM 7. Post δι' ὑμᾶς Reiskius comma posuit.

COMMENTARII.

I.

IN DINARCHI ORATIONEM IN DEMOSTHENEM.

PROOEMIUM.

Harpalus, thesauro Alexandri Babylone congesto praefectus, quum, absente in India rege, creditas sibi pecunias dissipasset, atque, nuntio de regis reditu allato, cum sex millibus mercenariorum et quinque talentorum millibus aufugisset, Atticam versus contendit, Suniumque promontorium praetervectus est (Ol. CXIII, 4. Ideler. in Commentationibus Acad. Berol. a. 1820—21. p. 280 sq. Eysell. Demosthen. a suspicione acceptae ab Harpalo pecuniae liberat. Marburgi 1836. p. 28 sq.), fore sperans, ut a veteribus Macedonum hostibus, recuperandae libertatis studio incensis, in fidem receptus, Athenienses excitaret ad bellum contra Macedones suscipiendum. Nec tamen Athenienses receperunt Harpali classem, veriti ne in periculum adducerent rempublicam. Itaque Harpalus, expositis in Taenaro promontorio copiis ipse supplex Athenas sese contulit, clandestinis se artibus perfecturum ratus, quod palam atque aperto parum prospere erat exsequutus, unaque nave vectus, a Philocle, qui Munychiae praeerat, in portum est intromissus. Din. in Philocl. 1. 7. 16. Jam oratorum atque imperatorum, quorum auctoritate populum Atticum regi intelligebat, magnum numerum auro corrupit, eoque adduxit, ut pollicerentur sese effecturos, ut a populo Attico in fidem reciperetur Harpalus. Nec vero res ita cecidit ut arbitratus erat. Antipater enim et Olympias, certiores facti de fuga Harpali, legatos miserunt Athenas, qui Harpalum ad supplicium repeterent: quumque Athenienses in eo essent, ut Harpalum dederent Macedonibus, is vinculis elapsus effugit. Conf. Westermann. de litib. quas Demosth. oravit ipse. p. 131 sq. Eysell. Demosth. etc. p. 19 sqq.

Populus Atticus, quum plurimos oratores ab Harpalo pecunia corruptos esse constaret, inquirendum statuit in eos omnes,

ad quos largitionis pertinebat suspicio, metuens ille quidem, ne propter facinus ab oratoribus venalibus perpetratum ipsa civitas adduceretur in discrimen, ratioque pecuniae ab Harpalo surreptae atque pessimis quibusque viritim divisae a se repeteretur. Din. in Dem. 4. Plutarch. Dem. 25. Ac initio statim domus perscrutatos esse Athenienses narrat Plutarchus (l. c. τὰς οἰκίας ἐπιόντες ἠρεύνων): quae non de universis domibus intelligenda esse patet, sed de eorum, qui populo suspecti erant, aedibus: post, domorum pervestigatione, ut videtur, parum ex sententia succedente, Demosthenes legem tulit, ut senatus Areopagiticus inquireret in largitionis reos. Din. in Dem. 4. 61. 86. 104. 107. in Aristogit. 24. Plutarch. Dem. 26. Inquirunt in homines pecunia corruptos Areopagitae, atque, post sex menses, quos largitioni obnoxios esse compererant, populo indicant. Din. in Dem. 45. In quorum numero fuisse videntur praeter Demosthenem et Demadem (Din. in Dem. 7. 45. 89. 101. in Aristogit. 15.) Aristogito, Philocles, Aristonicus et Gnothius, contra quos Dinarchus conscripsit orationes (Dionys. Halic. Din. 10. Vitt. X oratt. p. 850. C. Phot. Biblioth. 267.), porro Moerocles, Demon (de quo vide Plutarch. Demosth. 27. Boeckh. Corp. Inscriptt. 213. 459.), Callisthenes (de quo adeas velim Droysen üb. d. Aechtheit der Urkunden in Dem. Rede v. Kranz. p. 148 sq.), Hyperides, quos nominat Timocles apud Athenaeum VIII. p. 341: quamquam Hyperidem accusatoribus annumerandum esse infra demonstrabimus: denique Charicles (Plutarch. Phoc. 21. reip. ger. praecepta XIII. p. 74. Tauchn. ubi falso legitur Χαρίλλῳ pro Χαρικλεῖ), Polyeuctus (Din. in Dem. 100.), Cephisophon (ib. 45.). Conf. Westermann. Quaestt. Dem. III. p. 114 sq. Eysell. Demosth. etc. p. 25 sq.

Jam decem oratores creati sunt, qui populi nomine coram Heliastarum judicio accusarent Harpalicae largitionis reos (Din. in Dem. 51. in Aristogit. 6.): in quorum numero pessimos homines fuisse scimus Stratoclem (Din. in Dem. 1. 20. 21.), Pytheam, Menesaechmum, Himeraeum, Patroclem (immerito enim cum Ruhnkenio, qui jure optimo ipse postea retractavit sententiam, Schmidtius ad Din. p. 1. atque Grauert. Analekten I. p. 330. n. in Patroclis locum vitt. X orat. p. 846. C. substitui jubent Stratoclis nomen), atque Hyperidem. Vide Vitt. X oratt. p. 847. C. Phot. Biblioth. 265. Ac Stratoclis quidem orationem in hac

causa habitam tangit Dinarchus (in Dem. 1, 20. 21.), atque potest huc referri oratio a Photio Bibl. 250. excitata, de qua vide annotata nostra ad Din. in Dem. 24.: de moribus perditi civis satis habeo commemorare Demosth. in Pantaen. 48. Plutarch. Demetr. 11. rei publ. ger. praec. II. III. Wachsmuth. H. Alterth. I. 2. p. 414. Hermann. Staatsalterth. §. 175. Grauert Analekten I. p. 330 sq. Pytheae orationes huc pertinentes commemorat Dem. ep. 3. p. 642. Bekk., atque orationem contra Demosthenem Dionysius Halic. Isae. 4., quo refert fragmentum Pytheae apud Rutilium Lupum I, 11. Westermannus Histor. Eloqu. I. p. 98. Perditis hominibus Pytheas quoque annumerandus est: v. Wachsmuth. I. 2. p. 413. Eysell. p. 59 sq. Grauert Analekt. I. p. 243. De Menesaechmi sycophantae (Vitt. X oratt. p. 842. D. E. 843. D. Westermann. Hist. Eloqu. §. 54.) et de Himeraei, Demetrii Phalerei fratris (Plutarch. Dem. 28. Lucian. Dem. encom. 31. Dionys. Hal. Din. 11. Athenae. XII. p. 542. E. Westerm. Hist. Eloqu. §. 53.) orationibus in hac causa habitis nihil, quod equidem sciam, memoriae traditum est. Patrocles videtur esse Phlyeus ille, de quo loquitur Demosthenes de cor. 105., neque injuria eundem nostrum fuisse credit Eysell. p. 60.. contra quem Hyperides scripsit orationem: vid. Harpocr. vv. *Νάννιον*, *Νεμέα*, *Χαράδρα*, *Πάνδημος Ἀφροδίτη*, *Παράβυςον*, *Φορβαντεῖον*. Athenae. XIII. p. 566. F. 587. A. C. Westermann. H. El. p. 310. Hyperides denique dubium non est quin fuerit in accusatorum numero, quod non modo in loco supra laudato testatur auctor vitt. X oratt., sed etiam p. 848. F., ubi hunc solum largitioni haud obnoxium fuisse narrat, ideoque a populo accusatorem constitutum esse. Cf. Phot. Bibl. 266. Quodsi quis dubitaverit assignare accusatoris munus viro, qui cum Demosthene et antea Macedonibus restiterat, et post Demosthenis reditum ab eadem qua summus orator parte stetit, audiat is Harpocrationem excitantem Hyperidis in Demosthenem orationem vv. *Ἀριςίων*, *διάθεσις*, *ἐπιςάτης*, *κατατομή*, *Νικάνωρ*, *παραγραφή*, atque Athenaeum X. p. 424. D. XI. p. 483. F. porro Alex. de fig. p. 581. Ald. Priscian. gramm. XVIII. 25. p. 219. Krehl., quae ad hanc ipsam litem videntur respicere. Atque nescio an huc pertineat Hyperidis in Demadem quoque oratio, quam citant idem Harpocratio vv. *Ἀλκίμαχος*, *Βουφόνια*, *δειπνοφόρος*, *θριπηδέςατον*, *Λιτή*, *Μηκύβερνα*, *ὀξυθύμια*, *παλαμναῖος*, *παρεῖαι ὄφεις*, Athenaeus X. p. 424. D., alii, quos no-

minat Westermann. H. Eloqu. p. 308. Neque alio detorquendus est Luciani locus Dem. encom. 31. *καὶ τὸν ἄπιστον Ὑπερίδην καὶ τὸν ἄφιλον δημοκόλακα, τὸν οὐδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα κολακίᾳ τοῦ πλήθους συκοφαντῆσαι Δημοσθένην, οὐδ᾽ αὐτὸν εἰς ταῦτα παρασχεῖν διάκονον· ἐφ᾽ οἷς αὐτοὶ μετενόησαν οἷς ἐχαρίζετο κτλ.* Neque tamen contenderim Hyperidem ipsum prorsus alienum fuisse a largitionis suspicione: nam et antea idem orator partem argenti a rege Persarum per Ephialtem oratoribus divisi accepisse creditus est (vitt. X orat. p. 848. E.): atque ferebatur olim oratio ejus *ὑπὲρ Ἁρπάλου* in concione habita (Poll. X. 159. *εἰ μὴ ψευδής*): ut ad eam possis adduci opinionem, Hyperidem ad depellendam a se corruptelae suspicionem accusatoris partes suscepisse: quamquam e plebis potius quam ex ipsius Hyperidis arbitrio pendebat accusatoris in hac causa munus. Itaque cum Westermanno et Eysello (p. 59.) crediderim, eo tempore Hyperidi nescio quas intercessisse simultates cum Demosthene, populumque, etsi levis quaedam largitionis suspicio cadebat in ipsum Hyperidem, huic quoque viro auctoritate atque vi oratoria pollenti accusatoris munus detulisse.

Pluribus autem accusatoribus Dinarchus orationes conscripsisse dicitur, quas coram judicibus in hac causa recitarent (Vitt. X oratt. p. 850. C. Phot. Bibl. 267.): atque disertis verbis Dionysius Hal. Din. 10. narrat, orationes in hac causa scripsisse Dinarchum contra Philoclem, Gnothium, Aristonicum, Demosthenem atque Aristogitonem. Quo possit referri ejusdem Dinarchi in Polyeuctum quoque oratio (*κατὰ Πολυεύκτου δωροδοκίας*) ap. Harpocrat. v. *δώρων γραφή*, quae nescio an eadem sit quam Harpocratio et Suidas excitant v. *παραγγελία* (*Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτου ἀποφάσει*). Nec tamen tres Dinarchi orationes ad litem Harpalicam pertinentes, quae hodieque circumferuntur, in criticorum non incurrunt suspicionem. Ac primam quidem orationem, in Demosthenem conscriptam, de qua hoc loco agimus, jam Demetrius Magnesius abjudicavit a Dinarcho (Dionys. Hal. Din. 1.), atque inter recentiores criticos addubitarunt Wesselingius ad Diodor. XIII. p. 585., Weiskius de Hyperbole III. p. 7. ann. 3., Wachsmuthius Hell. Alterth. I. 2. p. 361. n. 79. et Bremius ad Aeschin. in Ctes. 133. ed. Goth., atque fuit quum Westermannus quoque in eam sententiam esset proclivis (Quaestt. Demosth. III. p. 118 sq.). Equidem quin criticorum illorum sen-

tentiam amplectar, multa sunt impedimento. Obstant enim veterum nonnulla eaque gravissima testimonia, quo pertinet Dionysii Hal. judicium c. 10 coll. 1., hanc ipsam Dinarcho vindicantis orationem, cujus initium excitat c. 10., quamque respicit c. 11.; agnoscitque nostram orationem Harpocratio v. *μετοιωνίσασθαι* respiciens nostr. orat. §. 92. (conf. Suid. Phot. lex. et Phavorin. s. v.): idemque lexicographus v. *Θεογείτων* nostrae orationis locum §. 74. tangit. Porro ea argumenta, quae a dicendi genere repetuntur, ita comparata sunt, ut, quid Dinarcho licuerit, homini, ut Dionysius ait, nihil proprii habenti, haud facile sit dictu, atque bona eorum pars, quae Atheniensium auribus in Dinarchea oratione offensioni fuisse critici contendunt (cf. Westermann. p. 119.), hodie codicum vel conjecturae ope jam sublata sit vel tolli debeat: aliorum autem oratorum atque imprimis Aeschinis imitationem, quam crimini dat Dinarcho Westermannus, Atticoque oratore indignam judicat, artis oratoriae apud Athenienses conditio satis videtur excusare. Vix enim dici potest quae fuerit ea aetate sollertia oratorum, orationum ab aliis habitarum litterisque mandatarum studio incumbentium, neque a vero est absimile, eloquentiae studio litterarum commercium apud Athenienses vel maxime adjutum esse. Etenim ut taceam de prooemiis et epilogis in oratorum usum compositis atque certatim in orationes Atticorum translatis (V. Spengel. Artt. scriptt. p. 106 sq.), quotusquisque est, qui nesciat oratores aliorum orationes ante oculos habuisse atque ex illis in suas transtulisse quaecunque ex usu essent? De qua re jam Dionysius Hal. exposuit, de Lys. judic. 17. *ἐῶ γὰρ ὅτι καὶ τὰ παρ' ἑτέροις εἰρημένα λαμβάνοντες ὀλίγου δεῖν πάντες οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τίθενται τὸ ἔργον*, et Theo Progymn. in Walz. Rhett. gr. I. p. 152 sq. impr. p. 154 sq. *καὶ Δημοσθένης (μετενήνοχε) εἰς τὸν κατὰ Μειδίου τά τε Λυσίου καὶ Λυκούργου ἐκ τῶν τῆς ὕβρεως λόγων, καὶ τὰ Ἰσαίου ἐκ τῶν κατὰ Διοκλέους ὕβρεως· εὕροις δ' ἂν καὶ παρὰ Ἰσοκράτει ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τὰ ἐν τῷ Λυσίου ἐπιταφίῳ καὶ τῷ Ὀλυμπικῷ.* Aeschinem exscripsisse Andocidem, Demosthenem ex Isaeo in suum usum quaedam convertisse, Lycurgum nonnulla e Lysiae atque Isocratis orationibus in Leocrateam transtulisse dubio caret: ut desinam mirari quod Dinarchus, homo ingeniosus ad consociandas aliorum sententias atque convicia, Aeschinis potissimum in accusando Demosthene presserit

vestigia. Neque vereor, ne quis cum Wesselingio Stratocli nostram assignet orationem, quum fragmentum Stratoclis apud Photium Bibl. 250., *ἀροῦται καὶ σπείρεται τὸ Θηβαίων ἄςυ τῶν συναγωνισαμένων ὑμῖν τὸν πρὸς Φίλιππον πόλεμον*, proxime accedat ad verba nostri §. 24. *ἀροῦται καὶ σπείρεται τὸ Θηβαίων ἄςυ τῶν κοινωνησάντων ὑμῖν τοῦ πρὸς Φίλιππον πολέμου.* Neque enim, si verba a Photio excitata e Stratoclis oratione contra Demosthenem desumpta sunt, Dinarcho post Stratoclem verba facienti, multaque, ut ipse dicit, quae ab illo allata erant, proferenti (cf. §. 1. 20. 21.), non licuit in eandem incidere sententiam. V. Ruhnken. ad Rutil. Lup. p. 34. Westermann. H. Eloqu. I. p. 156. n. 12. Gravioris momenti esse videatur ad abjudicandam a Dinarcho orationem nostram fragmentum VIII. Longini in ed. Egger. p. 114. (Walz. Rhett. gr. vol. IX.) *παράδειγμα τὸ τοῦ Αἰσχίνου ἀθρόας δηλώσεως κακῶν, τὸ περὶ Θηβαίων εἰρημένον· „Θῆβαι δὲ Θῆβαι πόλις ἀςυγείτων μεθ' ἡμέραν ἐκ μέσης τῆς Ἑλλάδος ἀνήρπαςαι." ἀλλ' οὐχ ὁ Δείναρχος, ἀλλ' ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἐλθὼν* (ita lego pro vulg. *ἔλθω*) *τόπον* (delevi post h. v. majorem interpunctionem) *καὶ ἄλλα μὲν εἰπέ τινα, δι' ὧν τὸν ἔλεον ἐκίνησε* (delevi maj. interp.) *καὶ μέντοι γε καὶ τὴν ἰσχυρὰν ἐρημίαν τῶν Θηβαίων παραςῆσαι βουλόμενος εἶπε: περιπέτονται δὲ τὸ τῶν ταλαιπώρων ἄςυ Θηβαίων χελιδόνες.* Quae verba quum in nostra non legantur oratione, atque ea ipsa, quae apud Aeschinem inveniuntur, apud Dinarchum quoque appareant, jure hoc sumere credideris, ad Dinarchum auctorem nostram orationem referri non posse. Attamen cavendum, ne cupidius quam verius de hac re statuamus: quippe quum nullo edoceamur certo argumento, ad Dinarchi in Demosthenem orationem respexisse Longinum, verbaque *ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἐλθὼν τόπον* (*Δείναρχος*) ad quamvis aliam deperditam Dinarchi orationem possint pertinere.

Quae quum ita sint, non dubito Dinarcho auctori assignare hanc orationem, quae cuinam scripta sit in medio relinquo. Neque enim quae de se profert actor §. 48 sq. ita comparata sunt, ut de homine certa possit afferri conjectura, atque nescio an injuria ex hoc loco collegerit Westermannus, hominem, quisquis ille fuit, 'satis litigiosum neque ignobilem plane fuisse, qui et plures orationes a Dinarcho acceperit (cf. ann. ad §. 52.) et lites egerit gravissimas. Menesaechmus autem, cui scriptam eam esse vult Beckerus (Demosthenes als Staatsm. u. Redner p. 120.),

ipse fuit orator quamvis frigidus (Westermann. Quaestt. Dem. III. p. 123. H. Eloqu. I. §. 54.): Himeraeo eam suppeditasse Dinarchum vix crediderim, quum contra hunc ipsum orationem videatur conscripsisse: conf. Harpocrat. v. Ἀμμωνίς. Dionys. Hal. 10.: neque Stratocles huc pertinet, qui ante nostrum verba fecit: nec denique Pytheas demagogus suppeditata aliunde egebat oratione, neque Hyperides orator: itaque aut Patrocli aut eorum alicui, quorum nos nomina latent, scripta est. Quamquam mirari possis, quid sit, quod populus in creandis publicis accusatoribus non oratoriam potissimum vim respexerit. Sed poterat in ejusmodi lite vel vitae integritas atque animus incorruptus, vel personae auctoritas atque potentia majoris esse momenti oratoria arte: neque in ejusmodi ἀποφάσει Areopagitarum ex oratorum sollertia videntur pependisse judicum suffragia.

Oratio nostra δευτερολογία est: primo enim loco Stratocles verba fecit. Conf. §. 1. 20. 21. Nec tamen praeter Stratoclem quisquam ante actorem nostrum videtur perorasse, quum hunc unum nominet Dinarchus: cf. etiam §. 113. Justa autem accusatio, singula quaeque crimina ad ipsam causam Harpalicam spectantia complectens, ad Stratoclem, id quod ipse Dinarchus indicat §. 1., videbatur pertinere: ceteri accusatores, non iisdem legibus adstricti, libere poterant evagari, neque de ipso causae statu coacti erant dicere. Quod fugit eos, qui, quum in oratione nostra neque artem ullam neque justae accusationis rationem, sed conviciorum atque criminationum nullo cum lite Harpalica necessitatis vinculo junctarum congeriem deprehendere sibi viderentur, et de litis ipsius judiciique ratione ausi sunt pronuntiare, et de Dinarchi vi oratoria iniquius judicarunt. Neque enim qui secundas agit partes, accusatoris munere oratorisque officio ita potest defungi, ut nobis et de causa et de arte causidici liceat ferre judicium. Nempe, spretis singulis accusationis capitibus, Dinarchi omnis oratio versatur in eo, ut judicibus persuadeat, a moribus hominis omni vitiorum genere polluti pravisque cupidinibus dediti non abhorrere largitionis crimen, quod sanctissimum Areopagitarum collegium in eum contulerit: poenaeque hunc potissimum esse obnoxium, qui summopere sit annisus, ut senatui Areopagitico mandaretur quaestio, qua instituta ipse in corruptorum numero plebi sit indicatus.

Scripsit orationem nostram Dinarchus, qui natus est fere

Ol. CIX. 4. (Dionys. Hal. 4.), aetatis anno fere trigesimo septimo: habita enim est Ol. CXIV, 1. (324.) archonte Hegesia (Ideler. in Commentt. ac. Berol. 1820—21. p. 280 sq.): nec tamen, quae est Ideleri sententia, conscripta atque habita est ipso ludorum Olympicorum tempore, absente Demosthene, id quod e male intellectis verbis §. 81. *καὶ νῦν εἰς Ὀλυμπίαν* collegit vir doctissimus, sed praesente Demosthene habita est haud ita diu post ludos Olympicos. Defendit sese Demosthenes, Athenaeo auctore (XIII. p. 592. E.), oratione *περὶ χρυσίου*, quae jam Dionysii aetate deperdita fuisse videtur: ea enim, quae tunc ferebatur *ἀπολογία τῶν δώρων*, genuina non erat. Cf. Dionys. Hal. de adm. vi dic. Dem. 57. ep. ad Amm. I. 12.

Reliquum est, ut de dicendi genere atque rerum tractatione paucis absolvam. Mirum enim quantum cum Dionysii judicio mihi quidem videtur conspirare oratio nostra, (c. 1.) *μήτε εὑρετὴν ἰδίου γεγονέναι χαρακτῆρος τὸν ἄνδρα, ὥσπερ τὸν Λυσίαν, καὶ τὸν Ἰσοκράτην καὶ τὸν Ἰσαῖον· μήτε τῶν εὑρημένων ἑτέροις τελειώτην.* (c. 4.) *οὐδὲν γὰρ οὔτε καινὸν οὔτ᾽ ἴδιον ἔσχεν, οὔτ᾽ ἐν τοῖς ἰδίοις οὔτ᾽ ἐν τοῖς δημοσίοις ἀγῶσιν· ἀλλὰ καὶ τοῖς Λυσίου παραπλήσιος ἐστιν ὅπου γίνεται καὶ τοῖς Ὑπερείδου καὶ τοῖς Δημοσθένους λόγοις.* In sententiis atque elocutione, id quod jam supra indicavimus, saepissime aliorum vestigia sequitur: plurima ab Aeschine mutuatus est: quamquam Lysiam, Isocratem et Demosthenem multis locis ante oculos videtur habuisse. Quae quum suo loco in annotationibus nostris enotaverimus, singula hic silentio transimus: illud monendum, mirum non esse quod in ejusmodi causa Aeschinis Ctesiphonteam potissimum imitandam sibi sumpserit, quippe quae tota in criminationibus versetur ad Dinarchi propositum vel maxime accommodatis. Neque enim, quum ejusmodi criminationes in foro Attico a Demosthenis inimicis sexcenties essent recantatae, dubium equidem cum Eysello (p. 13.) esse putarim, utrum ex fori disceptationibus potius an ex Aeschinis Ctesiphontea illae sint profectae. Ea enim est sententiarum atque verborum similitudo, quae multis locis inter utramque orationem intercedit, ut appareat, animo atque oculis Dinarchi obversatam esse illam orationem.

---

§. 1. καὶ θανάτου τετιμημένος ἑαυτῷ κτλ. Rem, quam non semel tangit noster (§. 8. 61. 104.), possis referre ad orationem Demosthenis coram populo habitam, quum decretum illud ferret, de quo agitur infra §. 4.; sed respicit, opinor, Dinarchus ad ipsius decreti verba, non ad unum Demosthenem sed ad omnes omnino cives crimini obnoxios pertinentis. Cf. §. 107. γράψαντα καθ' ἑαυτοῦ θάνατον τὴν ζημίαν, coll. 104. Ceterum hinc videtur fluxisse Polemonis declamatio, quam excitat Philostratus Vitt. sophist. p. 53. ed. Kayser. (ὁ Δημοσθένης) ὁ δοκῶν θανάτου ἑαυτῷ (sic leg. pro vulg. ἑαυτὸν) τιμᾶσθαι ἐπὶ τοῖς Ἁρπαλείοις. — παρὰ τούτων κτλ. Cf. §. 103. III, 18. — τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς . . . εἰρηκυίας sc. in comitiis, quum plebi indicaret quos corruptos esse Harpali pecunia compererat. — περὶ δὲ τῶν ἀκολούθων τούτοις. Parum recte Goldhagen: da . . Stratocles aber die Folgen dieser Sache dargestellt. Τὰ ἀκόλουθα τούτοις sunt ea, quae cum Areopagi indicio connexa sunt eique accommodata: criminationes intelligas velim, quibus illud judicium locum dabat, poenas plebiscito constitutas, alia.

§. 3. ὁρᾶτε κτλ. Similia v. §. 22. 46. Demosth. de f. leg. 282. in Aristog. I, 6. 98. Aeschin. in Ctes. 8. Lycurg. 14. — καὶ πότερον . . ἀναδέχεσθε. Cf. §. 105. Futurum ἀναδέξεσθε propter praegressum ἕξετε cum Stephano equidem non adscisco: nec tamen, si in codicibus exstaret hoc tempus, cum Pinzgero (ad Lycurg. p. 180.) statuerem rejiciendam esse futuri formam. — διότι μισεῖτε, i. e. ὅτι μισεῖτε. Exempla particulae διότι pro ὅτι illatae e recentioribus potissimum Graecorum monumentis solent afferri: conf. Viger. p. 549. Jacobitz ad Lucian. Timon. c. 45.: neque vero desunt illius usus vestigia apud veteres auctores: cf. Herod. 2, 50. Frequens est in oratorum reliquiis: Lys. pro Mantith. 7. Isae. de Pyrrh. h. 50. Isocrat. Paneg. 48. (cod. Γ.) Archid. 24. de big. 43. adv. Callim. 31. (Benseler. Isocr. Areopag. p. 409.) Demosth. adv. Spud. 23. in Steph. B. 16. de cor. 167. 184. in Theocr. 36. 42. Dinarch. infr. 23. in Aristog. 5. Schaefer. in Steph. Thes. c. 7010. Atque vereor, ne latius patuerit hic particulae διότι usus Demosthenis aetate, quam Droysenius statuit in libro: Ueber d. Aechtheit der Urkunden in Demosthenes Rede vom Kranz. Berl. 1839. p. 60. 78., qui eam particulam alienam putat ab ejus aetatis psephismatis.

§. 4. δίκαιον ψήφισμα. Diversum est hoc decretum ab eo, quod infra affertur: atque de pluribus decretis huc pertinentibus actor loquitur §. 1. τὰ ψηφίσματα . . τὰ περὶ τούτων. Inquirendum in homines crimini obnoxios videtur statuisse populus: post Demosthenes atque amici ejus legem tulerunt, ut inquisitio mandaretur Areopagitis. — ψήφισμα γράψαντος κτλ. Pronomen τι post ψήφισμα in vulgatis expressum vix poterit ferri, quum verbis ζητεῖν τ. β. κτλ., quae pendent e nomine ψήφισμα, legis natura atque ratio contineatur. Commemorat hoc decretum Plutarchus Dem. 26. ὁ δὲ Δημοσθένης . . εἰσήνεγκε ψήφισμα, τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴν ἐξετάσαι τὸ πρᾶγμα κτλ., atque tangit noster 40. 51. 61. 63. 82. 83. 86. 104., recitat scriba 83. Poenam quoque hoc decreto constitutam esse annotavi ad §. 1. Cf. III, 2. 5. Neque miror idem decretum ad Philoclem referri auctorem, quippe quod non uni Demostheni assignetur (γράψαντος . . σοῦ καὶ ἑτέρων πολλῶν: coll. 40.).

§. 5. οὐκ ἐκ τῶν προκλήσεων κτλ. Προκλήσεις sunt quaestiones per tormenta de servis habendae: Hudtwalcker. de diaetet. p. 41. Schömann. Antiqq. jur. publ. Graecor. p. 280 sq. Quae non sine ironia quadam ab oratore inferuntur, respiciente ad §. 6. αἰτίαι νῦν καὶ προκλήσεις καὶ συκοφαντίαι κτλ. Nempe hoc dicit: ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων πλέον ἰσχύει τῶν προκλήσεων. — τὴν πίστιν τὴν περὶ αὐτῆς. Cf. Isae. de Cleonym. h. 36. τὸ περὶ ἡμῶν δίκαιον i. q. τὸ ἡμέτερον δίκαιον. de Hagn. h. 17. τὸ περὶ αὐτῆς γένος. Schömann. ad Isae. p. 191. Bernhardy. Syntax. p. 262. — τῇ πατρίδι αὐτοῖς. Neglectis recentiorum criticorum conjecturis, frigidissimum illud αὐτῆς, quod post πατρίδι plerique libri mss. et edd. praebent, cum Bekkero mutavi in αὐτοῖς, quod in codicibus duobus exstat. Etenim ethicus ille dativus minime est injucundus, quippe qui significet, ipsos potissimum Areopagitas tangi atque dolere calumniis periculisque patriae imminentibus. Accusatoris enim sententia haec est: Areopagitas existimasse, haud licere sibi probra atque calumnias curare, quas in ipsos ingesturi essent perditi homines (reorum amici), quum patriae carissimae immineret invidiosi criminis insimulatio et periculum. De quo crimine cf. §. 4. ἐπὶ διαβολῇ καὶ κινδύνῳ τῆς πόλεως. 93. περὶ αἰσχρᾶς αἰτίας κοινῇ πάντες ἀγωνιζόμεθα καὶ περὶ τοῦ μὴ δοκεῖν τὰ ἰδίᾳ παρά τισιν ὄντα χρήματα κοινῇ τὸν δῆμον ἔχειν. coll. 89. Saepius etiam loquitur de peri-

culo, impr. 65. 68 sq. 77. 108. 112. In plurali *αὐτοῖς* post singularem *βουλῇ* illato nemo, opinor, offendet: conf. vel §. 10. *τὸ συνέδριον — αὐτούς*: neque dativus ille in alterius dativi vicinia positus quidquam habet absoni: cf. Dem. in Theocr. 22. *ὀφείλειν ὑμῖν τῷ δημοσίῳ*.

§. 6. *ἀποπέφανται εἴκοσι τάλαντα ἔχων χρυσίου.* Viginti talenta accepisse Demosthenem affirmat Dinarchus (conf. §. 45. 53. 69. 89.), et Plutarchus contendit (Dem. c. 25.): mille *δαρεικοῖς* eum corruptum esse legimus in Vitt. X oratt. p. 846. B. Phot. Biblioth. 265., triginta talentorum mentionem factam esse in accusatione narrant Vitt. X oratt. p. 846. C. Phot. l. l. Quinquaginta talenta commemorat Timocles comicus (Athenae. VIII. p. 341. E.). Tzetzes denique Chil. VI. 167. *πολλοῖς ταλάντοις*, inquit, *χρῆται δὲ φίλῳ τῷ Δημοσθένει.* — *κυρία δικάσαι τε περὶ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς κτλ.* In verbis *τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς* possit inesse gradatio oratoria similis vernaculae: ***Leib und Leben***: cf. Dem. adv. Pantaen. 41. *ἐν οἰκέτου σώματι καὶ ψυχῇ*. Isocr. Archid. 105. *μήτε τῶν σωμάτων μήτε τῆς ψυχῆς μήτε τῶν ἄλλων ὧν ἔχομεν μηδενὸς φειδομένους.* Sed praestat referre *τὸ σῶμα* ad status civilis notionem, ita ut vv. *δικάσαι περὶ τ. σ. κ. τ. ψυχῆς* respondeant iis, quae infra inferuntur *ἐκβαλεῖν ἢ θανάτῳ ζημιῶσαι*. V. Isae. de Pyrrhi h. 62. de Hagn. h. 35. Schömann. de Comitt. p. 75 sq. n. Meier. de bon. damn. p. 143. Schömann ad Isae. p. 261.

§. 8. *θάνατον ἑαυτῷ τὴν ζημίαν.* *Ἑαυτῷ* i. q. *σεαυτῷ*. cf. §. 70. ann. nostr. ad Antiphont. p. 181 sq.

§. 9. *τὸ μὲν γὰρ συνέδριον κτλ.* Ad sententiam cf. §. 62. Schömann. Antiqq. p. 301 sq. — *ὁ δημοτικὸς εἶναι φάσκων.* Cf. §. 44. *οὗτος ὁ δημοτικός*. 78. *ὁ δημοτικὸς οὗτος*. 79. *δημοτικός γ'*. Aeschin. in Ctes. 168. *ναί, ἀλλὰ δημοτικός ἐστιν.* Acerbiorem hominis vituperationem reddunt oratoris verba ad Areopagum spectantia *ᾧ . . ὁ δῆμος παρακαταθήκην ἔδωκεν, ᾧ τὴν πολιτείαν καὶ δημοκρατίαν ἐγκεχείρικεν.* — *ὃ φυλάττει τὰς ἀποῤῥήτους ἀποθήκας κτλ.* Pro *ἀποθήκας*, quod assumpsi e cod. N., ceteri conspirant in nomine *διαθήκας*: nec vero quid sibi velint illae *διαθῆκαι* quisquam perspicit. H. Wolfius: „Si *θήκας* legas, inquit, possint intelligi *αἱ κίσαι τοῦ Διονύσου ἱεραὶ καὶ τοῖν θεοῖν.*“ Lobeckius Aglaoph. II. p. 965 sq. „Athenienses, inquit, temporibus regum libros vaticinos in acropoli con-

ditos habuisse docet Herodotus 5, 90 sq. Dinarchus commemorat ἀποῤῥήτους διαθήκας Areopagi curae commissas, ἐν αἷς σωτήρια τῆς πόλεως κεῖται, quo nomine Reiskius Amphilyti aut Bacidis aut nescio cujus antiqui vatis oracula significari putat, libris Sibyllinis . . . persimilia; quam sententiam probat Larcherus ad Herod. t. IV. p. 339. impugnat autem Coraius in Magaz. Encyclop. anni II. t. IV. p. 213. et apud Chardon. de la Rochette Mélang. de Critiq. t. II. p. 445., argumentis parum validis usus, quod Aristophanes Bacin deriserit ejusque vaticinia χρησμοὺς vocaverit non διαθήκας. Satius erat dicere, hoc nomine omnino non oracula denotari sed pacta. Utrum vero illae διαθῆκαι ab Areopago custoditae, ut Coraius suspicatur, Oedipi fuerint mandata ultima, an Orestae, an Thesei testamentum, an monimentum cujusdam alius antiqui foederis, scire deorum est: Pauwii conjecturam, his libris Cereris legiferae ritus perscriptos fuisse, jure reprobavit Wellauer. de Thesmophor. p. 33. Illa autem oracula a comicis derisa quanti fecerint Athenienses apparet e Demosth. de f. leg. p. 436. aliisque oratorum locis cett." Platnero (d. Proz. u. d. Klagen I. p. 35.) hunc respicienti locum διαθῆκαι sunt „ein heiliger Gesetzcodex . ., welcher mit den Mysterien zusammenhing." Equidem διαθήκας corruptum esse puto: ἀποθήκας autem refero ad loculos in quibus asservabantur τὰ σωτήρια τῆς πόλεως, pignora salutis, quae qualia fuerint conjectura vix assequaris: quamquam cum deorum religionibus ea conjuncta fuisse pro certo equidem affirmaverim. Cf. O. Müller. ad Aeschyl. Eumenid. p. 154. 179.

§. 10. *Δίκαια μὲν οὖν δίκαια.* Hujusmodi repetitiones vel ἐπαναλήψεις habes §. 24. 27. 28. 29. 40. 46. 72. 76 sq. — *καὶ τὴν προτέραν ζήτησιν τὴν ὑπὲρ τῶν τριακοσίων ταλάντων.* De hac inquisitione, quam Areopagus sibi mandatam vel prorsus non instituit, vel susceptam dereliquit, plebis, ut videtur, inconstantiae cedens, nihil ab aliis scriptoribus memoriae traditum est: unus Polemo eam inquisitionem a Demade in concione propositam respicit in declamatione, quam Philostratus citat Vitt. sophistt. p. 48. 52. ed. Kayser. *Δημοσθένης ἐξομνύμενος ταλάντων πεντήκοντα δωροδοκίαν ἣν ἦγεν ἐπ' αὐτὸν Δημάδης, ὡς Ἀλεξάνδρου τοῦτο Ἀθηναίοις ἐκ τῶν Δαρείου λογισμῶν ἐπεσταλκότος.* Ipsam largitionem tangunt Aeschines in Ctes. 156. 173. 209. 238 sq. Scholiastes p. 262. Bekk. *τὸ βασιλικὸν χρυσίον*] ὃ δέδωκε Δαρεῖος ὁ νεώτερος Δημοσθένει ὑπὲρ τοῦ πεῖσαι Θηβαίους,

ἀνελόντας τὴν φρουρὰν ἣν κατέλειψε κατ' αὐτῶν ὁ Φίλιππος, ἀποστῆναι Ἀλεξάνδρου, ἵνα δῆθεν ὀργισθεὶς ἐπιστρατεύσῃ κατ' αὐτῶν καὶ μετενέγκῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ πρὸς αὐτὸν πολέμου ἐπὶ Θηβαίους. Plutarchus Dem. 14. 20. de Alexandri s. virt. s. fort. 3. Vitt. X orr. p. 847. F. Sopatr. schol. in Hermog. in Walz. Rhett. gr. IV. p. 91. 316. Tzetz. Chil. VII. 400. Justin. hist. XI. 2. De tempore vero mirum quantum inter se dissentiunt: ad Philippi enim regis tempora rem pertinere dicit auct. vitt. X orr., non ita multo post pugnam Chaeronensem Plutarchus satrapis pecuniam missam esse dicit, quae Demostheni traderetur. Ille autem, qui accuratissime se de universa re disputaturum pollicetur, Aeschines in Ctes. 238 sqq. ita hoc munere defunctus est, ut ansam praebuerit Westermanno (Quaestt. Dem. III. p. 109 sq.) ad fidem denegandam oratori. Etenim quum Aeschines narret, non multo ante Alexandri in Asiam transitum (Ol. CXI. 3.) regem Persarum in litteris ad Athenienses datis scripsisse: *ἐγὼ ὑμῖν χρυσίον οὐ δώσω μή με αἰτεῖτε· οὐ γὰρ λήψεσθε*: eundemque quum in id discrimen incidisset, in quo tunc versaretur (*οὗτος μέντοι ὁ αὐτὸς ἐγκαταληφθεὶς ὑπὸ τῶν νυνὶ παρόντων αὐτῷ κινδύνων*), ultro Atheniensibus misisse trecenta talenta, a populo illa quidem repudiata, — idemque orator huic narrationi subjungat quae de Thebanis atque Arcadibus apud Dinarchum quoque (§. 18.) leguntur, Westermannus apparere contendit, *oratorem, quo demonstraret a necessitate regem (item Thebanos, non a Demosthene) ad societatem ineundam coactos esse, rerum ordinem atque veritatem disturbasse.* „*Quomodo*, inquit, *quaeso, Thebas ab Alexandro Ol. CXI. 2. excisas servare potuit Demosthenes pecunia a rege Persarum Ol. CXII. demum Athenas missa?*“ Sed vereor, ne Westermanni argumentatio, quae nititur imprimis verborum *οὐ πολλῷ πρότερον πρὸ τῆς Ἀλεξάνδρου διαβάσεως* et *οὗτος μέντοι ὁ αὐτὸς ἐγκαταληφθεὶς ὑπὸ τῶν νυνὶ παρόντων αὐτῷ κινδύνων* interpretatione, sententia illorum verborum probe perspecta concidat. Neque enim apud Aeschinem de una eaque certa regis persona agi necesse est in his *ὁ γὰρ τῶν Περσῶν βασιλεὺς* et *οὗτος μέντοι ὁ αὐτός*, sed potest in universum designari rex Persarum, neque ea est temporum ratio ab oratore proposita, ut verba *οὐ πολλῷ πρότερον* plurium annorum intervallum respuant: neque quidquam videtur obstare, quominus *οἱ νυνὶ παρόντες αὐτῷ κίνδυνοι* de illo tempore in universum accipiantur potius quam de ipso temporis momento, quo peroravit

Aeschines: loquitur enim orator de periculo, quod imminebat Persae imperio inde ab eo tempore, quo bellum Asiae paravit Alexander. Quodsi ita comparata essent Aeschinis verba, ut secum ipse discordaret, satis nequirem mirari stultitiam hominis ita sibi officientis, ut neminem fugeret, ea, quae §. 238 sq. dixit, absona prorsus esse ab iis, quae intulit §. 240. coll. 156. — τῆς περὶ Θηβαίους προδοσίας. Cf. §. 18.

§. 11. ὑμεῖς ἐβούλεσθε. Non ad judices solum conversus loquitur, sed universum compellat populum, cujus vices gerit judicium: id quod etiam in sequentibus πεῖραν ὑμῶν εἰληφότας factum esse patet. Cf. Dem. de cor. 88. — ὅπου γε κτλ. In codd. pro ὅπου γε reperitur ὅπου γάρ, quod recipi jubet Wurmius. Etenim, quum particulis ὅπου γε causa et ratio inferri soleat antecedentis sententiae, vir doctissimus, ὅπου γε nullo modo cum sententia πεῖραν . . εἰληφότας consociari posse perspiciens, admissa codicum scriptura, verba ὅπου γὰρ majoris interpunctionis nota sejunxit a praegressis: ut oratoris verbis inde ab ὅπου γὰρ hanc sententiam inesse statuerit: „*Quodsi Demosthenes quamvis convictus* . ., *nihilominus etiam nunc per forum volitat criminans Areopagum dictitansque a se Thebanorum societatem et amicitiam vobis esse comparatam* . ., *haud scio quid facturus fuerit, si* . .“ Neque vero linguae graecae ratio, ut mihi quidem videtur, patitur apodosis vim tribui verbis ἐφ᾽ οἷς οὐκ οἶδ᾽ ὅ τι ποτ᾽ ἂν ἐποίησεν, neque, ea interpretatione admissa, universa sententiarum series satis expedita esset. Omnis autem difficultas tollitur restituta scriptura ὅπου γε: quae verba non cum proxime praegressis πεῖραν . . εἰληφότας jungenda esse patet, sed cum illis ἐχρῆν . . ζήτησιν μὴ προσδέχεσθαι. *Alterutrum*, inquit, *facere oportebat Areopagum, aut priorem illam inquisitionem instituere ita ut poena Demosthenes afficeretur, aut, populi levitatem in illa causa expertum, hanc quoque quaestionem minime suscipere, quippe quam frustra susceptam esse hominis convicti impudentia atque jactantia satis demonstrat.* — οὔτε τὴν Δημοσθένους οὔτε τὴν Δημάδου δύναμιν ὑποςειλαμένης. Haec non ad oratoriam solum vim referri debere patet vel e §. 5. (τὴν τούτων ἰσχὺν καὶ τὴν ἐν τῷ λέγειν καὶ πράττειν δύναμιν). Quamquam ad Demadem quoque pertinet non vulgaris eloquentiae laus. Cf. Plutarch. Dem. c. 10.

§. 12. ἐγὼ Θηβαίους ὑμῖν ἐποίησα συμμάχους. Cf. Dem.

Dem. de cor. 237. ἀλλ' ὅμως ἐκ τοιούτων ἐγὼ ἐλαττωμάτων συμμάχους μὲν ὑμῖν ἐποίησα Εὐβοέας, Ἀχαιούς, Κορινθίους, Θηβαίους κτλ. Loquitur de foedere Atheniensium cum Thebanis facto Ol. CX. 3. vid. ib. 174 sq. Plutarch. Dem. c. 18. Aeschin. in Ctes. 106. 148. 237. 239. Ceterum ad universam sententiam cf. Dem. in Mid. 169 sq. — ἐγὼ παρέταξα κτλ. Cf. Plutarch. Dem. c. 20. Lucian. Dem. Enc. 38. — ἔλιπες . . τὴν ἐκεῖ τάξιν. Vid. Plutarch. Dem. c. 20. Vitt. X orr. p. 845. E. Lucian. Parasit. 42. Tzetz. ep. art. rhet. in Walz. Rhett. gr. III. p. 677. Gell. Noctt. Att. XVII. 21. Saepius invidiosum ignaviae et desertae militiae crimen in Demosthenem jactat Dinarchus, Aeschinis sequutus vestigia, qui multus est in hoc genere in Ctes. 148. 151. 152. 155. 159. 167. 175. 181. 187. 244. 253. de fals. leg. 148. Jam Euctemo ante Ol. CVI. 4. λειποταξίου γραφὴν instituit in Demosthenem, sed deseruit causam accusator. Dem. in Mid. 103. — ἐγὼ πολλὰς . . ἐπρέσβευσα πρεσβείας. Cf. Dem. ep. II. p. 636. Bkk. καὶ ἐῶ πρεσβείας ὅσας ὑπὲρ ὑμῶν ἐπρέσβευσα. de cor. 244. Dissen. Comm. p. 398.

§. 13. δωρεὰς αὐτῷ δεδόσθαι τὰς μεγίςας, λαμβάνειν δῶρα κτλ. Conjectura, quam in annot. crit. attuli, δωρεὰν — τὰ μέγιςα, viro docto debetur, quem prorsus fugit ironiae genus non in uno Dinarchi loco conspicuum. Cf. §. 17. et Demosth. in Mid. 170. 211.

§. 14. καὶ Τιμοθέῳ μὲν κτλ. Ad universam sententiam cf. Andocid. in Alcib. 33. Dem. in Mid. 144 sq. in Aristocr. 204 sq. Isocr. de perm. 129. Aelian. V. H. 3, 47. — Πελοπόννησον περιπλεύσαντι. Περίπλους ille Timothei junctus est cum expeditione in Corcyram (Ol. CI. 2.). Xenoph. Hell. 6, 2, 11 sq. Dem. adv. Timoth. 6. 9. Aeschin. in Ctes. 243. Diod. Sic. 15, 74 sq. — καὶ Σάμον λαβόντι κτλ. Λαβόντι pro vulg. λαβόντος certissima est Sauppii emendatio; quae scriptura loco simillimo 3, 17. exstat in codd. N et pr. A. Conf. Isocrat. de perm. 107 sq. — αὐτὸν Ἀριςοφῶν ἔφη κτλ. Condemnatus est Timotheus accusante Aristophonte Azeniense Ol. CVI. 3. Cf. Dinarch. 3, 17. Isocrat. de perm. 129. Plutarch. de exsil. 15. Corn. Nep. 3. 4. Westermann. Hist. Eloq. I. §. 45, 15. — οὐκ (οὐδὲν v. ann. cr.) ἐποιήσασθε ὑπόλογον, οὐδὲ . . οὐδὲ . . ἀντικατηλλάξασθε τὰς τοιαύτας εὐεργεσίας. Schmidtius codicum scripturam ἀντικαταλλάξασθαι praferens alteri ἀντικατηλ-

λάξασθε haec ita vult conjungi: „Τιμοθ. οὐκ ἐποιήσ. ὑπόλογ. ἀντικαταλλάξασθαι τ. τοιαύτ. εὐεργ., οὐδὲ τῆς τότε ἐνεςτ. κρίσ. οὐδὲ τῶν ὅρκων i. e. Timotheo in rationem non retulistis (i. e. noluistis) haec tanta beneficia neque cum judicii, quod tum exercebatur, severitate, neque cum jurisjurandi religione compensare." Quae interpretatio a graecae linguae indole abhorret. Verum vidit Wurmius, qui accusativum τὰς τοιαύτας εὐεργεσίας et ad οὐκ ἐποιήσασθε ὑπόλογον et ad ἀντικατηλλάξασθε refert, ita tamen ut male disjungat cum codicibus ὑπὸ λόγον. Ceterum particulae οὐδὲ . . οὐδὲ post οὐκ (οὐδὲν) illatae nihil habent insoliti, neque cum οὔτε . . οὔτε hodie a quoquam confundentur. Prius enim οὐδὲ universam sententiam sequentem annectit praegressae, posterius οὐδὲ alterum substantivum jungit alteri. — ἑκατὸν ταλάντων. Quae mulcta Timotheo exstitit causa exsilii.

§. 15. καὶ Σκύθην. Materna Demosthenis avia Scythis fuisse dicitur: cf. Aesch. in Ctes. 171 sq. Plut. Dem. 4. vitt. X orr. p. 844. A. Liban. vit. Dem. p. 5. Bekk. Dem. Phil. ed. Vömel. p. 7. Consectatur hoc convicio Demosthenem imprimis Aeschines de f. leg. 22. 78. 150. 171., noster §. 95., Demad. ap. Tzetz. Chil. VI. 85. 134. — ἐξάγομαι γάρ. Conf. Dem. de f. leg. 225. — ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως κεχρηματισμένος. Hunc locum respiciens Reiskius in indice χρηματίζεσθαι κτλ. reddit: *depeculari aerarium ex eoque rem suam augere:* quem jure sequutus est Goldhagen in versione germanica. Non item Augerus, qui in gallica versione haec habet: *qui est reconnu . . pour avoir trafiqué même de sa patrie.* Tu confer vel. §. 80.

§. 16. τί μέρος ἐςὶ, . ἃς . . ἐπρέσβευσεν . . πρεσβείας. Cf. Aristoph. Thesmoph. 21. οἷόν τί που 'ςὶν αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι! Kühner. gr. §. 429. — τὸ ψήφισμα τὸ Τιμοθέῳ γενόμενον i. e. decretum in honorem Timothei scriptum. Cf. Dem. de cor. 115. adv. Lept. 70. 84. in Aristor. 99. Statua aenea aliisque honoribus et praemiis a populo Attico donatus est. Dem. adv. Lept. 84. Isocrat. de perm. 105. Aesch. in Ctes. 243.

§. 17. ὑπομένων καὶ κρίνεσθαι. Κατακρίνεσθαι pro καὶ κρίνεσθαι cum H. Wolfio receperunt duumviri Turicenses: quae emendatio mihi non arridet. Etenim verbum κρίνειν, ut vernac. *richten*, nonnumquam ad condemnationis notionem videtur delabi, quod hic quoque factum esse puto. Cf. Xenoph. Exp. Cyr. 5, 6, 33. καὶ ἄν τις μείνῃ ἢ ἀπολιπὼν ληφθῇ — κρίνεσθαι αὐτὸν

ὡς ἀδικοῦντα. Dem. de foed. c. Alex. 12. τοὺς μὲν κεκριμένους ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀφιέντες. Sophocl. Trach. 726. τὴν ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος. — καὶ οὐ καιροὺς λέγων, οὐδ' ἕτερα φρονῶν καὶ δημηγορῶν. Haerent in his verbis interpretes veteres: Reiskius non item, qui καὶ — λέγων ita reddidit: *non causans, non praetendens communem temporum, in quae incidisset, infelicitatem.* Equidem Wurmio potius assentior, qui lectorem ablegat ad Aeschinis orationem in Ctes. 54 sq. καὶ γὰρ πυνθάνομαι μέλλειν Δημοσθένην . . . καταριθμεῖσθαι πρὸς ὑμᾶς, ὡς ἄρα τῇ πόλει τέτταρες ἤδη γεγένηνται καιροὶ ἐν οἷς αὐτὸς πεπολίτευται. Sed merito miramur, quid sit, quod, mentione injecta defensionis coram judicibus agendae, jam transeat Dinarchus ad Demosthenis δημηγορίας in his οὐδ' ἕτερα κτλ. (cf. 47. καὶ ἕτερα μὲν λέγων ἕτερα δὲ φρονῶν). Quamquam extremis verbis in universum possit notari hominis jactantia, pleno ore coram plebe Attica mendacia effundere soliti.

§. 18. τὴν Θηβαίων πόλιν περιεῖδεν ἀνάστατον γενομένην κτλ. Haec est ἡ περὶ Θηβαίους προδοσία, de qua loquitur §. 10. Cf. 24. 26. et Aeschin. in Ctes. 133. 156. 238 sq. Quod accusationis caput tangit Demosthenes de cor. 41 sq. Ceterum in Thebanorum calamitatibus describendis solent exspatiari oratores: v. quos excitat Agatharchides apud Photium Bibl. 250. Rem narrant Plutarchus Alex. 11 sq. Demosth. 23. Arrian. 1, 9. Diodor. 17, 13. Pausan. Arcad. 23. Boeot. 6, 2. 7, 1. Aelian. V. H. 13, 7. Justin. 11, 3. — καὶ Ἀρκάδων ἡκόντων εἰς Ἰσθμὸν κτλ. Idem crimini dat Demostheni Aeschines in Ctes. 240. Diodorus (17, 8.) a Thebanis Macedonum praesidia in arce obsidentibus legatos dicit missos esse ad Arcades, Argivos, Eleos atque Athenienses, qui socias eas gentes ipsis adjungerent: τῶν δ' ἐπὶ τὴν βοήθειαν, inquit, παρακεκλημένων οἱ μὲν ἐν Πελοποννήσῳ στρατιώτας ἐξέπεμψαν ἐπὶ τὸν Ἰσθμόν, καὶ διατρίβοντες ἐκαραδόκουν, προσδοκίμου τοῦ βασιλέως ὄντος. De Arcadibus haec tradit Arrianus (1, 10.) ἐς δὲ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ὡς ἐξηγγέλθη τῶν Θηβαίων τὸ πάθος, Ἀρκάδες μὲν ὅσοι βοηθήσοντες Θηβαίοις ἀπὸ τῆς οἰκείας ὡρμήθησαν, θάνατον κατεψηφίσαντο τῶν ἐπαράντων σφᾶς ἐς τὴν βοήθειαν. Ad Demosthenem quod attinet, decreto illo, quod exstat post Vitt. X oratt. p. 851. B., omni culpa liberatur orator, quippe qui ἐκώλυσε Πελοποννησίους ἐπὶ Θήβας Ἀλεξάνδρῳ βοηθῆσαι χρήματα δοὺς καὶ

αὐτὸς πρεσβεύσας κτλ. — *ἱκετηρίαν ἔχοντες καὶ κηρύκεια.* Supplices Thebanorum legati caduceisque muniti, quippe qui nescirent, utrum in hostium numero habendi Arcades quoque sicut Phocenses, Plataeenses, Thespienses et Orchomenii (Justin. 9, 3.) an amicis annumerandi essent, adierunt Arcades. Schömann. Antiqq. p. 368. n. 2.

§. 20. *ἐλεησάντων ἐν οἷς ἦσαν κακοῖς* i. e. *ἐν τοῖς κακοῖς ἐν οἷς ἦσαν*, ita ut ad causae significatum videatur deflectere pronominis vis: quamquam praetulerim *ἐν οἵοις ἦσαν κακοῖς* i. e. *ὅτι ἐν τοιούτοις ἦσαν κακοῖς*. Conf. Matth. gr., §. 480. 3. Bernhardy. Synt. p. 292 sq. Atque turbatum esse hoc loco satis demonstrat scriptura variata (*οἷς ἤκουσαν* et *οἷς ἦσαν*). — *τοῖς μὲν σώμασι κτλ.* Hunc locum ex Isocrateis expressum esse patet: cf. Plat. 15. *τοῖς μὲν σώμασι μετὰ ἐκείνων ἀκολουθεῖν ἠναγκάζοντο, ταῖς δ' εὐνοίαις μεθ' ὑμῶν ἦσαν.* — *δέκα τάλαντα αἰτοῦντος ὥςε* i. e. *ἐφ' ᾧτε κτλ.* Cf. Dem. in Mid. 3. in Phorm. 23. adv. Aphob. de f. test. 57. adv. Phil. II, 11. Bremi ad ll. cc. Schömann. ad Isae. p. 215.

§. 21. *οὐκ ἐτόλμησεν* i. e. recusavit, noluit. V. Schömann. ad Isae. p. 190. ann. ad Lycurg. p. 159.

§. 22. *ὑφ' ὑμῶν ἐλέου τινὸς τυγχάνειν.* Pro *ὑφ' ὑμῶν* Wurmio usus Graecorum videtur requirere *παρ' ὑμῶν* (cf. nostr. 17. Dem. in Mid. 105. Aeschin. in Ctes. 89. Xenoph. Cyrop. 2, 3, 8.): neque tamen caret exemplis altera dictio. Isae. de Apoll. h. 32. *πῶς ἂν προσεδόκησεν αὐτὸς — τυχεῖν τῶν νομιζομένων ὑπ' αὐτῶν.* — *ἀκούσονται τὴν κρίσιν κτλ.* Possit offendere aliquis in participio *γεγενημένην* atque in praesenti tempore, pro perfecti participio praesens vel futurum potius tempus maxime huic loco accommodatum existimans, pro praesenti *χρῆσθε* futurum exspectans tempus. Sed *γεγενημένην* infert orator respectu habito non ejus temporis, quo agitur res, sed illius, quo homines fama accipient rem actam: cf. Fritsch. Kritik der bisher. Grammatik. I. p. 98 sq.: praesens autem tempus *χρῆσθε* usurpat de re, quae jam prope instat atque tantum non acta est.

§. 23. *ὑμεῖς ἐσθ' οἱ διὰ πολλῷ κτλ.* Ad universam sententiam compara Demosth. in Mid. 175 sq. et imprimis 182. *καὶ πολλοὺς ἂν ἑτέρους ἔχοιμι λέγειν ὧν οἱ μὲν τεθνᾶσιν οἱ δ' ἠτιμωμένοι διὰ πολλῷ τούτων εἰσὶν ἐλάττω πράγματα.* — *ὑμεῖς Μένωνα μὲν τὸν μυλωθρὸν κτλ.* Conf. Harpocrat. v. *μυλωθρὸς*

ed. Lips. 1824. ὁ μύλωνα (μυλῶνα) κεκτημένος καὶ ἐργαζόμενος αὐτῷ (leg. ἐν αὐτῷ coll. Bekk. Anecdd. I. p. 279.) Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους πολλάκις. At semel hac voce usus est Dinarchus. Rescribendum apud Harpocrationem Καλλισθένους pro Δημοσθένους, quod debetur Maussaci conjecturae. Neque absonum esse videtur nomen μυλωθρὸς ab ea in Callisthenem oratione, ad quam respexit Harpocratio in vv. διάμετρον, ἡμίεκτον, κόμματα, λουτροφόρος, σιτοφύλακες, τεταρτημόριον, μέδιμνος, μετρονόμος, τριτημόριον, ὑποφόνια. Ad crimen Menonis quod attinet, εἱργμοῦ hunc reum fuisse putat Meierus Att. Proc. p. 323. Equidem crimen illud ὕβρεως huc pertinere existimo, ad quod refertur lex apud Aeschin. in Tim. 16. ἐάν τις Ἀθηναίων ἐλεύθερον παῖδα ὑβρίσῃ — ᾧ ἂν τὸ δικαστήριον καταψηφισθῇ, παραδοθεὶς τοῖς ἕνδεκα τεθνάτω αὐθήμερον. ἐὰν δὲ εἰς ἀργύριον καταψηφισθῇ κτλ. Platner. Proc. u. Kl. II. p. 220. Meier. u. Schöm. Att. Proc. p. 323. Atque haud scio an eodem pertineat crimen, de quo agit Isaeus de Cir. h. 41. τὸν μὲν — κατοικοδομήσας καὶ ἐπιβουλεύσας ἠτίμωσε, καὶ γραφὴν ὕβρεως γραφεὶς κτλ. Schöm. ad Isae. p. 400. — Θεμίστιον κτλ. Themistii ὕβριν ad vim feminae illatam pertinere in aperto est: sed cum ὕβρει crimen ἀσεβείας conjunctum fuisse cum Platnero (II. p. 215.) jure meo sumere mihi videor. Cf. Dem. in Mid. 180. coll. 175. Quod Theonis quodammodo confirmatur verbis (Progymn. in Walz. Rhett. gr. I. p. 222.) τῶν δὲ τόπων οἱ μέν εἰσιν ἁπλοῖ, οἱ δὲ οὐχ ἁπλοῖ — οὐχ ἁπλοῖ δὲ οἱ — κατὰ τοῦ ὑβρίσαντος ἐν ἑορτῇ ἢ ἱερῷ κτλ. — Εὐθύμαχον δὲ κτλ. i. e. Euthymachum capitis damnarunt, quod in lupanari prostituerat puellam Olynthiam. Crimine προαγωγείας homo videtur arcessitus esse: Meier. et Schöm. Att. Proc. p. 333. 31. Platner. Proc. u. Kl. II. p. 216 sq. Παιδίσκη, quod nomen de ingenua et de serva ponitur (Lobeck. ad Phrynich. p. 239.), hic ad ingenuam pertinet. Servas enim meretrices alere etsi contemptum erat, neque cives Attici istum facere solebant quaestum, tamen non erat capitale. V. Schöm. ad Isae. p. 333. Antiqq. p. 344. 15. Commentar. in Antiphont. p. 127.

§. 24. διὰ δὲ τοῦτον τὸν προδότην κτλ. Haec e Demosthenicis, quae commemorantur ap. Phot. Biblioth. 250., derivata esse in nostram orationem, in aprico positum est: ἀλλὰ γὰρ ὁ Δημοσθένης, φησί, μετενέγκας τοὺς λόγους ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον οὕτω δεδήλωκε· „τὴν μὲν πόλιν ἐξώρυξεν ἐκ τῶν θεμελίων, ὥστε

μηδὲ ἐπὶ ταῖς ἑστίαις καταλιπεῖν τὴν τέφραν, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας τῶν ἡγησαμένων τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τὰς σκήνας τῶν βαρβάρων διένειμε. Ceterum quod barbari vocantur Macedones, fit hoc ex more oratorum: Dem. Ol. III. 16. Phil. III. 31. de f. leg. 305. 308. 327. Isocrat. Phil. 107. Aristid. I. p. 730. Dind. Aphthon. Progymn. in Walz. Rhett. gr. I. p. 94. Neque dubium est, quin graeca natio contemptui habuerit Macedones tamquam barbaros et hostes: quamquam graeca origine singulas Macedonum gentes ortas esse constat. Valcken. ad Herod. 5, 22. O. Müller. Dorier. I. p. 2 sq. Hermann. gr. Staatsalterth. §. 15. 5. — πόλις ἀστυγείτων . . ἀνήρπασται. Praeivit haec verba Aeschines in Ctes. 33. Θῆβαι δέ, Θῆβαι, πόλις ἀστυγείτων μεθ᾽ ἡμέραν μίαν ἐκ μέσης τῆς Ἑλλάδος ἀνήρπασται: quem locum certatim laudant technici. Conf. Bremi ann. cr. ad h. l. ed. Goth. Atque similia collegit multa Agatharchides in Phot. Bibl. 250. — ἀροῦται καὶ σπείρεται . . πολέμου. Stratocli debentur haec verba: v. Phot. l. c. ἀροῦται καὶ σπείρεται τὸ Θηβαίων ἄστυ τῶν συναγωνισαμένων ὑμῖν τὸν πρὸς Φίλιππον πόλεμον: de quo loco dixi in prooemio. Quo respicere videtur etiam Nicephorus, Progymn. VII. in Walz. Rhett. gr. I. p. 493., in ficta oratione haec Ismeniae tibicini assignans verba: ἥρπασε Μακεδὼν νεανίας τὴν τοῦ Διονύσου τὴν τῆς Σεμέλης . . . ἄλλος οὗτος τῆς Μακεδόνων ἄροτος, εἰς ἀγρὸν τὴν πόλιν μετασκευάζων. — οἷς ὁμόσπονδος κτλ. Conf. Zenob. Proverb. ed. Leutsch. et Schneidewin. I. 62. ἅλας καὶ τράπεζαν μὴ παραβαίνειν: ἐπειδὴ τοῖς κοινωνήσασι τούτων φίλοις χρῆσθαι δεῖ ibique ann. In οἷς ad πόλις relato injuria offenderunt critici: cf. Bremi. ann. crit. ad Aesch. in Ctes. 133. ed. Goth. et Excurs. X. ad Isocr. orr. I. p. 213 sq. Similes sententias frequentat Aeschines, quem hic imitatus esse videtur Dinarchus: conf. de f. leg. 22. 55. 163. in Ctes. 52. 224. Quibuscum compares quae habet Demosthenes de f. leg. 189 sq.

§. 25. καὶ ἀπαγορευόντων κτλ. Justin. 5, 9. Lacedaemoniorum, inquit, edicto civitates exsules recipere prohibebantur. Decretum Lacedaemoniorum commemorat Diodorus 14, 6. ἐψηφίσαντο γὰρ τοὺς Ἀθηναίων φυγάδας ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος ἀγωγίμους τοῖς τριάκοντα εἶναι, τὸν δὲ κωλύσαντα πέντε ταλάντοις ἔνοχον εἶναι: neque multo aliter Plutarchus Lysand. 27. ἐψηφίσαντο τοὺς φεύγοντας ἐξ Ἀθηνῶν ἀγωγίμους εἶναι πανταχόθεν, ἐκσπόνδους δὲ τοὺς ἐνισταμένους τοῖς ἄγουσι. Ceterum h. l. ἐκπέμπειν idem esse quod συμπράττειν τὴν κάθοδον perspicuum est. —

ἐψηφίσαντο ψήφισμα [μὴ] περιορᾶν ἐάν τις ὅπλα διὰ τῆς χώρας [τῆς] Ἀθηναίων ἔχων πορεύηται. Decreti verba in vulgatis Dinarchi exemplaribus corrupta esse, quotusquisque est quin videat? Cf. Plutarch. Lysand. 27. πρὸς ταῦτα γὰρ ἀντεψηφίσαντο Θηβαῖοι ψηφίσματα —, οἰκίαν μὲν ἀνεῷχθαι πᾶσαν καὶ πόλιν ἐν Βοιωτίᾳ τοῖς δεομένοις Ἀθηναίων, τὸν δὲ μὴ ἀγομένῳ φυγάδι μὴ βοηθήσαντα ζημίαν ὀφείλειν τάλαντον (Diod. 14, 6. καὶ Θηβαῖοι δὲ ἐψηφίσαντο ὑπάρχειν πρόστιμον τῷ θεασαμένῳ μὲν ἀγόμενον φυγάδα μὴ βοηθήσαντι δὲ κατὰ τὸ δυνατόν) ἂν δέ τις Ἀθήναζε διὰ τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοὺς τυράννους ὅπλα κομίζῃ, μήτε ὁρᾶν τινα Θηβαίων μήτ' ἀκούειν. Pelop. 6. τοὺς Θηβαίους — ψηφισαμένους ἐάν τις Ἀθηναίων ἐπὶ τοὺς τυράννους ὅπλα διὰ τῆς Βοιωτίας κομίζῃ, μηδένα Βοιωτὸν ἀκούειν μηδὲ ὁρᾶν. Quae documento sunt, neque μὴ περιορᾶν ferri posse apud Dinarchum (sed aut μὴ ὁρᾶν aut περιορᾶν legendum), neque τῆς χώρας τῆς Ἀθηναίων hic locum habere, ubi de terra Boeotorum agatur, sed articulum certe ante Ἀθηναίων ejiciendum esse. Viditque Sauppius (ep. cr. p. 133.) verbis Dinarchi hanc inesse sententiam: *Thebani decreverunt, ne quis curaret, si quis Atheniensium cum armis per fines Boeotorum proficisceretur.* Neque injuria statueris particulam μὴ e male repetita ultima nominis ψήφισμα syllaba enatam, et articulum τῆς ab indocto homine adjectum esse, qui non videret verba Ἀθηναίων ἔχων referenda esse ad pronomen τις. Quamquam nomen Ἀθηναίων suspicer in alienum locum irrepsisse.

§. 26. ἐν ταῖς Ὀλυνθίων καὶ Θηβαίων συμφοραῖς. De proditoribus a Philippo Olynthi comparatis, quorum principes fuerunt Euthycrates et Lasthenes, adi Dem. Phil. III. 56. de cor. 48. de f. leg. 265. Diodor. 16, 53. Arsen. Violet. p. 468. Goeller. prolegg. in Dem. or. de rep. hab. p. 31. Reuter. prolegg. ad Dem. orr. VIII. p. 14. 17. Vömel. ad Dem. Phil. p. 101. Winiewski Comment. ad Dem. de cor. p. 66 sq. Thebanorum autem non modo eas calamitates Dinarcho obversari, quas saepius jam tetigit, sed etiam Leontiadis, Archini, Philippi omniumque eorum, qui Phoebidae temporibus favebant illorum partibus, proditionem (Xenoph. Hell. 5, 2, 25. Plutarch. Agesil. 23. Pelop. 5. de gen. Socr. init. et fin.), Timolai denique proditionem, quae ad Philippi aetatem pertinet (nostr. 74. Dem. de cor. 48. 295.), Schmidtio equidem dandum esse existimo.

§. 27. μόνως γὰρ οὕτως κτλ. Eysellus (Demosth. p. 61.)

haec verba componens cum illis (§. 3.) *ὁρᾶτε γάρ, ὦ Ἀθ., ὅτι παρὰ μὲν ὑμῖν Δημοσθένης οὑτοσὶ κρίνεται, παρὰ δε τοῖς ἄλλοις ὑμεῖς*, Quis, inquit, qui haec legat, Demosthenem crediderit aequos habuisse judices? Quis sibi persuaserit, eum in legum auctoritate praesidii quidquam habuisse? Quis denique judices negaverit Macedonum et imprimis Alexandri terrore ad sententiam injuste ferendam adactos esse? Hactenus Eysellus: nimium ille quidem tribuens locis communibus ab oratoribus frequentari solitis. Cf. Lys. in Alcib. I. 12. Aeschin. in Tim. 186. Lycurg. 14. Ipsum Lysiae locum imitatus est Dinarchus: *ἐὰν μὲν τοίνυν τοὺς ἀγνῶτας κολάζητε οὐδεὶς ἔσται τῶν ἄλλων βελτίων· οὐδεὶς γὰρ εἴσεται τὸν ὑφ᾽ ὑμῶν καταψηφισθέντα· ἐὰν δὲ τοὺς ἐπιφανεστάτους τῶν ἐξαμαρτανόντων τιμωρῆσθε πάντες πεύσονται.* — *τὸ ψήφισμα τ. Θ.* i. e. decretum, de quo agitur §. 25. — *τὰς μαρτυρίας.* Pertinere videntur haec testimonia ad ea, quae de Demosthene dicta sunt §. 18. 21. — *τὰς ἐπιστολάς.* Reiskius hoc nomine designari putat litteras in eodem negotio (§. 18 sq.) inter Demosthenem, Thebanos atque Arcades commutatas: Augerus contra: Etait-ce la lettre d'Antipater aux Arcadiens et la réponse de ceux-ci, pour conclure le marché d'après lequel ils devaient recevoir dix talens et se retirer chez eux? Quot fuerint et a quonam scriptae epistolae, conjectura non assequor; ad rem §. 18. commemoratam eas pertinere contenderim.

§. 28. *οὗτος ἦν κτλ.* Cum Dinarcho facit Aeschines de f. leg. 13 sq. in Ctes. 62. Philocratem enim Agnusium (Ol. CVIII. 1.) decretum illud ad populum tulisse dicunt, e quo Philippo licebat caduceatorem atque legatos Athenas mittere ad pacem faciendam. Quod quum actione *παρανόμων* a Lycino esset accusatum, Philocratis defensionem in se suscepisse Demosthenem: hunc enim eo tempore familiariter usum esse Philocrate et in secunda legatione idem cum illo consilium esse sequutum. — Quo jure susceperim Wurmii emendationem *συναπελογεῖτο*, cujus vestigia latent in codicum scriptura *συνανελογεῖτο*, ex iis ipsis, quae attuli, patet. Demosthenis defensionem habes in or. de cor. 18 sq. Vid. Wachsmuth. Hell. Alterth. I, 2. p. 366. Dissen. ad Dem. de cor. p. 181. Westerm. de litt. quas Dem. oravit ipse. p. 33 sq. Hermann. Staatsalterth. §. 172, 19. — *ἐκεῖνον ἐξεβάλετε.* *Εἰσαγγελίας* actione ab Hyperide accusatus et damnatus, voluntario exsilio capitis poenam vitavit. Dem.

de f. leg. 116. Aesch. de f. leg. 6. — *καὶ ζεύγη κτλ.* Aeschines quoque (in Ctes. 76.) Demostheni exprobrat, quod Philippi legatis, Antipatro, Parmenioni et Eurylocho misere blanditus sit: neque curruum immemor est: *καὶ ὅτ' ἀπῄεσαν εἰς Θήβας, ἐμισθώσατο αὐτοῖς τρία ζεύγη ὀρικά, καὶ τοὺς πρέσβεις προὔπεμψεν εἰς Θήβας.* Demosthenis defensionem vide de cor. 28. de f. leg. 235. — *ἀναλαμβάνων κτλ.* Wolfius *πότερον ἐςιῶν*, inquit, *ἢ ἑαυτῷ διαλλάττων ἢ τῷ σχήματι ἐπιβιβάζων ἢ ἁπλῶς θεραπεύων καὶ ὑποδεχόμενος:* Reiskius *ἀναλαμβάνων* interpretatur: *sibi concilians officiis atque promerens, studiis devinciens. Ἀναλαμβάνειν* est: hospitio atque domo excipere. Cf. Aeschin. in Tim. 43. 53. 54. 55. 57. 58. Ipse Demosthenes de f. leg. 235. *Καὶ νὴ Δί'*, inquit, *ἔγωγε καὶ τοὺς παρὰ τοῦ Φιλίππου πρέσβεις ἐξένισα, καὶ πάνυ γε, ὦ ἄ. Ἀθ., λαμπρῶς.*

§. 29. *τὸν ἐπὶ τοῖς . . ἀτυχήμασιν ἐπιγεγραμμένον.* Wolfius et Wurmius nomine *ἀτυχήμασιν* ipsa decreta significari opinantur, quae perniciem attulerint civitati. Equidem, etsi dictio *ἐπιγράφειν τινί τινι πράγματι* (*meritum aut culpam facti conferre in aliquem*) a nominis inscriptione in psephismatis usitata videtur esse desumpta, minime hoc loco eam circumscripserim arctioribus psephismatum finibus, sed *ἀτυχήματα* ad omnis generis mala retulerim, quae Demostheni actor assignet. Conf. §. 13. Ceterum Reiskius ejus dictionis exempla e recentioribus nonnulla attulit: poterat similia deprehendere apud Aeschinem in Ctes. 167. *ἐὰν δ' αὐτόματόν τι συμβῇ, προσποιήσῃ καὶ σαυτὸν ἐπὶ τὸ γεγενημένον ἐπιγράψεις:* cf. Plutarch. reip. ger. pr. 20. *ὅθεν οἱ μεγάλοι καὶ δαίμονα καὶ τύχην τοῖς κατορθώμασι συνεπιγράφουσιν.* de Alex. s. virt. s. fort. 2. *τὴν τύχην τοῖς κατορθώμασιν ἑαυτὴν ἐπιγράφουσαν.* — *τὸν μὲν ἕτερον.* Eysellus (Dem. p. 62.) haec ad Philoclem refert (v. Din. in Philocl. 14.): Augerus dubitat utrum de Philocrate oratorem loqui statuat an de Demade. De Philocrate agi certum est: cf. §. 28. *δι' ἣν ὑμεῖς ἐκεῖνον ἐξεβάλετε.* — *τοῖς πᾶσι συμφέρουσιν* i. e. *τοῖς τῇ πόλει συμφέρουσιν.* — *μετοικωνίσασθε.* Cf. §. 92.

§. 30. *ἔχοι τις ἂν εἰπεῖν κτλ.* Aeschinis hic et in sequentibus vestigia pressit Dinarchus, non semel sed saepe exprobrantis Demostheni malum illum genium, qui omnes perdiderit ad quos accessisset Demosthenes. Cf. in Ctes. 114. 135. 157. nost. 77. 91. 93. Juvenal. Satir. 10, 129. Adi etiam Demosthe-

nem de cor. 212. 266. — *εἰς ποῖα κτλ.* Aesch. in Ctes. 114. *συμβέβηκεν αὐτῷ, ὅτου ἂν προσάψηται ἢ ἀνδρὸς ἰδιώτου ἢ δυνάςου ἢ πόλεως δημοκρατουμένης, τούτων ἑκάςους ἀνιάτοις κακοῖς περιβάλλειν.* — *οὐκ εἰς μὲν τὴν Ἀριςάρχου οἰκίαν κτλ.* Conf. §. 47. Ter rem tangit Aeschines de f. leg. 148. 166. et in Tim. 170 sq., atque ipsa Aeschinis verba (de f. leg. 166.) obversata sunt nostro: *εἰσῆλθες εἰς εὐδαιμονοῦσαν οἰκίαν τὴν Ἀριςάρχου τοῦ Μόσχου· ταύτην ἀπώλεσας κτλ.* Ceterum de re adi Dem. in Mid. 104 sq. (schol. ad h. l.) 116 sq. Athenae. 13, 63. Argum. II. Dem. de f. leg. p. 340. Zosim. vit. p. 149. auct. anonym. p. 154. vol. IV. Reisk. Joh. Tzetz. epit. rhet. in Walz. Rhett. gr. III. p. 678. Westermann. de litt. etc. p. 28 sq. Droysen üb. d. Aechtheit etc. p. 161. — *βουλεύσας μετ' ἐκείνου τὸν Νικοδήμῳ θάνατον κατασκευασθέντα ὃν ἴςε πάντες.* Vexarunt hunc locum interpretes et critici: quos verborum potius collocatio quam sententiarum ratio et nexus videtur in errorem induxisse. Ego neque criticae artis hic opus esse auxilio, neque nimis impeditam esse verborum explicationem existimo. Hoc dicit: *cum illo necem molitus Nicodemo paratam, quem nostis omnes.* In qua sententia nihil est absoni, quamvis ipse Aristarchus subornatus a Demosthene manu interfecerit Nicodemum. Participium autem post nomen *θάνατον* collocatum, sejungens illud quidem verba *θάνατον* et *ὅν*, quodammodo adjuvat lectorem atque commonet, ne cum substantivo *θάνατον* jungat pronomen *ὅν*, quod redit ad *Νικοδήμῳ*. Neque ejusmodi structura insoliti quidquam habet: cf. Lys. epitaph. 15. *τὴν ἐξ ἁπάσης Πελοποννήσου ςρατιὰν ἐλθοῦσαν.* Dem. in Lept. 84. *τὸ τῷ Χαβρίᾳ ψήφισμα ψηφισθέν.* 55. *τὰς τότε δωρεὰς δοθείσας.* 130. *ὁ πρὸ τοῦ χρόνος γεγονώς.* in Timocr. 72. *τὰς κατὰ τοὺς πρότερον κυρίους νόμους κρίσεις γεγενημένας.* adv. Polycl. 65. *τὸν μὲν ὑπὸ τῶν νόμων χρόνον ὡρισμένον.* de cor. tr. 13. *διὰ τὰς ὑπὸ τούτων ἀνδρολημψίας καὶ σύλας κατεσκευασμένας.* Similia collegi ad Antiphont. p. 239. — *ἐξέβαλε* i. e. causa exstitit ut voluntario exsilio devitaret capitis poenam: cf. §. 28. — *ὥςε δαίμονα αὐτῷ τοῦτον κτλ.* Qui *δαίμονα* non ferendum censuerunt critici, non viderunt hic quoque Aeschinis vestigia sequutum esse nostrum. Cf. in Ctes. 115. *σκέψασθε δὴ τὸν δαίμονα καὶ τὴν τύχην.* 157. *μηδενὶ τρόπῳ τὸν τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριον ςεφανοῦν, ἀλλὰ καὶ τὸν δαίμονα καὶ τὴν τύχην τὴν συμπαρακολουθοῦσαν τῷ ἀνθρώπῳ φυλάξασθαι.* Plu-

tarch. Dem. 21. ὁ Δημοσθένης — ἐξοιωνιζόμενος τὸν ἴδιον δαίμονα καὶ τὴν τύχην. Plautus Rud. 2, 6, 17. Malam fortunam in aedis te adduxi meas.

§. 31. πλείςοις καιροῖς κτλ. Reiskius: *Opportunitates quum concionanti quam plurimae occurrerent consiliorum salubritate remp. instaurandi, has omnes opportunitates transmisit, iisque nihil usus est.* Cujus interpretationi vereor ne prorsus obstet verbum χρώμενος: conf. Aesch. in Ctes. 163. τρεῖς αὐτῷ καιροὶ κάλλιςοι παραγεγόνασιν ὧν οὐδενὶ φαίνεται κεχρημένος. Itaque, quum Dinarchus dicat πλείςοις καιροῖς coram populo Attico *usum esse* Demosthenem, ita tamen ut omnes τοὺς ὑπὲρ ὑμῶν καιροὺς neglexerit, possis sumere verbis πλείςοις καιροῖς subesse notionem τῶν ἑαυτοῦ (i. e. τοῦ Δημοσθένους) καιρῶν: i. e. „Suis commodis prospiciens patriae instaurandae neglexit opportunitates:“ cf. Dem. de reb. Chers. 42. Sed nescio an praestet statuere, non alterum καιρῶν genus alteri, sed potius τὸ ἐν ταῖς δημηγορίαις χρῆσθαι τοῖς καιροῖς oppositum esse τῷ ἀφιέναι τοὺς καιρούς, ut oratoris verba cum ejus factis discrepasse dicat Dinarchus. Quo ducunt quae his subjunguntur ἐν οἷς τις ἂν — προείλετό τι πρᾶξαι, τοσοῦτον ἐδέησεν — πρᾶξίν τινα προφέρειν. Conf. §. 32. οὐ λόγοις ἀλλ' ἔργοις κτλ. — πρᾶξίν τινα προφέρειν. In v. προφέρειν offenderunt docti homines: nec vero quidquam mutandum est. Προφέρειν est *proferre, exhibere, ostendere*: cf. Hom. Il. 10, 479. ἀλλ' ἄγε δὴ πρόφερε κρατερὸν μένος. Od. 6, 92. ἔριδα προφέρουσαι. Plat. de leg. VII. p. 812. C. XI. p. 936. A. εἰς (τὸ) μέσον προφέρειν.

§. 32. ἀπῆρε Χαρίδημος. De Charidemo cf. Plutarch. Dem. 23. Diodor. 17, 30. Arrian 1, 10. Dem. epist. p. 643. Bkk. Curt. 3, 5. Justin. 11, 4. Winiewski Comment. ad Dem. de cor. p. 57. 307 sq. Ita loquitur Dinarchus, quasi suo consilio usus sit Charidemus. Verum hunc cum aliis demagogis Atticis Alexander post Thebarum excidium ad supplicium depoposcerat: post, ubi regis ira deferbuit, hunc solum in exsilium jussit abire. Cf. Droysen. Alexander p. 89. Itaque ad Darium se contulit Charidemus: qui, quum liberius loquutus esset apud regem, capite plexus est. — τοῖς ἰδίοις τοῖς αὐτοῦ κινδύνοις. Aliis hoc loco verba τοῖς ἰδίοις, aliis verba τοῖς αὐτοῦ redundare visa sunt: nec dubium est quin utroque loquendi genere uti potuerit orator: tertia Dinarcho patebat via vel maxime trita τοῖς ἰδίοις

αὐτοῦ κινδύνοις (cf. Xenoph. Hell. 1, 4, 13. Plat. Menex. p. 247. B.), in quam neminem incidisse miror. Sed jure Wurmius et exemplis defendit oratoris verba, et vim efficaciamque eorum ostendit, in auxilium vocata sententia, quae iis opposita est, περιιὼν οὗτος . . τῶν πραττομένων εἰσποιεῖ κοινωνὸν αὐτόν. Exemplis a Lobeckio ad Phryn. p. 441. et Wurmio ad h. l. congestis adde Lys. de mun. accept. 13. οὐδὲν ἧττον ἐπιμελήσεσθε τῶν ἡμετέρων χρημάτων ἢ τῶν ἰδίων τῶν ὑμετέρων αὐτῶν. — οὕτω . . ὡς τἀναντία γίγνεσθαι κτλ. Fuit quum statuerem cum Baitero et Sauppio (ad Lycurg. p. 94.) ὡς mutandum esse in ὥςε: re denuo pensitata, in vulgata acquievi. Quod enim Sauppius dicit „singularem illorum locorum esse rationem, in quibus ὡς ab antiquioribus pro ὥςε videatur positum esse, ita ut non de eventu et consequentia proprie sed de comparatione duarum rerum agatur, ubi ὅσον, οἷον etiam usurpari possit," non potest negari, universum hoc genus, in quo ὡς et ὥςε cum infinitivo usurpantur, proficisci a comparationis notione. Illud jure sumere mihi videor, etiam apud veteres Graecos interdum ὡς poni cum infinitivo, non modo ubi de effectu in cogitatione posito loquuntur (quod genus plurima exempla praebet unus Xenophon), sed etiam quum de eventu in re posito agatur. Quo retulerim Xenoph. Cyrop. 4, 2, 13. ἐὰν δὲ ἐξαπατᾶτε, οὕτω νομίζομεν ἔχειν, ὡς οὐχ ἡμᾶς ἐφ' ὑμῖν ἔσεσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον — ὑμᾶς ἐφ' ἡμῖν γενέσθαι. Thucyd. 7, 35. ναυμαχήσαντες δὲ ἀντίπαλα μὲν καὶ ὡς αὐτοὺς ἑκατέρους ἀξιοῦν νικᾶν. Xenoph. Anab. 2, 3, 10. ἐνετύγχανον τάφροις καὶ αὐλῶσι πλήρεσιν ὕδατος, ὡς μὴ δύνασθαι διαβαίνειν ἄνευ γεφυρῶν. De recentioribus ὡς pro ὥςε inferentibus v. Sintenis. Plut. Themist. p. 166 sq. Ellendt. ad Arrian. 4, 15, 10. Saupp. ad Lycurg. l. c. In conjectura ὥς' ἐναντία — τοῖς προσδοκωμένοις articulum quoque desiderarem ante v. ἐναντία.

§. 33. ἐξέπλευσεν Ἐφιάλτης. Hic nescio an voluntario exsilio simile periculum devitaverit atque Charidemus: ut ad hunc quoque possis referre verba Justini (11, 5.), qui rem eo deductam esse dicit, ut retentis oratoribus duces in exsilium agerentur. Periit Ol. CXI. 3. eruptione facta ex Halicarnasso urbe. Diod. 17, 25 sq. Ceterum cf. Plutarch. Dem. 23. Arrian. 1, 10. Dem. ep. p. 643. Bekk. Droysen. Alexander. p. 89. — ἀφείλετο καὶ τοῦτον ἡ τύχη τῆς πόλεως. Schmidtius genitivum pendere statuit e nomine τύχη: sed suspensus esse videtur geni-

tivus e verbo ἀφείλετο· ἡ τύχη infertur sicut §. 32. Dem. ep. l. l. — *Εὐθύδικος.* Euthydici nomen et res gestae aliunde nobis non innotuerunt: nec tamen injuria Schmidtius suspicatur oratorem loqui de eo viro, qui in epistola Demosthenica nominatur Eudicus. Itaque pro Εὔδικον ibi rescripserim Εὐθύδικον, quum praesertim codices eo loco fluctuent inter Εὔδικον et Εὔδημον.

§. 34. *ὅτι οὐδὲν οὗτος χρήσιμὸς ἀλλ' ἢ τοῖς ἐχθροῖς κατὰ τῆς πόλεως συςῆσαι παρασκευὴν ἑτέραν οἵα ἐπ' Ἄγιδος* (*vulg.* *Αἰγὸς*) *ἐγένετο.* Hic atque in seq. §. Dinarcho obversata esse ea, quae apud Aeschinem in Ctes. leguntur §. 163 — 167., neminem haec inter se comparantem fugiet. Sed corrupta esse nonnulla in Dinarcheis, alia trajecta, plura nescio quo casu resecta existimo. Loquitur enim de pluribus opportunitatibus Aeschines (τρεῖς καιροί), quibus Demosthenes rempublicam ab Alexandro oppressam in libertatem potuisset vindicare: Dinarchus ejus tantum opportunitatis facit mentionem, quae tertio loco ab Aeschine infertur: quamquam verba §. 36. οὕτος εἰς τοὺς μέλλοντας ὑμῖν καιροὺς ἔςαι χρήσιμος παραβεβηκὼς ἅπαντας τοὺς παρεληλυθότας; videntur indicare, non de uno καιρῷ loquutum esse oratorem. Atque ipsa verba nostri ὅτι οὐδὲν οὗτος χρήσιμος .. ἐγένετο plura hic excidisse documento sunt. Quae verba quid sibi velint, nemo praeter Reiskium conatus est explicare: qui vv. τοῖς ἐχθρ. κ. τ. π. συςῆσαι κατασκευὴν (παρασκευὴν) interpretatus est: *adjuvare hostes in emolienda clandestina adversus rempublicam machinatione.* Quae quorsum pertineant haud facile quisquam perspiciat. Neque verba συςῆσαι .. ἐγένετο ullo modo cum praegressis consociari posse persuasissimum mihi est, sive Αἰγὸς (Ποταμοῖς) scripseris, sive Ἄγιδος in ejus locum suffeceris. Quae res arguit, et cum sequentibus ea esse copulanda, et ante συςῆσαι lacunam deprehendi, cui explendae critica ars non sufficiat. Ei autem scripturae, quam adscivi, συςῆσαι παρασκευὴν .. ἐπ' Ἄγιδος .., patrocinantur quodammodo Aeschinis verba (in Ctes. 167.) ὁμολογῶ τὰ Λακωνικὰ συςῆσαι, ὁμολογῶ Θετταλοὺς καὶ Περῤαβοὺς ἀφιςάναι, quae Dinarcho poterant obversari. De bello, quod Agide duce motum est (Ol. CXII. 2 — 3.), adi Aeschin. l. c. Diodor. 17, 48. 62. 63. Arrian. 2, 13. 17. Plutarch. Dem. 24. Ag. 3. Agesil. 15. Curt. 6, 1. Justin. 12, 1. De tempore disputant Winiewski Comment. in Dem. or. de cor. p. 248. Westermann. de litt. p 63 sq. Droysen.

Alexander p. 276. n. Ad partes a Demosthene eo tempore susceptas quod attinet, Plutarchus narrat Dem. 24. κινουμένῳ δ' Ἄγιδι τῷ Σπαρτιάτῃ βραχέα συνεκινήθη πάλιν, εἶτ' ἔπτηξε κτλ. Quo respiciens Aristides conscripsit orationem deperditam Δημοσθένης τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν Ἰνδοῖς ὄντος συμβουλεύων ἐπιθέσθαι τοῖς πράγμασιν. Westermann. Hist. Eloq. I. p. 324. — ὑπῆρχον δὲ ξένοι μύριοι. Cf. Aeschin. l. c. Λακεδαιμόνιοι μὲν καὶ τὸ ξενικόν. Post pugnam ad Issum commissam mercenariorum ingens multitudo in Graeciam trajecerat, quorum octo millia Agis persica conduxerat pecunia. Diodor. 17, 48. — ὡς οἱ λέγοντες. Haec corrupta esse patet: neque audiendus est Wurmius, qui ea tuetur, addita interpretatione ὡς ἔλεγον οἱ λέγοντες! Quod si rescripseris ὡς οἱ ἄγχιςα λέγοντες v. ὡς ἔλεγόν τινες, hanc quoque sententiam alienam esse puto ab oratoris proposito. Omnia expedita esse existimo assumpta conjectura, quam proposui in ann. cr., ὡς σὺ ἔλεγες, coll. Aeschin. in Ctes. 164. Ceterum adi ib. 165. ὁ δ' Ἀλέξανδρος ἔξω τῆς ἄρκτου καὶ τῆς οἰκουμένης ὀλίγου δεῖν πάσης μεθειςήκει. — ἠσμένει. Verbo ἀσμενέω unus Dinarchus usus est pro ἀσμενίζω. Conf. Wyttenb. ad Plut. Moral. II. p. 23.

§. 35. τί οὖν; κτλ. Verbis, quae oratori assignavi, ἐῶ γὰρ ... καιροὺς (pro κινδύνους). ἔγραψάς τι περὶ τούτων τῶν καιρῶν; (pro του. τῶν κινδύνων) apte comparaveris Aeschinea (165.) Ὑπερβὰς τοίνυν ἅπαντα ταῦτα ὑπὲρ τῶν νυνὶ καθεςηκότων λέξω ... ἐνταῦθ' ἡμῖν ἀπόδειξιν ποίησαι, ὦ Δ., τί ποτ' ἦν ἃ ἔπραξας καὶ τί ποτ' ἦν ἃ ἔλεγες, et (ib. 163.) εἰπάς τινα ἐνταῦθα λόγον Δ., ἢ ἔγραψάς τι ψήφισμα; Respicere videtur noster ad proxime praegressa (34.) ἐν τούτοις τοῖς καιροῖς κτλ.: neque agitur hoc loco de periculis Atticae civitati imminentibus, sed de temporum commoditatibus, quas Dinarchus neglexisse contendit Demosthenem. — κατασκευάζων λογοποιοὺς i. e. subornans homines, qui rumores a te confictos sererent de angustiis, in quibus versaretur Alexander. V. Aesch. 164. etsi de alio tempore agit noster. De ipsa loquendi forma cf. Dem. in Timocr. 15. — καὶ παρ' αὐτῷ γράφων ἐπιςολὴν κτλ. Fuerunt qui, sublata majore distinctionis nota, quae ante Bekkerum solebat inferri post ἐπιςολήν, ejectoque nomine χρυσόν, quod post δόξαν legebatur, jam omnia bene procedere existimarent. Sed patet neque participium praesentis γράφων ferri posse, quum pa-

riter absona sint haec περιῄεις — γράφων atque illa γράφων — περιεπορεύετο, neque tanto intervallo disjungi posse v. ἐπιςολὴν a verbo ἀναψάμενος, ad quod simul referri debet. Itaque in rei obscuritate vel sic ordinanda atque corrigenda existimaverim verba: περιῄεις κατασκευάζων λογοποιοὺς καὶ καταισχύνων τὴν τῆς πόλεως δόξαν, καὶ παρ' αὐτῷ γέγραφως ἐπιςολὴν, ἐκ τῶν δακτύλων ἀναψάμενος περιεπορεύετο κτλ. Transitus certe a secunda verbi persona ad tertiam a more fori Attici non abhorret: cf. Commentar. in Antiphont. p. 160. Ceterum eodem pertinere epistolam illam domi a Demosthene confictam, quo homines λογοποιούς, apertum est. De re adi Aesch. 164. τὴν δὲ σὴν ἀηδίαν ἡ πόλις οὐκ ἐχώρει καὶ τὰς ἐπιςολὰς ἃς ἐξηρτημένος ἐκ τῶν δακτύλων περιῄεις.

§. 36. τρυφῶν κτλ. Cf. Tzetz. Chil. VI. 87. qui de Demosthene haec habet: χλανίδας τῶν εὐσήμων μὲν θηλυπρεπῶς ἐφόρει καὶ σύρδην τὸ ἱμάτιον μεγάλως ἐφωνάσκει ib. 123. Ceterum adi Dem. adv. Phaenipp. 24. — ἐπὶ φορείου κτλ. Delicati hoc est hominis: Suid. v. φορεῖον Etym. M. p. 279. Tenendum est Demosthenem possedisse domum in Piraeeo: v. §. 69. Aeschin. in Ctes. 209. — τὰς τῶν πενήτων ἀπορίας ὀνειδίζων. Exspectaverit aliquis τοῖς πένησιν τὰς ἀπορίας ὀνειδίζων: sed confer Sophocl. O. T. 1389. Wund. οὐδ' ὡς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν. Eurip. Or. 85. τὰ τούτου οὐκ ὀνειδίζω κακά. Thucyd. 1. 5. τὸ ἔργον — οὐκ ὀνειδιζόντων. — ὦ δέσποινα Ἀθηνᾶ. Nomen δεσπότης, quod invidiosum erat Graecis, de diis interdum usurpant, saepius etiam deabus nomen δέσποινα impertiunt. Cf. Valcken. ad Eurip. Hippol. 88. Wunder. ad Sophocl. Aj. 38. Stallbaum. ad Plat. Euthyd. p. 302. D. Verba ὦ δέσποινα πολιὰς tribuuntur Demostheni, Plut. Dem. 26. — συμβούλων καὶ ἡγεμόνων. Cf. §. 40. 78. 98.

§. 37. μεγάλων καὶ πολλῶν. Πολύς, quod in ejusmodi copulationibus primum plerumque locum occupat, non raro alteri adjectivo subjungitur: cf. Wurm. ad Dinarch. p. 159. Dindorf. Demosth. praef. p. IX. Lobeck. Paralipomm. I. p. 60. Eximendus huic numero est locus Dinarchi §. 109., ubi cum cod. N alterum ordinem reduxi.

§. 38. ἀλλὰ ταυτὶ κτλ. Reiskius subaudiri jubet ὁρᾶτε v. σκοπεῖτε v. βούλομαι λέγειν v. καιρὸς εἴη λέγειν: sed praestat cogitatione referre hunc accusativum ad praegressa (§. 37.) οὐκ

ἀναμνήσεσθε. — ὑπὸ Κεφάλου κτλ. De Cephalo oratore et demagogo v. nost. 76. Dem. de cor. 219. 251. Aeschin. in Ctes. 194. Pausan. 3, 9, 4. Wachsmuth. H. Alt. I. 2. p. 280. Westermann. Hist. Eloq. I. p. 70 sq. Boeckh. ad Inscriptt. gr. I. p. 124. Spengel. Artt. scriptt. p. 105. Bernhardy. ad Suid. v. Κέφαλος. — Θράσωνος τοῦ Ἐρχιέως. Hujus Thrasonis memor est Aeschines in Ctes. 138. καίτοι πολλὰς μὲν τούτου πρότερον πρεσβείας ἐπρέσβευσαν εἰς Θήβας οἱ μάλιςα οἰκείως ἐκείνοις διακείμενοι, πρῶτος μὲν Θρασύβουλος . . πάλιν Θράσων ὁ Ἐρχιεύς, πρόξενος ὢν Θηβαίοις. Atque hunc ipsum locum Aeschinis (§. 138. 139.) Dinarcho obversatum esse vel extrema ejus verba probant Πύρανδρος ὁ Ἀναφλύςιος, ὃς ἔτι καὶ νῦν ζῇ. — καὶ Ἠλείου. Ita rescripsi cum Baitero et Sauppio: nam quod vulgo legebatur καὶ Ἡλίου ferri non posse patet. Eleus Sphettius, quem commemorat Isaeus de Menecl. h. 9, huc pertineat necne nescio. — καὶ Φορμισίου. Καὶ addendum censeo cum recentioribus criticis. Phormisius, vir a poetis comicis exagitatus, illa aetate auctoritate valebat apud populum Atticum: cf. Platon. ap. Athen. VI. p. 229. F. Dionys. Halic. de Lys. 32. Th. Bergk. Comment. de reliq. com. att. p. 389 sq. — ὧν . . ζῇ τὰ σώματα. Σῶμα de persona et alii ponunt et frequentat Aeschines in Ctes. 27. 78. 99. 256. in Tim. 18. de f. leg. 58. — τούτων γὰρ οἱ μὲν κτλ. Phoebidas quum in expeditione adversus Olynthum suscepta arcem Thebanorum per fraudem occupasset, cives ab eo ejecti omnes fere Athenas sese contulerunt, ibique patriae liberandae consilium ceperunt. Ab Atheniensibus in recuperanda patria eos adjutos esse dubio videtur carere. Ac primum quidem ipsi exsules Atheniensibus adjuvantibus Thebas videntur rediisse. Facit enim cum Dinarcho Xenophon. Hell. 5, 4, 9. 12., qui, post Archiae, Philippi, ceterorumque tyrannorum caedem, cum reliquis exsulibus Thebanis etiam duos duces Athenienses advocatos esse narrat ab iis, qui primi Thebas ingressi fuerant. Cf. Plutarch. Pelop. 12. Eosdem duces postea damnatos esse ab Atheniensibus, idem Xenophon refert ib. 19. cf. Plutarch. Pelop. 14. Minus accurate Diodorus narrat 15, 25. συνεςράφησαν οἱ φυγάδες καὶ συνεπιλαβομένων Ἀθηναίων κατῆλθον εἰς τὴν πατρίδα νυκτός. Postea vero Cephalo rogante (Din. §. sq.) decretum est, ut auxilia mitterentur Thebanis. Diod. 15, 26. ὁ δὲ δῆμος τῶν Ἀθηναίων —, ἐψηφίσατο παραχρῆμα δύναμιν ὡς πλείςην

τὴν

τὴν ἐλευθερώσουσαν τὰς Θήβας. Idemque auctor est, Demophonte duce peditum 5000, equites 800 Thebas esse missos. Athenienses prope omnes exiisse auxiliatum Thebanos Aristides dicit Panath. p. 301. Canter., atque Isocrates, Plat. 28., et Plutarchus, Agesil. 24., Cadmeae expugnationem Thebarumque liberationem ad Athenienses auctores referunt. Ceterum vide Xenoph. Hell. 5, 4. 2. Plutarch. Pelop. 5. de gen. Socr. 25. Diodor. 15, 25. Corn. Nep. Pelop. 1.

§. 39. *Κεφάλου τούτου.* In *τούτου* offendunt recentiores critici: Reiskius non offendit. Reiskio enim est *οὗτος* *clarus ille et nobilis*: atque ita nonnumquam utuntur pronomine *αὐτος*. Cf. Stallb. ad Plat. Phaed. p. 69. C. Sed poterat inferri hoc loco pronomen, quia modo loquutus erat orator de Cephalo, et hic potissimum Dinarchi animo obversabatur, etsi alios quosdam post eum nominaverat. — *οὐδὲ λογισάμενος ὅτι τὸ κινδυνεύειν καὶ τὸ γράφειν ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐπισφαλές ἐςιν* i. e. *neque reputans lubricum esse pro republica audacter libereque dicere legesque ferre.* Quae verba ironiae speciem prae se ferunt Demosthenem perstringentis: cf. §. 36. 40. ut mutatione opus non sit. Ipse Demosthenes de reb. Chers. 68. *εἶτά φησιν*, inquit, *ὃς ἂν τύχῃ παρελθών· „οὐ γὰρ ἐθέλεις γράφειν οὐδὲ κινδυνεύειν, ἀλλ᾽ ἄτολμος εἶ καὶ μαλακός.“* — *ἐξεβλήθη . . ἠλευθεροῦντο . . διεπέπρακτο.* Offensioni fuit criticis diversorum temporum copulatio. Nec tamen in aoristi imperfectique temporis consociatione haerendum: cf. Kühner. gr. II. p. 74. Fritsch. Kritik d. bisher. Gramm. I. p. 114. Plutarch. Agesil. 24. *ὡς γὰρ ἐξέβαλον οἱ Ἀθηναῖοι τὴν φρουρὰν καὶ τὴν πόλιν ἠλευθέρουν*: neque plusquamperfectum *διεπέπρακτο* absoni quidquam habet: illis enim, quae ante narrata sunt, absolutis, jam respublica perfecerat rem Attico nomine dignam.

§. 40. *ὑμῶν καὶ τοῦ δήμου.* Cf. §. 99. Aeschin. in Ctes. 8. Dem. de cor. 171. de f. leg. 128. 132. Dissen. ad Dem. de cor. p. 344. — *καὶ πεποιηκότες . . ἑαυτῶν.* Nihil hic mutandum: *turpiorem*, inquit, *reipublicae infamiam inurentes quam sibi ipsis.* — *καὶ ἀξιοῦσι . . παραγγέλλειν.* Wolfius: *volunt avaritiam suam sibi laude ac praesidio esse oportere.* Canterus: *suam volunt ostentare praestantiam.* Reiskius, pro *παραγγέλλειν* leg. *παραμελεῖν*: *volunt vos avaritiam suam dissimulatione atque oblivione et silentio transmittere.* Sed liberius illi,

neque singulorum verborum ratione habita, Dinarchi verba interpretati sunt, Reiskius correxit. Schmidtius παραγγέλλειν reddit: *in auxilium advocare* nimirum amicos vel in universum homines, coll. Lys. de caede Eratosth. 41. τοῖς ἐπιτηδείοις μεθ' ἡμέραν παραγγεῖλαι καὶ κελεῦσαι αὐτοὺς συλλεγῆναι. Dem. in Mid. 4, De f. leg. init. Harpocr. Phot. Suid. v. παραγγελία. Nec vero locum hic videtur habere hominum prensatio atque invitatio ad praestandam opem in judicio, qua ante judicum consessum uti solebant; rem enim coram judicibus agendam videtur designare orator: neque verborum περὶ τ. ἑ. πλ. παραγγέλλειν satis apta videatur copulatio. Itaque cum Baitero existimo hic legendum esse παράγειν i. e. in errorem inducere, decipere. Cf. Lycurg. 32. Ind. Dem. v. παράγειν. — τὸ ἑαυτῶν ψήφισμα. Cf. §. 8.

§. 42. ἐν τοῖς τριακοσίοις. Trecenti viri, qui commemorantur etiam a Demosthene adv. Phaenipp. 3. 4. 5. 25. de cor. 171. Isaeo de Philoct. h. 60., sunt trecenti illi in symmoriis trierarchicis maximo censu viri, qui ante quam lex trierarchica a Demosthene ferretur, Ol. CX. 1., trierarchico Athenis negotio praeerant, nec raro ita abutebantur munere suo, ut oneri ad se pertinenti plane se subtraherent, a symmoritis suis universam, quae redemptoribus trierarchiae solvenda esset, pecuniam exigentes, ipsi nihil praestantes. Quod quum rei navali Atheniensium esset perniciosissimum, Demosthenes eo tempore, quo erat ἐπιστάτης τοῦ ναυτικοῦ, legem tulit, quam et Aeschines impugnat (in Ctes. 222.) et Dinarchus. Defensionem Demosthenis habes de cor. 102 sq. V. Boeckh. Staatsh. II. p. 112. Schömann. ad Isae. p. 350. Antiqq. p. 326. Dissen. de cor. p. 267. Atque gloriatur Demosthenes (l. c. 103. 107.) se divitum restitisse promisssis, non sane parvas pecuniae summas sibi offerentium, ne legem ferret. — μετέγραφε . . καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν. Quo haec pertineant, legum ferendarum ratio apud Athenienses declarat. Donec enim Nomothetarum consedisset judicium, in omnibus concionibus a scriba recitari solebant novae leges a rogatoribus scriptae. Demosth. adv. Lept. 94. Schömann de comitt. p. 255 sq. Droysen üb. d. Aechtheit etc. p. 191. — καὶ τὰ μὲν ἐπώλει κτλ. Schmidtius: *alias res pecunia accepta omnino praetermisit, neque rogavit, alias fortasse jam rogatas, accepta pecunia non sanxit.* Errare videtur vir doctus. Hoc enim existimo dicere oratorem; *alia pretio accepto revera vendidit* i. e.

suppressit vel mutavit in lege proposita, alia contra, quae, pecunia corruptus, se mutaturum esse pollicitus erat, non mutavit. Nimirum Dinarchus hominem venalem quaestui turpi etiam fraudem addidisse contendit.

§. 43. *Διφίλῳ.* Rei illustrandae inserviunt quae de Demosthenis oratione (*Διφίλῳ δημηγορικὸς αἰτοῦντι δωρεὰς*) habet Dionysius Halic. de Din. jud. XI.: *τοῦτον ἐπείσθην ὑπὸ Δημοσθένους γεγράφθαι τὸν λόγον· ὅτι τὰς δωρεὰς ἔγραψεν αὐτῶν Δημοσθένης, ὡς Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους λόγῳ δεδήλωκε· καὶ ὅτι ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου ὁ Δίφιλος Δημοσθένην παρακαλεῖ συνήγορον.* De Diphilo ab Atheniensibus praemiis ornato nihil ab aliis memoriae traditum est, quod equidem sciam. — *ἢ τὸ ποιῆσαι (ποιήσασθαι) πολίτας ὑμᾶς κτλ.* Th. Bergk. ad Andoc. Schilleri p. 155 sq. e Dinarchi verbis colligit, bis Demosthenem leges tulisse, ita ut primum suaserit, ut Chaerephilus, Phido, Pamphilus et Philippus in civium numerum reciperentur: postea autem auctor fuerit, ut Epigenes et Conon civitate donarentur. Neque tamen disertis verbis hoc dicit Dinarchus: quum vel sexies leges tulisse orator possit videri. Nam interposita verba *καὶ πάλιν* aut in universum tantummodo temporum diversitatem, quibus illae atque hae leges propositae sint, possint designare, aut diversam respicere hominum conditionem, ita ut junxerit orator priores quatuor atque duos extremos propter vitae studiorumque similitudinem vel societatem aut propter sanguinis conjunctionem. Ingeniosa vero ejusdem Bergkii suspicio est, Chaerephilum Dinarchi non diversum esse censentis a salsamentario isto, cujus filios ab Atheniensibus civitate donatos esse refert Athenaeus III. p. 119. F. et VIII. p. 339. D., Dinarchique Phidonem, Pamphilum et Philippum (in cujus locum substituendum esset ex Athen. IX. p. 407. D. Phidippi nomen) filios esse salsamentarii Chaerephili. Nam etsi de duobus tantum filiis in Timoclis et Alexidis versibus, quos affert Athenaeus, mentio fit, ita loquuntur poetae, ut nihil impediat, ne tres fuisse fratres statuamus. Attamen, quum de patre civitate Attica donato taceant poetae, neque de filiorum numero et nominibus certi quidquam possit afferri, rem in medio equidem relinquo. Neque de mensariis Epigene et Conone a veteribus quidquam memoriae proditum esse scio. Ceterum, verbis *καὶ πάλιν* ad temporis diversitatem relatis, extremum nomen *τοὺς τραπεζίτας* ad Chaerephi-

lum quoque et reliquos potest referri. Atque Pamphilum mensarium, Darii socium, cui Demosthenes scripsit orationem in Dionysodorum et Parmeniscum, novimus ex argumento illius orationis. Tenendum hoc loco, mensarios Athenis plerumque fuisse ex inquilinorum numero. — *ἢ τὸ χαλκοῦς ἐν ἀγορᾷ στῆσαι κτλ.* Post Leuconem, Bospori regem, Spartocus regnavit, quem sequutus est is, qui a Dinarcho commemoratur et a Diodoro Siculo (16, 52. 20, 22.) Paerisades I., Spartoci frater, Ol. CVII. 4. Cf. Raoul-Rochette Antiqq. grecques du Bosphore-Cimmérien. p. 48. 49. Boeckh. Corp. Inscr. II. p. 92. Satyrus sine dubio filius est hujus Paerisadis. Tres enim filios Paerisadis, Eumelum, Satyrum et Prytanin post patris mortem (Ol. CXVII, ²/₃) proelio inter se decertasse perhibet Diodorus 20, 22. Quae res non est impedimento, quominus etiam Gorgippum filium assignes Paerisadi: poterat enim diem supremum obiisse Gorgippus ante patris mortem. Sed praestat cum Boeckhio huc referre Gorgippum, socerum Paerisadis I., Comosaryes patrem. Cf. Polyaen. 8, 55. Falso enim e Dinarchi loco de Boze (Act. Acad. Inscriptt. VI. p. 559.) et Caryus (Reg. Bosp. p. 27.) colligunt Satyrum et Gorgippum fuisse Paerisadis et Spartoci, Leuconis filiorum, fratres, Leuconis et ipsos filios. — Honores ejusmodi, quales Dinarchus hic commemorat, etiam exteris tyrannis decretos esse, notum est: cf. Isocrat. Evag. 54. 57. Dem. in Aristocr. 118. 199 sq. luculentissimaque exstant testimonia, Bospori tyrannos hujusmodi praemiis ornatos esse. Etenim et Leuconem (Ol. XCVI, 4 — CVI, 3.) civitate Attica donatum esse Demosthenes narrat (in Lept. 30.), legimusque in decreto, quod Athenis in Spartoci IV., Eumeli f. (qui Bospori rex fuit Ol. CXIX, 1 — CXXIV, 1.) honorem scriptum est (Boeckh. Corp. Inscr. I. p. 145.): *στῆσαι δ' αὐτοῦ καὶ εἰκόνα χαλκῆν ἐν τῇ ἀγορᾷ παρὰ τοὺς προγόνους καὶ ἑτέραν ἐν ἀκροπόλει.* Quae verba honores a Dinarcho commemoratos respicere videntur: idemque decretum praemiorum causam infert *τὴν εὔνοιαν τὴν πρὸς τὸν δῆμον τὴν παραδεδομένην παρὰ τῶν προγόνων.* — *Χίλιοι . . . πυρῶν.* Nomen latinum *μόδιοι*, quod post *χίλιοι* tenent libri mss. et edd., ejiciendum esse censui, Dinarchum putans suppresso substantivo (*μέδιμνοι*) scribere potuisse *χίλιοι*, coll. Dem. adv. Lept. 32. *αἱ τοίνυν παρ' ἐκείνου δεῦρ' ἀφικνούμεναι σίτου μυριάδες περὶ τετταράκοντά εἰσιν.* Bos. Ellips. p. 270. Quae loquendi forma peperisse videtur re-

centioris cujusdam scribae glossam μόδιοι. — τῷ οὐδ᾽ ὅποι καταφύγῃ κτλ. Videtur Aeschinis locus obversatus esse Dinarcho (in Ctes. 209.) ὅταν ὑμᾶς ἐπερωτᾷ· ποῖ καταφύγω; κτλ. Ad verbum εἶναι tacita cogitatione ἑαυτῷ supplet Reiskius, quo minime opus: neque εἰδέναι pro εἶναι cum Bekkero equidem commutaverim.

§. 44. ἢ τὸ Ταυροσθένην Ἀθηναῖον εἶναι κτλ. De Taurosthene et Callia fratribus, Mnesarchi Chalcidensis filiis, v. Aeschin. in Ctes. 85 — 105. c. schol. Droysen üb. d. Aechth. etc. p. 121 sq. Tempus, quo scriptum est Demosthenis decretum Atticae civitatis jus impertiens fratribus Chalcidensibus, Aeschines indicat in Ctes. 85. τοῦ Καλλίου καὶ Ταυροσθένους πατρός, οὓς οὗτος νυνὶ μισθὸν λαβὼν Ἀθηναίους εἶναι τολμᾷ γράφειν: ut res referri debeat ad Ol. CXII, 3. (330. a Chr.) Vid. Rauchenstein. de temp. quo Aesch. et Dem. oratt. Ctess. habitae sint. 1835. p. 31. Participio articulum τὸν malit praemissum Baiterus (τὸν τοὺς . . καταδουλωσάμενον): sed vereor, ne vis orationis imminuatur addito articulo. Hoc dicit orator: Civium numero adscripsit Taurosthenem, postquam (etsi) is servitute oppressit civitatem cett. — ὃν οὐκ ἐῶσιν οἱ νόμοι κτλ. De Callia multus est Aeschines: neque tamen ex ejus verbis elucet, quo jure noster contendat, legibus hominem arceri ab Atticae finibus, mortique esse obnoxium, si in Atticae finibus deprehendatur. Ἀπαγωγῇ enim poenaque capitali Athenis ulciscebantur in eos, qui, civitate ejecti propter necem patratam, in patriam rediissent. V. Meier. et Schöm. Att. Proc. p. 235. 238. Quae quum ita sint, Platnerus e Dinarchi loco colligit, legem fuisse apud Athenienses, ut in patriae proditores, e fuga domum reversos, vindicaretur eadem ἀπαγωγῇ, qua utebantur in interfectores, ab Areopago patria ejectos, qui contra legem in patriam reversi essent. Quamquam Callias Chalcidensis est non Atheniensis.

§. 45. ὅσους οὗτος γέγραφε προξένους εἶναι κτλ. Proxenorum honores nonnumquam pretio venditos esse ab oratoribus docet Demosthenes adv. Lept. 132. Interdum immunitatum quaedam genera cum eorum munere conjuncta erant. ib. 131. — Κηφισοφῶντα. De hoc Cephisophonte Paeaniensi v. Dem. de f. leg. 293. in Neaer. 10. Aeschin. de f. leg. 73. Droysen. üb. d. Aechth. etc. p. 141.

§. 46. *ὅπερ καὶ πρότερον εἶπον.* Augerus: *Il semble que l'orateur ait déjà parlé de ce qu'il va dire; cependant il n'en a pas dit un mot.* Fallitur: respicit enim orator ad §. 3. — *τὰ πρότερον δοκοῦντα πιςὰ κ. βέβαια εἶναι.* Loquitur, opinor, potissimum de Areopago ejusque inquisitionibus et judiciis. Cf. §. 54. — *ὃς ἁπάσαις ταῖς ἀραῖς ταῖς . . γενομέναις ἔνοχος καθέςηκεν.* Quamquam infra §. 47. cum cod. A edendum censui *κατάρατος δὲ καθ' ἑκάςην ἐκκλησίαν γινόμενος*, hoc loco *γενομένας* ferendum putavi. Namque alias hic oratori obversari diras atque infra veri simillimum est, ut hoc loco Dinarchum loqui putem de devotionibus, quibus religionum contemptores umquam devoverint Athenienses: conf. Plutarch. Alcib. 22. Lys. in Andoc. 51. Platner Proc. u. Klag. II. p. 149. Infra autem loquitur de solenni precationis formula, quam praeco pronuntiabat comitiorum initio: in qua precabatur, ut eos omnes cum eorum domo dii male perderent, qui hostili in rempublicam essent animo, qui tyrannidem affectarent, qui cum Medis conspirassent in Atheniensium perniciem, qui pecunia corrupti scientes dolo malo fallerent populum et in fraudem inducerent. Vid. Din. in Aristog. 16. Schömann. de comitt. VIII. p. 91.

§. 47. *τὰς σεμνὰς θεάς.* De sanctissimo jurejurando, quo in Areopago sese obstringebant actor et reus, vide Hermann. Staatsalt. §. 105. 12. Schömann. Antiqq. p. 291. Nemo tamen praeter Dinarchum Furiarum in Areopago commemorat invocationem. Quamquam dubitari nequit, quin Furiarum religiones arctissime cum Areopagi judicio fuerint conjunctae. Atque in ipsius Areopagi vicinia fuerunt templum et arae harum dearum (nost. 87. Pausan. 1, 28, 6. 7, 25, 1. Lucian. Bis acc. 4. ibique schol.), ubi ii, qui Areopagitarum calculis absoluti essent, sacra faciebant. (Pausan. 1, 28, 6.) Quo pertinet etiam schol. Dem. in Mid. 115. „*τί γάρ;*“ *φησίν*, „*ἔθυσα ταῖς σεμναῖς θεαῖς. εἰ δὲ ἔφοροι καὶ τιμωροὶ τῶν φόνων αὗται, πῶς ἂν ἠνέγκαντο τὴν θυσίαν; κτλ.*“ *ἡ δ' ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ τὸν ἱεροποιὸν ᾑρεῖτο. ἐπειδὴ γὰρ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ τὰ τῶν ἱερῶν τῶν Εὐμενίδων ἐπέτραπτο καὶ πλησίον ἵδρυντο τῆς βουλῆς. καὶ οἱ μέν φασιν, ὅτι διὰ τὸν Ὀρέςην ἐκεῖ καθιδρύθη· βέλτιον δὲ λέγειν ὅτι διὰ τὰς φονικάς. ἐπειδὴ γὰρ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ τὰ τῶν φονέων ἐγυμνάζετο, ἵν' εἴ τι καὶ λανθάνειν μέλλοι τὴν βουλήν, αὗται συναγωνίζωνται πρὸς τὸν ἔλεγχον*

ἐγγὺς ἐφεξῶσαι. Cf. O. Müller. ad Aeschyl. Eumenid. p. 154. 179. Kampe Erinnyes p. 50. Quinam sint οἱ ἄλλοι θεοί, per quos jurare soliti fuerint in Areopago, vix conjectura assequaris. Plutonis, Mercurii et Terrae numina, quorum simulacra in Areopagi vicinia fuisse scimus (Paus. 1, 28, 6.), an huc pertineant nescio. Neque quot numina invocaverint in aperto est. Nam etsi e Solonis lege per tres deos jurare solent Athenienses (Lobeck. Aglaoph. p. 316. Platner. Proc. u. Kl. II. p. III.), hic numerus non semper servatur. Quod docet vel ephebòrum Atticorum juramentum, in quo sex deorum numina invocantur. Schöm. de comitt. p. 332. — κατάρατος δὲ κτλ. Accedit Dinarchus ad Demosthenis sententiam de cor. 282. καίτοι τίς ὁ τὴν πόλιν ἐξαπατῶν; οὐχ ὁ μὴ λέγων ἃ φρονεῖ; τῷ δὲ ὁ κῆρυξ καταρᾶται δικαίως; οὐ τῷ τοιούτῳ; τί δὲ μεῖζον ἔχοι τις ἂν εἰπεῖν ἀδίκημα κατ' ἀνδρὸς ῥήτορος ἢ εἰ μὴ ταὐτὰ καὶ φρονεῖ καὶ λέγει; — Ἀριστάρχῳ. Cf. §. 30.

§. 48. ἀγῶνα ἀπολογούμενος. Cf. Thucyd. 8, 68. θανάτου δίκην ἀπολογησάμενος. Dionys. Hal. ad Amm. I. 12. τῆς τῶν δώρων (δίκης) ἣν . . ἀπελογήσατο. Plutarch. an seni sit ger. resp. 2. δίκην ἀπολογούμενος.

§. 49. οὔτ' ἐμὲ ἀπέφηνεν . . οὔτ' ἐμέλλησεν. Non raro ad verbum μέλλω aut e praegresso aut e sequenti verbo assumendus est infinitivus: sicut ap. Thucyd. 3, 55. οὐδὲν ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν οὔτε ἐπάθετε οὔτε ἐμελλήσατε. Andocid. de red. 2. τοὺς μὲν ἤδη πράττοντας τοὺς δὲ τάχα μέλλοντας. Isocrat. Paneg. 136. τὰ μὲν ἔχει τὰ δὲ μέλλει. Hel. encom. 26. τὰς μὲν ἐπόρθουν τὰς δ' ἤμελλον. Panath. 102. οὔτε πάσχοντες κακὸν οὐδὲν οὔτε μέλλοντες. Matth. gr. §. 498. Baiter. ad Lycurg. p. 93.

§. 50. κατὰ δύο τρόπους κτλ. Vide Tittmann. Darstell. d. gr. Staatsverf. p. 209. Schömann. de comitt. p. 224. Platner. Proc. u. Kl. I. p. 27. coll. p. 362. Heffter. Athen. Gerichtsverf. p. 236. Schömann. Antiqq. p. 299. — οὐκ ἔστιν ὅντινα τρόπον ποιήσειεν. Sine pronomine τοῦτο activum genus ποιήσειεν ferri nequit: vid. ann. cr. Erravit Wurmius, qui ποιήσειεν praegressae sententiae ποιεῖσθαι τὰς ἀποφάσεις loco, absque pronomine τοῦτο, positum defendi posse credidit Demosthenis exemplo de f. leg. 163. οὐκ ἀνέμειναν τὸν κήρυκα οὐδ' ἐποίησαν χρόνον οὐδένα, ubi Wurmio ἐποίησαν videtur referre notionem verbi ἀνέμειναν. Quod quum malam ejusdem sententiae iterationem ora-

tori obtrudit, tum a Graecorum consuetudine abhorret. Equidem Demosthenis locum ita restituendum censeo: οὐδ᾽ ἐνεποίησαν οὐδένα χρόνον, id quod oratoris efflagitare videtur consuetudo. Dem. in Phil. III. 71. in Aristocr. 93. pro Phorm. 2. prooem. 21.

§. 51. καὶ κατήγοροι κτλ. Decem creati sunt oratores, qui reos populi nomine accusarent. Cf. §. 58. II. 6. Schömann, de comitt. p. 224. Heffter. Ath. Ger. p. 236.

§. 52. καταψευσάμενον .. εἰσαγγελίας. Ante haec verba nonnulla in exemplaribus nostris desidero: neque respuendum videtur pronomen relativum ὃν ante εἰσαγγελίας in Cod. N illatum, quo recepto lacunam hic deprehenderes non uno Pistiae nomine articulove explendam. Ceterum qua occasione oblata εἰσαγγελίᾳ hominem persequutus sit actor, non est perspicuum. Ipsa certe infamia actori illata non εἰσαγγελίᾳ sed κακηγορίας δίκῃ debebat vindicari: ut actorem gravissima Pistiae crimina inferentem simul illud crimen purgasse putem. Atque ducit eodem proditionis commemoratio (πονηρὸν καὶ προδότην). Is vero, de quo agit orator, Pistias est Areopagita (§. 53.); in quem dixisse videtur actor orationem a Dinarcho conscriptam, quam commemorat Dionysius Hal. de Din. 10. (εἰςαγγελία κατὰ Πιςίου), tangitque Plutarchus Vitt. X orr. p. 843. A. (Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πιςίου): nec alio retulerim Harpocrationis verba v. βουλεύσεως· Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πιςίου ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ubi nescio an sit rescribendum Πιςίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου. — ἐν πεντακοσίοις καὶ δισχιλίοις. In judicio εἰσαγγελίας e Solonis lege mille, Demetrii Phalerei temporibus mille et quingentos judices sedisse scimus: Poll. 8, 53. Schöm. de comitt. p. 213. Att. Proc. 139. Heffter. Ath. Ger. p. 229. Nec tamen ad liquidum perducta est ratio judicum singulis causis assignatarum. Quod docent vel exempla a Schömanno (Att. Proc. p. 139.) et Hefftero (p. 53.) allata. — Πυθοκλεῖ exstat in cod. N: in vulgatis est Τιμοκλεῖ. Quamquam Timoclis persona ignota est: Pythocles possit esse is, qui antea fuerat Demosthenis amicus, post ad Philippi partes transierat. V. Dissen. ad Dem. de cor. p. 428. — μαρτυρουμένην τοῖς δικαςαῖς. Dativum Wurmius interpretatur: *pro judicibus* (non pro me): sed falli patet virum doctum: vertas necesse est: *a judicibus* (pro me). Judices nonnulli ex iis, qui sederant in illo judicio, comprobaverant testimonio suo, actorem coram ipsis refutasse hominis maledicta. Similiter ap. Dem.

de cor. 135. omnium Areopagitarum loco quatuor Areopagitae testimonium dicunt de re coram eo collegio acta. Quod articulum addit nomini δικαςαῖς, fit hoc non eo consilio, ut omnes judices testimonium dixisse indicet orator: loquitur de certis quibusdam judicibus, quorum testimonia a scriba asservantur. Nec vero qua occasione data antea (πρότερον) jam usus sit eo testimonio scimus.

§. 53. διὰ τὴν ἀσθένειαν κτλ. Cf. Dem. in Steph. I. 67. τὸν ἀσθενῆ παρὰ τοῦ πλουσίου δίκην, ἂν ἀδικῆται, δύνασθαι λαβεῖν.

§. 54. τὰ νόμιμα τἀκεῖθεν. Cf. Isocr. Areop. 38. ἐπειδὰν εἰς Ἄρειον πάγον ἀναβῶσιν, ὀκνοῦντας τῇ φύσει χρῆσθαι καὶ μᾶλλον τοῖς ἐκεῖ νομίμοις ἢ ταῖς αὐτῶν κακίαις ἐμμένοντας. Noster τἀκεῖθεν, pro eo quod exspectabas ἐκεῖ, eodem jure posuit, quo Lys. de caede Eratosth. 30. τὸν νόμον ἐκ τῆς ςήλης τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου pro ἐν Ἀρ. π. in Andoc. 15. κατὰ τοὺς νόμους τοὺς ἐξ Ἀρείου πάγου. Bernhardy. Synt. p. 229. — ὡς ἄρα πολλοὺς ἡ βουλὴ ἀποπέφαγκεν κτλ. Tangit hunc locum Platnerus Proc. u. Kl. I. p. 32. In verbis ἡ βουλὴ ἐπ' ἐνίων τὸ πέμπτον μέρος οὐ μετείληφε τῶν ψήφων nomen ἡ βουλὴ non ita est urgendum, quasi ipse senatus accusatoris partes soleat sustinere. Etenim quum populus mandat Areopago inquisitionem, accusatorum partes agunt decem illi oratores a populo creati, de quibus vide §. 51. coll. 58.: contra, quum Areopagus non e senatus populique auctoritate quaestionem habet, non universus senatus, sed vel senatores quidam delecti ad hoc munus, vel alii actores a senatu Areopagitico constituti eas partes videntur sustinuisse coram judicio heliastico. Adi etiam Heffter. p. 236. n. 15.

§. 55. ζητεῖ τὰ προσταχθέντα ὑφ' ὑμῶν καὶ τὰ γεγενημένα παρ' αὐτοῖς ἀδικήματα. Duplex hoc loco commemorat Dinarchus ἀποφάσεων genus: ita ut ab inquisitionibus a populo mandatis senatui Areopagitico disjungat eas, quae ad facinora apud ipsos Areopagitas i. e. ab Areopagitis commissa pertineant. Patet igitur, de hujusmodi criminibus arbitratu suo, non interposita senatus populique auctoritate, quaestionem habuisse Areopagitarum collegium: quamquam non modo in Areopagitas sed in alios quoque sua sponte poterat inquirere senatus: cf. 50 sq. Neque tamen, quia apud Aeschinem legimus (in Ctes. 20.) οὐκ ἀγαπῶσιν ἐάν τις παρ' αὐτοῖς μὴ ἀδικῇ, ἀλλ' ἐάν

τις ἐξαμαρτάνῃ κολάζουσιν, ideo putandum est, poenam quoque ex hujus collegii pependisse arbitrio, quam heliastarum demum calculis ratam esse Dinarchus auctor est. Atque cavendum, ne viri egregii Schömanni verba (Antiqq. p. 300.) parum recte intelligas, qui convictos criminum etiam ab ipsis Areopagitis e numero suo ejectos esse dicit. Etenim Aeschinis locus cum Dinarchi locis huc pertinentibus collatus (§. 56. 57. ζημιώσασα . . πρὸς ὑμᾶς ἀπέφηνε: τὴν τιμωρίαν μείζω νομίζοντες εἶναι τῆς . . ἁμαρτίας) documento est, in quaestionibus de Areopagita habendis ipsum Areopagum et quaestionem, populo non intercedente, instituisse et poenam irrogasse, ita tamen ut causa rejiceretur ad judices heliastas, qui, re comperta, poenam a senatu constitutam aut ratam haberent aut irritam facerent. In altero autem quaestionum genere a populo mandatarum duplex poenae constituendae ratio videtur obtinuisse: interdum enim plebiscito constitutae erant poenae, ex quibus judices eligerent eam, quae in delicti naturam videretur convenire (cf. Din. in Philocl. 5.): nonnumquam ipsum Areopagitarum collegium (nimirum ex eodem decreto, quo quaestio mandata erat huic collegio,) poenae quoque modum videtur praeivisse. Cf. Din. infra 63. ἐξέβαλες σὺ Ἀρχῖνον ἐκ τῆς πόλεως ἐπὶ προδοσίᾳ κατὰ τὰς τῆς βουλῆς ἀποφάσεις καὶ τιμωρίας.

§. 56. τὸν παρ᾽ αὐτῶν i. e. hominem ex ipsorum numero. Cf. Lycurg. 105. τοὺς παρ᾽ ὑμῶν ἡγεμόνας. Demosth. in Phil. I. 27. τὸν παρ᾽ ὑμῶν ἵππαρχον. Plat. Soph. p. 242. D. τὸ δὲ παρ᾽ ἡμῶν Ἐλεατικὸν ἔθνος. Quo pertinet etiam Dinarchi locus §. 57. τούτους μέντοι . . καὶ τοιούτους ἑτέρους ἀδικεῖν παρ᾽ ἑαυτῆς ἀποφηνάσης τῆς βουλῆς, ubi verba παρ᾽ ἑαυτῆς jungas oportet cum praegressis τούτους . . καὶ τοιούτους ἑτέρους. Injuria enim Reiskius παρ᾽ ἑαυτῇ conjecit: nec merito Schmidtius verba παρ᾽ ἑαυτῆς, quae his: „*sua sponte*“ respondere opinatur, jungit cum ἀποφηνάσης. — πάλιν τὸν τὴν πεντεδραχμίαν κτλ. De re loquitur judicibus nota, nobis ignota. Quidam ex Areopagitis, nescio qua occasione oblata, alius absentis nomine per fraudem quinque drachmas exegit. — In verbis τοῦ μὴ παρόντος ad causalem rationem videtur referenda particula μή. V. Gayler. de part. οὐ et μή p. 279. — τὸν τὴν μερίδα . . τολμήσαντα ἀποδόσθαι. Μερὶς in conviviis atque in epulis cum sacrificiis conjunctis est portio singulis convivis assignata. Conf. Zenob.

prov. 5, 23. et Plutarch. prov. 1, 35. in Corp. Prooem. ed. Leutsch. et Schneidewin. μερὶς οὐ πνίγει. Lucian. Prometh. 7. Plutarch. reip. g. praec. 15. atque impr. Boeckh. Corp. Inscriptt. I. p. 139. in decreto Piraeensium in honorem Callidamantis Chollidae scripto καὶ ὅταν θύωσι Πειραιεῖς ἐν τοῖς κοινοῖς ἱεροῖς νέμειν καὶ Καλλιδάμαντι μερίδα καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις Πειραιεῦσιν. Vid. Wurm. ad h. l. Atque in honorum praemiorumque numero, quibus decorabantur Areopagitae, viscerationes (cum sacrificiis conjunctae) videntur fuisse. Quo pertinere dixeris lexicographorum verba Hesych. v. κρέας. Κρέας καὶ τὸ σῶμα ἔλεγον καὶ τὸ διδόμενον τοῖς Ἀρεοπαγίταις. ἡ γὰρ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ κρέας ἐλάμβανεν, et Photii lex. κρέας τὸ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἐπανάλωμα (ἐπανάρυμα Herm.). Phavorin. v. κρέας. Videtur aliquis Areopagitarum portionem suam, quam domum licebat auferre (cf. Hesych. θευμορία), pretio vendidisse, illiberalitatis turpisque lucri non pertimescens famam. — ἐξέβαλε i. e. movit senatu Areopagitico. Cf. Liban. arg. Dem. in Androt. ἡ δὲ τῶν Ἀρεοπαγιτῶν ἦν ἀδιάδοχος· εἰ μὴ γάρ τις ἥμαρτε μεγάλως, οὐκ ἐξεβάλλετο. Dem. in Conon. 25. τὸν γοῦν τῆς Βραυρωνόθεν ἱερείας πατέρα ὁμολογουμένως οὐχ ἁψάμενον τοῦ τελευτήσαντος . . ἐξέβαλεν ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου.

§. 58. Πολύευκτον δὲ τὸν Κυδαντίδην. Harpocr. v. Κυδαντίδης. Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Πολύευκτον κτλ. Ex quibus verbis collegit Reiskius, illam Hyperidis orationem, cujus fragmenta nonnulla leguntur apud eundem Harpocrationem et alios (V. Westermann. Hist. Eloqu. I. p. 312. 47.) ad Polyeuctum nostrum pertinere. Sed jure Schmidtius propter orationis titulos et fragmentorum naturam Hyperidis orationem contra Sphettium illum Polyeuctum habitam esse putat, de quo adi Wachsmuth. Hell. Alt. I. 2. p. 364. et Westerm. Hist. Eloq. I. p. 93. De Cydantide Polyeucto nihil, quod equidem sciam, memoriae prodiderunt scriptores: ipsa res assignanda esse videtur eidem tempori, ad quod pertinet Callimedontis historia (§. 94.) Καλλιμέδοντα εἰσαγγέλλων συνιέναι ἐν Μεγάροις τοῖς φυγάσιν ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου. Factiones in civitatibus graecis plurimae jam ante Alexandri tempora in causa fuerunt, ut magna exsulum manus per universam Graeciam dispergeretur. Cf. Isocrat. Archid. 68. πλείους δὲ φεύγουσι νῦν (366. v. 353. a. Chr.) ἐκ μιᾶς πόλεως ἢ πρότερον ἐξ ἁπάσης τῆς Πελοποννήσου. Phil. 96. οὕτω γὰρ ἔχει

τὰ τῆς Ἑλλάδος (346 a. Chr.) ὥστε ῥᾷον εἶναι συστῆσαι στρατόπεδον μεῖζον καὶ κρεῖττον ἐκ τῶν πλανωμένων ἢ τῶν πολιτευομένων. Post cladem Chaeronensem Hyperides videtur decrevisse, ut Attici exsules restituerentur. V. Rutil. Lup. de fig. sent. 1, 19. Ruhnk. ad h. l. Blume Lycurg. p. 18. Alexandri temporibus graecarum civitatum exsules viginti millium numerum excessisse perhibet Diodorus 18, 8. coll. 17, 109. Justin. 13, 5. Curt. 10, 7. Indicat Dinarchi locus §. 94. exsules ex eorum numero fuisse, qui oligarchiae faverent atque vel ipsis Macedonum partibus: temporique, de quo hic agatur, accuratius definiendo idem locus quodammodo possit inservire, quum verba ὅταν δὲ μέλλῃ κριθήσεσθαι ad litem Harpalicam videantur pertinere: ut de causa sermonem esse dixerim non ita pridem acta. — ἠτυχηκότι i. e. qui in exsilium ejectus erat. Ἀτυχεῖν, ἀτύχημα, συμφορὰ oratores, invidiae leniendae gratia, ponunt de criminibus atque poenis. V. Dem. in Aristog. I. 85. 86. Funkhaenel. ad Dem. in Androt. p. 103. Schömann. ad Isae. p. 444.

§. 59. τὸ δὲ συγγνώμης ἄξιον, φημί. Cum Wurmio duumvirisque Turicensibus restitui φημί, quod cum Reiskio in ἢ μὴ mutaverant recentiores. Φημί quam sit aptum, patet e §. 55. τῇ συγγνώμῃ πλέον ἢ τῷ δικαίῳ απονέμοντες, et §. 57. τῇ συγγνώμῃ μᾶλλον ἢ τῷ δικαίῳ προσθέμενοι.

§. 60. ἀλλ' οἱ νόμοι κτλ. Non easdem ubique poenas Dinarchus refert ad crimen δωροδοκίας, cf. II. 17. III. 5., atque recedit a Dinarcho Andocides de myst. 74. Itaque manifestum est, non unam eandemque poenam ad omnes pertinuisse huic crimini obnoxios, sed hunc ἀγῶνα τιμητὸν fuisse. Vid. Meier. et Schöm. Att. Proc. p. 193. 352. coll. Meier. de bon. damn. p. 111. Platner. Proc. u. Kl. II. p. 160. Heffter. Ath. Ger. p. 155. Mulctae vero modus legibus hic commemoratis constitutus impedimento est, quominus fidem habeamus Plutarcho (Dem. 26.) narranti mulctam L talentorum impositam esse Demostheni. Neque conspirant cum Dinarcheis ea, quae leguntur in vitt. X oratt. p. 846. C. ἁλοὺς ἔφυγε πενταπλασίονα ἀποτῖσαι μὴ δυνάμενος, et in Photii Bibl. 265. μὴ δυνάμενος ἀποτῖσαι πενταπλάσια. Ceterum orator et hoc loco et II. 17. solos δωροδοκίας reos poenam decupli subiisse contendens, discordat cum iis, qui etiam furti generibus quibusdam poenam decupli assignant. Cf. Dem. in Tim. 112. 127. Boeckh. Staatsh. I. p. 404. Heffter. Ath. Ger.

p. 152. Meier et Schöm. Att. Proc. p. 358. 485. Platner. Proc. a. Kl. II. p. 171. — τῶν εἰς ἀργυρίου λόγον ἀνηκόντων. Cf. Annott. ad Antiphont. p. 178. — Verba τῶν δώρων, quae abesse malit Sauppius, non cum τίμημα, sed cum altero substantivo τοῦ . . λήμματος jungas necesse est. Cf. Dem. in Steph. I. 14. ἤ λῆμμά τι κέρδους. adv. Timoth. 57. τῶν ἄλλων λημμάτων τοῦ ἀργυρίου. — τοῦτο τολμῶσι ποιεῖν. Ad τοῦτο facili negotio e praegresso τῶν δωροδοκούντων suppleveris τὸ δωροδοκεῖν: cf. Homer. Od. I. 930. Aristoph. Plut. 502.

§. 61. ἀξίαν εἶναι τὴν . . ζήτησιν. Ἀξίαν, quod Wolfius non ferendum censuit, possis reddere: *convenientem, accommodatam ad rem*: quamquam sententiarum series videtur hanc quoque interpretationem respuere. Neque placet Reiskii interpretatio: *magni faciendam aut ista tribunalis sanctissimi severitate dignam.* Quamobrem coll. Lycurg. 12. proposui δικαίαν. Nec enim vereor, ne quis calculum adjiciat Schmidtio, qui ἀποφανθέντων neutrius esse generis et ex ἀξίαν pendere statuit. „Si enim, inquit, penderet ex ἄλλοις et esset masculinum, ipse etiam Demosthenes annumeraretur iis, qui antea essent delati, id quod absonum est.“ Verum ejusmodi solent inferre genitivos cum voce μόνος conjunctos graeci scriptores, ita ut ad vivum omnia resecanti absona evadat sententia. Conf. Diod. Sic. XI, 11. καθόλου δὲ μόνοι τῶν πρὸ ἑαυτῶν διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἀρετῆς εἰς ἀθανασίαν μετήλλαξαν. Theocrit. 17, 121. μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων . . ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη atque saepissime ponunt μόνος τῶν ἄλλων, alia, de quibus disputavi ad Lycurg. p. 199. — τὰ περὶ αὐτῆς ἠναντιῶσθαι. Praepositio Wolfio et Reiskio fraudi fuit, articulus Dobreum offendit. Hodie in formula ἐναντιοῦσθαι περί τινος nemo offendet: articulus interpositus ex eodem genere est, quo pertinet Isocrat. Areop. 36. οὕτω καλῶς καὶ τὰ πρὸς σφᾶς αὐτοὺς εἶχον. Archid. 67. et pass. Thucyd. 2. 40. καὶ τὰ ἐς ἀρετὴν ἠναντιώμεθα τοῖς πολλοῖς. Denique αὐτῆς non ad βουλῆς retulerim cum Wolfio et Reiskio, sed ad τὴν τῆς βουλῆς ζήτησιν. — ὁρισάμενος σεαυτῷ ζημίαν εἶναι θάνατον. Articulum nomini ζημίαν addi jubet Wurmius: neque dubium est, quin in ejusmodi sententiis ponant articulum. Vid. Schaefer. Appar. Dem. III. p. 254. Stallbaum. ad Plat. Protag. p. 325. B. Wurm. ad Din. p. 15. Nec obscura est articuli vis, quippe qui ad certam poenam, debitam illam quidem legibusque constitutam,

debeat referri. Verum non ubique necessarium esse articulum Schaeferus vidit, qui non minus recte θάνατον ζημίαν τάττειν, ἐπιτίθεσθαι et similia dici putat, quam θάνατον τὴν ζημίαν τάττειν. Cf. Thucyd. 2, 24. 3, 44. Göller. ad 2, 24. Idem Schaeferus cum Fr. A. Wolfio consentit de articulo in θάνατον τὴν ζημίαν εἶναι, in qua dictione numquam ab Atticis articulum omitti credunt. Equidem, quum legamus apud Aeschinem in Tim. 87. προκειμένης ἑκατέρῳ ζημίας ἐκ τοῦ νόμου θανάτου, et apud Thucydidem 3, 70. ζημία δὲ καθ᾽ ἑκάστην χάρακα ἐπέκειτο στατήρ, non minus recte apud Aeschinem in Ctes. 250. scriptum esse puto ἐφ᾽ οἷς ἐστὶν ἐκ τῶν νόμων ζημία θάνατος. Nec video, ad vocem ζημίαν quod attinet, quid intersit inter τάξας v. ὁρισάμενος σεαυτῷ ζημίαν θάνατον, quod inferri posse concedunt, et ὁρισάμενος σεαυτῷ ζημίαν εἶναι θάνατον.

§. 62. πρότερον ἔγραψας. Cf. §. 9. — ὀλιγαρχικήν. Vid. supra §. 9. Hermann. Staatsalt. p. 234. et quae annotavi ad Lycurg. p. 174. — τεθνᾶσι. Rem iterum tangit §. 83. 85. Quinam fuerint pater ille et filius, in occulto latet.

§. 63. ἐδέθη τῶν ἀφ᾽ Ἁρμοδίου γεγονότων εἷς. Reiskius hominem, de quo loquitur Dinarchus, illum ipsum Antiphontem esse statuit, quem postea nominat orator. In quem errorem incidisse video Augerum quoque in interpretatione gallica et Droysenium (üb. d. Aechtheit. p. 180.). Etenim vel enuntiationum series nullo vinculo junctarum de diversis hic personis agi arguit. Ipse vir ab Harmodio genus ducens si idem est, cujus mentionem inchoat Demosthenes de f. leg. 280. (καὶ πάλιν πρῴην Θρασύβουλον . . τάλαντα δέκα ὠφληκέναι, καὶ τὸν ἀφ᾽ Ἁρμοδίου [καὶ Ἀριστογείτονος?] . . τούτους μὲν πάντας τὴν ἐκ τῶν νόμων δίκην ὑπεσχηκέναι.), acta est ea causa paucis mensibus ante Ol. CIX, 3. — ἐστρέβλωσαν κτλ. Antipho quidam, qui per fraudem civium Atticorum indici fuerat inscriptus, quum postea nomen ejus e curialium tabulis expunctus esset, ad Philippum profectus, regi recepit, se navalia Atheniensium accensurum. Hominem in Piraeeo comprehensum Demosthenes in carcerem produxit, plebes autem Attica, re comperta, dimisit. Neque tamen poenam effugit homo infamis. Areopagus enim, quaestione habita, tradidit eum judicibus. Dem. de cor. 132. Plutarch. Dem. 14. Rem cum Boeckhio (Dissert. de Delo recitata in consessu Acad. Berol. 1834. p. 12.) assignant Olympiadis CVIII.

tertio anno: Droysenius, non invalidis usus argumentis, ad Ol. CIX, 4. eam pertinere statuit. De Areopagi in hac causa partibus v. Schöm. de comitt. p. 223. et Platner. Proc. u. Kl. I. p. 32. Denique quod dicit Dinarchus, tormenta judices admovisse homini, jure Platnerus (I. p 238.) monet, poenae aggravandae causa tormenta homini ingenuo admota esse. Neque enim excogitari potest alia causa, quum, inquisitione ab Areopagitis instituta, a judicibus heliastis (οὗτοι) poenae tantummodo modus constituendus esset. Neque abhorret res ab Atheniensium ingenio: conf. Plutarch. Phoc. 35. ἀναγνωσθέντος δὲ τοῦ ψηφίσματος ἠξίουν τινὲς προσγράφειν, ὅπως καὶ στρεβλωθεὶς Φωκίων ἀποθάνοι. — ἐξέβαλες σὺ κτλ. i. e. causa exstitisti Archino exsilii: nimirum decretum, quo Areopago mandata est inquisitio, scriptum est a Demosthene. De Archini persona quum nihil a veteribus memoriae traditum sit, neque auctoritate hominem neque potentia polluisse censeo. Neque enim Droysenio assentior, qui librarios Archinum cum Anaxino confudisse putat, de quo vide Dem. de cor. 137. Aeschin. in Ctes. 223.: neque Stechowio calculum adjicio, qui in libro de Aeschin. orat. vita. Berol. 1841. p. 75. de Anaxino hic cogitandum neque tamen emendatione opus esse contendit, quum fieri potuisset, ut Dinarchus viri obscuri nomen haud satis accurate teneret. Nam de cive Attico, patriae proditore, patriaque ejecto loquitur orator, ut Anaxinus Orita speculator, qui capitis damnatus esse videtur (Aesch. l. l. 224.), ab hoc loco alienus sit. V. Winiewski Comm. p. 347. Dissen. ad Dem. de cor. p. 309. — γράψας αὐτὸς τὸ ψήφισμα ἀκυροῖς. Nomen τὸ ψήφισμα ad utrumque verbum pertinet.

§. 64. Μαρτύρομαι κτλ. Heroum et deorum immortalium non raro conjungitur invocatio: v. Thucyd. 2. 74. Isocr. Plat. 60. Dem. de cor. 184. Antiphont. I. 27. Τοὺς ἥρωας τοὺς ἐγχωρίους h. l. esse τοὺς ἐπωνύμους Atheniensium, docebit Lycurg. 88. Vide annot. ad Lycurg. 1. — τὴν Ἀθηνᾶν τὴν Πολιάδα. Ita cum Baitero et Sauppio rescripsi pro vulg. τ. Ἀ. τ. Πολιτιδα: quamquam scio Lucianum scripsisse (de sacrificio 10.) μετὰ δὲ νειμάμενοι κατὰ ἔθνη σέβουσι (τοὺς θεούς), καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν· ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω καὶ ὁ Δήλιος· ὁ δ᾽ Ἀθηναῖος τὴν Ἀθηνᾶν et t. VI. p. 180. τὸ χρυσίον τῇ πολίτιδι θεῷ πάλιν ἀπέδωκαν. V. Wurm. ad h. l. Quod a gravitate oratoris alienum puto: Poliadem enim sancte colunt, pre-

cantur et venerantur cives Attici. — αἳ .. εἰλήχασιν. De re v. Wachsmuth. H. Alt. II. 2. p. 505. — [ὅτι] .. ὑμῖν τιμωρήσασθαι. Infinitivum, quem verborum οὐκ ἐτιμωρήσασθε loco praebent codices, admiserunt recentiores critici: quamquam de verborum structura dissentiunt interpretes. Ac Bernhardyus quidem Syntax. p. 359. non dubitat jungere verba ὅτι .. ὑμῖν τιμωρήσασθαι (i. e. *vobis esse puniendum*). Quam rationem videtur amplecti Schömannus ad Isae. de Nicostr. h. 22. „Infinitivus, inquit, cum dativo haud ita raro usurpatur de rebus, quae alicui eventurae aut faciendae esse dicuntur, ubi aut ἐστὶ aut γίγνεται aut δεῖ suppleri possit. Nonnulla hujus generis exempla vide apud Bernhardyum Synt. p. 358." Hactenus Schömannus. Qui, repudiato verbo ἐστὶν aut ἔξεστιν, quod interponendum censuit Reiskius, recte interpretatus est Isaei locum: ἐνθυμοῦνται γὰρ ὅτι κατορθώσασι μὲν τὰ ἀλλότρια ἔχειν, διαμαρτοῦσι δὲ μικρὸς ὁ κίνδυνος. Nec vero eadem est nostri loci ratio: nam apud Isaeum quivis in extremis verbis facile assumet tacita cogitatione verbum ἐστίν (Bernhardy. Synt. p. 330 sq.): quod verbum simul ad praegressa respicit, ita ut idem zeugmatis genus apud Isaeum deprehendatur, quod habes apud Lycurgum 13. οὕτω γὰρ ἔσται τοῖς τε κρινομένοις ἄνευ διαβολῆς ὁ ἀγών, καὶ τοῖς διώκουσιν ἥκιστα συκοφαντεῖν (sc. ἐξέσται). Neque locus Sophoclis Oed. T. 823. a Bernhardyo allatus ejusdem generis est:

εἴ με χρὴ φυγεῖν
καί μοι φυγόντι μήτε τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν,
μήτ᾽ ἐμβατεύειν πατρίδος,

ubi praegressum χρὴ in causa fuit, ut verbum necessitatis vim exprimens omitteretur. Cf. Din. III. 13. Nec denique Sophoclis locum Philoct. 1165. εὖ γνῶθ᾽ ὅτι σοι κῆρα τάνδ᾽ ἀποφεύγειν huc trahi posse, docebit Wunderus ad h. l. Itaque jungenda apud Dinarchum haec παραδεδωκότος .. τιμωρήσασθαι, sicut §. 98. II. 14. 20. III. 14., nec quidquam mutandum esse puto cum Sauppio, sed cum verbis οὐκ ἐτιμωρήσασθε simul expungendam particulam ὅτι, quae illis verbis videtur debita esse. Nam quod Schmidtius dicit „aut credendum deesse quaedam, aut statuendum oratorem, totius oblitum constructionis, quod ex ὅτι pendere debebat, absolute §. sq. addidisse verbis οὓς κἀγὼ κτλ.", alienum id puto ab hujus loci sententia, quum neque verborum οὓς κἀγὼ κτλ. sententia ad nostrum locum accommodata sit, neque ex-

expuncta particula ὅτι quidquam desideretur. — τὸν περιχεχαρακωμένην παραδεδωκότα τὴν πατρίδα κτλ. i. e. qui civitatem (quamvis) circummunitam (hostibus) tradidit consiliis suis. Parum enim recte Augerus: *qui par ses conseils nuisibles a comme enchaîné toutes les forces de la patrie.*

§. 65. οἱ μὲν ἐχθροὶ καὶ κακόνοι τῆς πόλεως. Genitivum cum ἐχθροὶ potius quam cum κακόνοι, quod tertium requirit casum, jungi debere patet. ὅσοι δὲ εὔνοι. V. Bernhardy. Syntax. p. 330.

§. 66. τί γὰρ ἐροῦμεν κτλ. Ad sententiam compares Aeschin. in Tim. 186. in Ctes. 247. — τὸν πρῶτον εἰς τὸν ἴδιον οἶκον εἰσενεγκάμενον τὸ δεδωροδοκημέναν χρυσίον. Loquitur de Harpali auro: sed discordat quodammodo secum ipse Dinarchus, qui III. 7. Philoclem nominat τὸν ἀρχηγὸν γενόμενον τοῦ διαδεδομένου χρυσίου.

§. 68. τί δ' ἐὰν κτλ. Ita jure meo rescripsi pro vulg. τί δὲ ἄν, ut eadem hic deprehenderetur figura, de qua dixi ad §. 10. Nam etsi ἂν pro ἐὰν inferri poterat, ab orationis aequabilitate, quam illa figura requirit, abhorret vulgata scriptura: quam ita defendit Reiskius, ut γένοιτο jubeat subaudiri, Schmidtius ita, ut ἂν particulam referat ad futurum ἐροῦμεν. — κατὰ τὸ ψήφισμα τὸ Δημοσθένους. De re confer §. 70. ἀποδιδόναι δὲ κατὰ τὸ γεγραμμένον ὑπὸ σοῦ ψήφισμα κελεύσεις Ἀλεξάνδρῳ τὸ κεκομισμένον χρυσίον; 89. ἔγραψεν αὐτὸς ἐν τῷ δήμῳ Δημοσθένης . . φυλάττειν Ἀλεξάνδρῳ τὰ εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀφικόμενα μετὰ Ἁρπάλου χρήματα. Idem decretum tangit auctor vitt. X orr. p. 846. B. ἔγραψέ τε ἀποθέσθαι τὰ χρήματα εἰς ἀκρόπολιν ἤδη τῷ δήμῳ τὸν ἀριθμὸν εἰπόντα. Quod psephisma sine dubio differt ab eo, de quo agitur §. 4. 40. Ceterum vide Westermann. de litibus etc. p. 115. — καὶ τοὺς παῖδας καταπέμψῃ κτλ. Reiskius haec verba refert ad obsides Atheniensium Alexandro traditos et a rege in Asiam abductos: sed merito Wolfius de Harpali ministris agi suspicatus est. Loquitur enim orator de Harpali servo, divitiarum dispensatore, qui a Macedone Philoxeno Rhodi captus erat, atque de servi illius comitibus. Cf. Pausan. 2, 33, 4. Eysell. Demosth. p. 50.

§. 69. ἂν ταῦτα δόξῃ καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίοις. Post δόξῃ Reiskius addi jusserat τούτοις, quod cogitatione suppleri posse statuit Schmidtius, addi debere negat. Neutrum probo:

sententia enim haec est: *si hoc* (τὸ πολεμεῖν ἡμᾶς) *etiam reliquis Atheniensibus* (plebi, non tibi soli legem roganti) *placuerit.* τοὺς μὲν ἄλλους κτλ. Hoc orationis membrum cum particula μὲν illatum caret socia particula δέ: quae res excusatur variata sententiae forma: inest enim membrum oppositum in verbis αὐτὸς εἰσενεγκὼν κτλ. De quo genere exposui in ann. ad Antiph. p. 153. — τοσοῦτον γὰρ κατὰ τὴν προτέραν εἰσφορὰν εἰσενήνοχὼς . . ἔχεις. Quodnam tributum extraordinarium civibus et inquilinis imperatum significetur hoc loco, in aperto non est. Possis referre hanc εἰσφορὰν ad pugnae Chaeronensis tempora, Ol. CX, 3. coll. Lycurg. 44. Din. in Dem. 80., aut ad Ol. CXI, 2., quum ante Thebas expugnatas Athenienses auxilia pararent Thebanis, post, urbe expugnata, ipsi sibi metuerent. coll. Diodor. Sic. 17, 8. Dem. adv. Phorm. 38. Ipse Dinarchus (§. 96.) τίνα κατεσκεύασε, inquit, δύναμιν, τοιούτων καιρῶν παραγενομένων μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην —; Quod προτέραν illam collationem nuncupat Dinarchus, factum hoc est ratione habita collationis ejus, quam imperare in animo habuit Demosthenes. Extremorum denique verborum εἴκοσι τάλαντα ἔχεις ea videtur esse ratio, ut orator acerbe perstringat avaritiam Demosthenis, collationem quinquaginta drachmarum postea quasi compensantis viginti talentorum ab Harpalo acceptorum usu et fructu.

§. 70. γράφεις . . κελεύεις. In praesenti tempore post futurum illato offendunt viri docti, injuria, mea quidem sententia. Etenim is, qui praesens annectit futuro, ita loquitur quasi certo confidat, rem, de qua agitur, eventuram esse et tantum non adesse. Cf. Lys. in Agorat. 70. 97. Lycurg. 63. — τοὺς μὲν φανερὰν κεκτῆσθαι τὴν οὐσίαν. Cf. Dem. ep. 3. p. 644. Bekk. οὐ γὰρ δὴ χρήματά γ' εἰσί μοι προσδοκᾶτε ἔξω τῶν φανερῶν ὧν ἀφίσταμαι. Harpocrat. v. Ἀφανὴς οὐσία καὶ φανερά: ἀφανὴς μὲν ἡ ἐν χρήμασι καὶ σώμασι καὶ σκεύεσι (leg. σκεύεσι), φανερὰ δὲ ἡ ἔγγειος. Anecdd. Bekk. p. 468. Meier et Schöm. Att. Proc. p. 490. Schmidtium, quominus huc referamus illud discrimen inter φανερὰν et ἀφανῆ οὐσίαν, obstare contendit articulum ante οὐσίαν: sed ea ipsa sententia, quam Dinarchi verbis tribuit: „occultant rem suam familiarem“ qua ratione sejungi possit ab ἀφανεῖ οὐσίᾳ lexicographorum, ego non video: confer vel opposita verba μηδὲν δὲ φανερὸν ἐν τῇ πόλει κεκτῆσθαι, et §. 71. καὶ τοὺς μὲν νόμους προλέγειν . . γῆν ἐντὸς ὅρων κεκτῆσθαι. Adde etiam

Lys. pro Polystrato 23. — *οἱ δὲ πλείω ἢ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν τάλαντα κτλ.* De Persica largitione cf. ann. ad §. 10. Verba *ἐκ τῶν Ἀλεξάνδρου χρημάτων* (ita enim rescribendum pro eo, quod nihili est, *πραγμάτων*) mecum retuleris ad aurum ab Harpalo acceptum. — *διεσκευάσθαι πρὸς τὸν δῆμον ὡς οὐ πιστεύοντα τοῖς ἑαυτῷ πεπολιτευμένοις* i. e. ita te gerere atque munire adversus plebem, quasi fidem non habeas rebus a te ipso constitutis. In verbis *διεσκευάσθαι πρ. τ. δ.* explicandis vehementer errarunt interpretes. Reiskius enim in indice haec habet: *debita fisco luenda non posse diluere,* in annot. ad h. l.: *ita te gerere erga plebem, ac si decoxisses,* Augerus: *vous ramassiez publiquement vos effets en bagage prêt a partir,* Goldhagen: *dich immer vor dem Volke reisefertig hältst.* *Διασκευάζεσθαι* in hujusmodi locis est: instruere sese atque munire ita, ut nobis caveamus. Cf. Xenoph. de rep. Ath. 3, 7. *ὥστε καὶ διασκευάσασθαι ῥᾴδιον ἔσται πρὸς ὀλίγους δικαστὰς καὶ συνδεκάσαι.* — *Ἑαυτῷ* i. q. *σεαυτῷ*: cf. §. 8.

§. 71. *τοὺς μὲν νόμους προλέγειν κτλ.* Wurmius *τοὺς νόμους* non ad legem aliquam certam refert, sed ad leges (latiore specie) i. e. id quod convenit atque conjunctum est cum ratione legum institutarum. Verum ita solent uti plurali numero, quum de una eaque certa lege agatur: cf. Lycurg. 27. 40. Dem. adv. Leoch. 62. 63. Isae. de Cir. h. 31. Neque obscura est pluralis numeri ratio; leges enim institutaque reipublicae, arctissimo inter se vinculo conjuncta, unum quasi corpus conficiunt, quod oratoris animo obversatur. De ipsa lege, quae hic excitatur, disputant Schömannus (de comitt. p. 113.), Hefflerus (Ath. Gerichtsvf. p. 104.), Wachsmuthius (Hell. Alt. I, 1, p. 254. n.), Hermannus (Staatsalterth. §. 129.). Ac Heffterus quidem hunc *νόμον* statuit moniti potius et praecepti quam legis prae se ferre speciem: quam interpretationem Dinarchi verba non ferunt. Schömannus dubitat, utrum lege a Dinarcho laudata omnes omnino, qui in comitiis verba faciant, teneantur, an verba *τῷ ῥήτορι . . . ἀξιοῦντι λαμβάνειν* ita accipienda sint, ut designentur ii, qui munere aliquo publico a populo ornari cupiant: Wachsmuthius contra ad omnes omnino cives hanc legem refert, ita ut actorem credat cum severitate atque gravitate admonuisse oratorem rempublicam capessentem legis ad quemvis vel infimae conditionis civem pertinentis. Hermannus denique hac lege teneri censet eos

tantum oratores, qui in comitiis psephismata rogent. Equidem ut Hermanno potissimum assentiar, efficit id, in quo oratoris potissimum vis posita est, suadendi atque dissuadendi munus: facitque quodammodo cum Hermanno locus Anecdd. Bekk. I. p. 310: *ἐδοκιμάζοντο δὲ ἐπὶ τῷ ἡταιρηκέναι δοκεῖν ἢ μὴ οὐχ ἅπαντες Ἀθηναῖοι, ἀλλ' οἱ ῥήτορες οἱ πολιτευόμενοι καὶ τὰ ψηφίσματα γράφοντες*: coll. Aesch. in Tim. 28. Ceterum non raro junguntur *ῥήτωρ* et *ϛρατηγός*, domi ille, foris hic, summae rerum praepositi: cf. nost. 90. 111. II. 26. III. 19. Dem. de synt. 20. Aesch. in Ctes. 107. — *παιδοποιεῖσθαι κατὰ τοὺς νόμους*. Huc pertinet Aeschin. de f. leg. 23. *ἡμεῖς δὲ οἷς . . γάμοι κατὰ τοὺς νόμους* (cf. Dem. in Olymp. 53.) *καὶ κηδεϛαὶ καὶ τέκνα, Ἀθήνησι μὲν ἦμεν ἄξιοι τῆς ὑμετέρας πίϛεως κτλ.* ib. 149. *πεπαιδοποιημένος κατὰ τοὺς νόμους*: qui adversariis eadem, quae Dinarchus, exprobrat 177: *παιδοποιούμενοι δὲ ἐξ ἑταιρῶν*. Atque hanc ipsam causam respiciens Athenaeus (13, 63.) *Δημοσθένη δέ*, inquit, *τὸν ῥήτορα καὶ τεκνοποιήσασθαι ἐξ ἑταίρας ἔχει λόγος. αὐτὸς γοῦν ἐν τῷ περὶ χρυσίου λόγῳ* (quae oratio in causa Harpalea habita est) *προαγήοχε τὰ τέκνα ἐπὶ τὸ δικαϛήριον, ὡς δι' ἐκείνων ἔλεον ἕξων, χωρὶς τῆς μητρός, καίτοι ἔθος ἐχόντων τῶν κρινομένων τὰς γυναῖκας ἐπάγεσθαι· ἀλλ' αἰδοῖ τοῦτ' ἐποίησε φεύγων τὴν διαβολήν.* Laidis meretricis amorem idem scriptor Demostheni exprobrat (13, 54.), omnique libidinum genere eum pollutum esse dicit (13, 63.), sicut Aeschines (in Ctes. 162. 174.) et Gellius (N. A. 1, 5. 8.). Quamquam Demosthenem legitimum matrimonium contraxisse certum est: cf. Athen. 13, 63. Quem Chabriae, qui mortuus est Ol. CV, 4., viduam duxisse uxorem narrant auct. inc. vit. p. 156. Suidas v. *Δημοσθένης γ.*, Arsenius Violet. p. 190. coll. Plutarch. Dem. 15. Samiam uxorem habuit Demetrio teste ap. Plut. l. c., Heliodori cujusdam filiam teste auct. vitt. X orr. p. 847. C. Trigesimo secundo aetatis anno adhuc carebat liberis (Dem. in Mid. 187.). Filiam, quae praematura morte patri erepta est, ex legitima illam quidem uxore procreatam, commemorant Aeschin. in Ctes. 77. Plutarch. Dem. 22. Vitt. X orr. p. 847. C., duosque eum filios reliquisse ferunt: Vitt. X orr. l. c. Phot. Bibl. 265., deque legitima ejus sobole loquitur decretum Democharis ap. auct. vitt. X orr. p. 850. F. — *τοὺς δὲ οὐ γεγεννημένους . . ὅρκων.* Agitur de jurejurando eorum, qui per liberorum salutem jurant, quod genus latissime patuisse scimus in judiciis. Vid. Meier. et Schöm. Att. Proc. p. 688. n.

§. 73. ὅτε Πελοπίδας . . τοῦ ἱεροῦ λόχου. Cf. Plutarch. Pelop. 16. Corn. Nep. Pelop. 4. Hermann. Staatsalt. §. 181, 2. — τὴν ἀπόρθητον νομιζομένην εἶναι Λακεδαιμονίων χώραν. Cf. Lys. Olymp. 7. Aesch. in Tim. 180. Xenoph. Hell. 6, 5. 24. Aelian. V. H. 13, 41. — Μεσσήνην . . κατῴκισαν. De numero annorum dissentiunt: v. Lycurg. 62. ibique ann. Diodor. Sic. 15, 66. Pausan. Mess. 27. Aelian. V. H. 13, 41.

§. 74. Τιμόλαος ὁ τούτου φίλος i. e. *Timolaus hujus Demosthenis amicus.* Mentitur Dinarchus: ipse enim Demosthenes proditoribus Timolaum annumerat de cor. 48. μέχρι τούτου Λασθένης φίλος ὠνομάζετο Φιλίππου ἕως προὔδωκεν Ὄλυνθον· μέχρι τούτου Τιμόλαος ἕως ἀπώλεσε Θήβας, et 295. οἳ . . τῆς ἰδίας ἕνεκ' αἰσχροκερδείας τὰ κοινῇ συμφέροντα πρoΐεντο, τοὺς ὑπάρχοντας ἑκάστοι πολίτας ἐξαπατῶντες καὶ διαφθείροντες, ἕως δούλους ἐποίησαν . . Θηβαίους Τιμόλας, Θεογείτων, Ἀνεμοίτας. Polyb. 17, 14. Voluptatibus deditum fuisse hominem tradit Athenaeus (10, 47.). De duplici scriptura Τιμόλαος et Τιμόλας v. Schaefer ad Greg. Cor. p. 42. — ἐπὶ δὲ τοῖς ξένοις κτλ. Post Elateam occupatam, Philippo cum parte exercitus Amphissam versus procedente, Ol. CX, 2., Athenienses Amphissensibus decem mercenariorum millia miserunt auxilio (Aesch. in Ctes. 146.). Demosthenes (de cor. 237.) se socios reipublicae dicit comparasse, qui quindecim mercenariorum millia et duo equitum coëgerint. Conf. Plutarch. Dem. 17. Decretum Democharis in Vitt. X orr. p. 851. habet decem millia peditum et mille equites. Duces exercitus Atheniensium et Thebanorum in bello Amphissensi Polyaenus nominat (4, 2, 8.) Charetem et Proxenum: Proxenumque Thebanum esse Dinarchus disertis dicit verbis. Quamobrem errat Winiewski, qui (Commentar. p. 247.) Athenienses mercenariis proprium ducem praefecisse dicit, „nimirum Atheniensem illum imperatorem (Proxenum), ex superiorum rerum enarratione satis notum.“ De bello Amphissensi vid. Dem. de cor. 143. Aesch. in Ctes. 113. Strabon. 9, 3. Winiewski l. c. Droysen. üb. d. Aechth. etc. p. 46. — Θεαγένης. Harpocr. v. Θεογείτων· Δημοσθένης· (de cor. 295.) ἔνιοι δὲ τοῦτον Θεογένην ὠνόμασαν, ὡς καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους. Phot. lex. v. Θεογείτων· Δημοσθένης (·?) καὶ Δείναρχος καὶ ἄλλοι Θεογένην ὀνομάζουσιν. Formam Θεαγένης praeferendam esse docebunt quos excitavi in ann. cr. Quod attinet ad rem, lexicographos in errorem induxisse videtur similitudo, quae inter Demosthenis verba de cor. 395. et

hunc Dinarchi locum intercedit, quum in utroque loco de tribus Thebanorum proditoribus agatur, ut de iisdem hominibus agi crederent. Theagenis Thebani mentionem facit Plutarchus Alex. 12. Θεαγένους . . τοῦ παραταξαμένου πρὸς Φίλιππον ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας καὶ πεσόντος ἐν Χαιρωνείᾳ ςρατηγοῦντος. Atque de clade Chaeronensi Dinarchum quoque loqui patet. — μετὰ τῶν ἄλλων . . ἀπώλετο καὶ συνδιεφθάρη. Non debebant offendere critici in particula συν alteri verbo adjecta, alteri non item. Conf. Dem. in Mid. 6. ἀγανακτήσας καὶ συνοργισθείς. de f. leg. 190. θύουσιν . . κοινῇ καὶ συνδείπνουσιν ἀλλήλοις καὶ συσπένδουσιν. Plut. Artax. 24. ὥςε τοὺς ἄλλους πτεροῦσθαι καὶ συνεπικουφίζεσθαι. Lycurg. 15. ἅμα καὶ τῆς νύμφης ἐπιτεχνωμένης καὶ συνευπορούσης.

§. 75. μετά γε τὰς ἀρχαίας ἐκείνας πράξεις i. e. post pulcherrima illa veterum Atheniensium facinora. — τὴν ἐν Κνίδῳ ναυμαχίαν. Res gesta Ol. XCVI, 3. Cf. Xenoph. Hell. 4, 3, 10. Diodor. Sic. 14, 83. Corn. Nep. Con. 4. Justin. 6, 3. — Ἰφικράτης ἀνεῖλε . . μόραν. Pertinet ad Ol. XCVII, 1. praeclarum hoc facinus, de quo cf. Xenoph. 4, 5, 11. Plutarch. Ages. 22. Diodor. 14, 9. Corn. Nep. Iphicr. 2. Dem. de synt. 22. in Aristocr. 198. Aesch. in Ctes. 243. Plutarch. de glor. Ath. 8. Aristid. decl. Lept. p. 77. De mora Lacedaemoniorum v. Hermann. Staatsalt. §. 29. — Χαβρίας ἐν Νάξῳ κατεναυμάχησε κτλ. Ol. CI, 1. Conf. Xenoph. 5, 4. 61. Diod. 15, 34. Plutarch. Camill. 19. Phocion. 6. de glor. Ath. 7. Dem. de synt. 22. in Aristocr. 198. in Lept. 77. Aeschin. in Ctes. 243. Polyaen. 3, 11, 11. — Τιμόθεος. Vid. ann. ad §. 14.

§. 76. δεόμενος τῆς . . σωτηρίας. Loquitur de pace Calliae: vid. Xenoph. Hell. 6, 3, 2. Diod. Sic. 15, 50. Hermann. Staatsalt. §. 41. — Ἀρχῖνον καὶ Κέφαλον. De Archino et Cephalo adi Westermann. Hist. Eloq. I. §. 45. et annot. nostr. ad §. 38.

§. 77. τὸν τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριον. Imitatur Aeschinem in Ctes. 131. ὦ τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριε. 157. τὸν τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριον: similiter Demosthenes de cor. 159. 226. — τούτων γενομένων i. e. Demosthene capitis damnato.

§. 78. κἀκεῖνον τοῦ ψηφίσματος κτλ. Hoc decretum, a Demosthene latum, in eorum numero ponendum est, de quibus ipse loquitur Demosthenes de cor. 248. μετὰ γὰρ τὴν μάχην

εὐθὺς ὁ δῆμος . . πρῶτον μὲν περὶ σωτηρίας τῆς πόλεως τὰς ἐμὰς γνώμας ἐχειροτόνει, καὶ πάνθ' ὅσα τῆς φυλακῆς ἕνεκα ἐπράττετο, ἡ διάταξις τῶν φυλάκων, αἱ τάφροι, τὰ εἰς τὰ τείχη χρήματα διὰ τῶν ἐμῶν ψηφισμάτων ἐγίγνετο. Singula decreti capita noster affert §. 79. 80. — καὶ τῆς μαντείας κτλ. Acerbe perstringit Demosthenem, Jovis Dodonaei oraculum cum illo psephismate componens, quo ad hunc potissimum rem Jovis effatum pertinere indicet. Ipsum Jovis oraculum simillimum est ei, de quo agit Demosthenes de f. leg. 297. Ὅτι γὰρ ταῦτα φυλάττεσθ' ἂν εἰκότως μᾶλλον ἢ τούτοις πιστεύοιτε, τῶν θεῶν ὑμῖν μαντείαν ἀναγνώσομαι κτλ. Ἀκούετε τῶν θεῶν, ἃ ὑμῖν προλέγουσιν. εἰ μὲν τοίνυν πολεμούντων ὑμῶν ταῦτ' ἀνῃρήκασι, τοὺς στρατηγούς λέγουσι φυλάττεσθαι. πολέμου γὰρ εἰσιν ἡγεμόνες οἱ στρατηγοί. εἰ δὲ πεποιημένων εἰρήνην, τοὺς ἐπὶ τῆς πολιτείας ἐφεστηκότας. οὗτοι γὰρ ἡγοῦνται, τούτοις πείθεσθε ὑμεῖς, ὑπὸ τούτων δέος ἐστὶ μὴ παρακρουσθῆτε. Quod oraculum temere cum Reiskio ad Apollinem Pythium referunt: ab ipso Demosthene auctores excitantur ὁ Ζεύς, ἡ Διώνη, πάντες οἱ θεοί (§. 299.). Idem oraculum respicit schol. Hermogenis p. 110. 12. τοῦ θεοῦ χρήσαντος τοὺς ἡγεμόνας φυλάττεσθαι κατασκευάζει ὁ ῥήτωρ ἀπὸ τοῦ καιροῦ ὅτι τοὺς ῥήτορας λέγει. De tempore, quo hoc oraculum editum est, nihil certi posse afferri ipsa Demosthenis docent verba: de perantiquo Dinarchus loquitur oraculo (πάλαι προειρηκε). Quamquam de pluribus ejusmodi oraculis infra agit §. 98. καὶ φυλάξασθε (καθάπερ οἱ θεοὶ προειρήκασιν ὑμῖν ἐν ταῖς μαντείαις πολλάκις) τοὺς τοιούτους ἡγεμόνας καὶ συμβούλους. Conf. etiam Dem. epist. I. p. 684. 20. Bekk.

§. 79. ἐπὶ τὰ ἔργα ἀπιέναι. Winiewski Commentar. p. 264. haec verba refert ad muros reficiendos et fossas ducendas.

§. 80. ἀπιέναι φησὶ τὸ ψήφισμα κτλ. Verborum constructio in vulgatis exemplaribus ita comparata est, ut dubium non sit, quin haec arte sanari debeant. Ac Bekkerus quidem deletis vv. τὸ ψήφισμα conatus est mederi huic loco, quamquam ne his quidem ejectis sententiarum atque verborum apparet cohaerentia. Hoc enim dicit Dinarchus: in altera psephismatis parte Demosthenem sese collocasse in eorum numero, qui praesidio essent urbi, in altera decrevisse, ut legati *a populo creati* jam proficiscerentur quo jussi essent. Post *injussu populi* ipsum Demosthenem legati munus suscepisse. Cf. §. 81. πρεσβευτὴν αὐτὸς

αὐτὸν προβαλόμενος. Similemque audaciam in concione de se gloriatum esse Demosthenem narrat Aeschines in Ctes. 145. Quod crimen poterat vindicari παραπρεσβείας actione: v Schömann. de comitt. p. 195. Itaque rescribendum censeo ἐπειδὴ δ᾽ ἤκουσε .. τάλαντα ᾤχετο: verbo enim finito in extremo orationis membro opus esse quivis vel non monitus videt. — Wurmius pro τῆς διοικήσεως malit rescribere ἐκ τῆς διοικήσεως coll. Aesch. in Ctes. 31. Sed conferas velim Dem. in Neaer. 4. τὰ περιόντα χρήματα τῆς διοικήσεως: ut jure ὀκτὼ τάλαντα τῆς διοικήσεως intulisse videatur Dinarchus. — ἐπεδίδοσαν. De re adi Lycurg. 44. — Oratorem hoc loco diversa confudisse tempora cum Schmidtio opinatur Westermannus Quaestt. Dem. II. p. 122. „Namque post pugnam Chaeronensem, inquit, statim pacem Athenienses minime deliberasse vel pueris notum erat: aberravit oculus sive memoria auctoris in alium locum Aeschinis qui ... legitur in Ctes. §. 161., ubi subactis Thebanis Demosthenes ad Alexandrum missus legationem turpiter deseruisse dicitur. Quamquam vel sic non tollitur calumnia, nedum ut verum videatur quod jactat homo impudens de octo talentis aerario ablatis, quippe videtur auctor in mente habere decem talenta moenium refectioni destinata. Quid? quod ipsum in errorem rapuit locus alius orationis Aeschineae male intellectus, qui est §. 26.“ Hactenus Westermannus. Qui initio statim hoc videtur errasse, quod Dinarchum loqui putabat de pace ab Atheniensibus deliberata: agit enim Dinarchus de legatione ad socios missa, opum auxiliorumque cogendorum causa, non de legatione pacis componendae causa ad Philippum profecta. Atque conspirat cum Dinarcho Lycurgus, qui, recordatus tempora cladem Chaeronensem insequuta, §. 172. οὗτος, inquit (i. e. populus Atticus), ἐδεῖτο τῶν ἐξ Ἄνδρου καὶ Κέω καὶ Τροιζῆνος καὶ Ἐπιδαύρου ἐπικουρίαν ἑαυτῷ μεταπέμψασθαι. Quo spectat etiam Aeschines in Ctes. 159. Δημοσθένης οὐ τὴν ἀπὸ στρατοπέδου μόνον τάξιν ἔλιπεν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκ τῆς πόλεως, τριήρη προσλαβὼν ὑμῶν καὶ τοὺς Ἕλληνας ἠργυρολόγησε. Cf. Vitt. X orr. p. 846. A. Phot. Bibl. 265. Neque miscet diversas res Dinarchus, qui §. 81 sq. disertis verbis distinguit duas legationes, alteram post pugnam Chaeronensem, alteram pacis componendae causa susceptam. Vid. annott. ad §. 82. Ceterum non proximis post pugnam Chaeronensem diebus legatio ad socios missa est: etenim quarto post cladem

die funebrem habuit orationem Demosthenes (cf. Vitt. X orr. p. 838. B.): jam muri refecti fossaeque ductae sunt: frumentique penuria premente civitatem, Demosthenes, σιτώνης constitutus, curam frumenti coëmendi suscepit (Dem. de cor. 248.). Quo munere etsi ita functus est, ut de suo talentum adderet pecuniae ex aerario acceptae (Vitt. X orr. p. 845. F. Dem. de cor. 249.), non effugit actionem κλοπῆς, in qua causa absolutus est. Neque dissentio a Droysenio (üb. d. Aechtheit etc. p. 28.), qui hanc ipsam furti suspicionem peperisse putat criminationem Dinarchi, qua octo talenta furtim abstulisse ex aerario arguitur Demosthenes.

§. 81. *καὶ δύο ταύτας μόνας ἐν τῷ βίῳ κτλ.* Duae sunt res, quae impediunt, quominus Dinarchi hoc loco manum agnoscamus: nam et in re, universo populo nota, esset mentitus (cf. Dem. de cor. 45. 244. Winiewski p. 152. 157. Dissen. p. 212. 398.), et secum discordasset orator, qui supra dixerat §. 12. *οἵσπερ ἴσως καὶ πρὸς ὑμᾶς αὐτίκα χρήσεται λόγοις „ἐγὼ πολλὰς ὑπὲρ ὑμῶν ἐπρέσβευσα πρεσβείας.“ ἐφ᾽ οἷς οὐκ οἶδ᾽ ὅτι ποτ᾽ ἂν ἐποίησεν. ἢ τίνας ἂν εἶπε λόγους, εἰ συνέβη κατορθῶσαι αὐτῷ ἃ συνεβούλευσεν, ὃς ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἀτυχήμασι καὶ κακοῖς ἅπασαν ἐπεληλυθὼς τὴν οἰκουμένην κτλ.* et §. 16. *καίτοι τί μέρος ἐςὶ τῶν ὑπὸ Τιμοθέου πεπραγμένων ἀγαθῶν ἃς Δημοσθένης ἐπρέσβευσεν εἰς Θήβας πρεσβείας;* et §. 24. *πόλιν εἰς ἣν ἐπρέσβευσεν ὑφ᾽ ὑμῶν ἀποςαλεὶς οἷς ὁμόσπονδος καὶ ὁμοτράπεζος πολλάκις γέγονεν.* Quae quum ita sint, nescio an resectis verbis *ἐν τῷ βίῳ*, commateque post *ἀποδημίας* ejecto, haec ita accipienda sint, ut de duobus post cladem Chaeronensem susceptis itineribus loqui putemus Dinarchum, altero *ὅτε ἀπεδίδρασκεν ἐκ τῆς πόλεως*, altero *νῦν εἰς Ὀλυμπίαν*. — *καὶ νῦν εἰς Ὀλυμπίαν.* Res ab oratore commemorata pertinet ad Ol. CXIV, 1. Hegesia enim archonte Alexander Nicanorem misit, qui graecis civitatibus imperaret, ut suos quaeque exsules reciperent (exceptis Thebanis exsulibus v. Plutarch. Apophthegm. Lacon. p. 221.): conf. nost. §. 103. Diod. Sic. 17, 109. 18, 8. Justin. 13, 5. Curt. 10, 2. Ideler. Abhandl. d. Berl. Akad. 1822. p. 261. Grauert. Anall. I. p. 324. Westermann. Quaestt. Dem. III. p. 123. Eysell. p. 30. Quos soli Athenienses finibus suis prohibuerunt: Curt. 10, 7. Grauert. Anall. I. p. 237. 244. — Falso autem cum Idelero Grauertus e voce *νῦν* colligit, in De-

mosthenis absentia hanc orationem conscriptam esse: aderat enim in judicio Demosthenes, quum haec ipsa verba pronuntiarentur. Namque alloquitur reum tamquam praesentem noster §. 7. 8. 9. 17. 60. 61. 89. 100. 101. et ad ea respicit, quae responsurus sit adversarius §. 48. 49. 91., disertisque verbis rem testatur §. 105: quamquam fuerunt qui fuga Demosthenem devitasse judicium narrarent: v. Vitt. X orr. p. 846. C. Phot. Bibl. 265. Neque quidquam obstat, quominus vocem νῦν latius patere statuamus. — ἐπεὶ Νικάνορι διὰ τῆς ἀρχιθεωρίας ἐντυχεῖν ἐβούλετο. Cf. §. sq. Demosthenem hoc iter suscepisse, ut Nicanorem avocaret a consilio exsulum restituendorum, veri simile est. Vid. Grauert. Anall. I. p. 325. Verba διὰ τῆς ἀρχιθεωρίας i. q. gall. *à la faveur de l'archithéorie*. De architheoria v. Schömann. Antiqq. p. 325.

§. 82. ἐπειδὴ δὲ πρεσβεύειν ἔδει περὶ τῆς εἰρήνης κτλ. Haec minime referri debent ad eam legationem, de qua Plutarchus loquitur Dem. 23: αἱρεθεὶς μεθ' ἑτέρων πρεσβευτὴς πρὸς Ἀλέξανδρον, δείσας δὲ τὴν ὀργήν, ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος ἀνεχώρησεν ὀπίσω καὶ τὴν πρεσβείαν ἀφῆκεν κτλ. cf. Aeschin. in Ctes. 161. Diodor. 17, 4. Pertinet ea, quam tangit Dinarchus, legatio aut ad pacem cum Philippo componendam, quam proposuit Demades Ol. CX, 3. (cf. Demad. frgm. 9.), aut ad concilium Graecorum, quod Corinthum evocari jussit Philippus Ol. CX, 4. Cf. Plutarch. Phoc. 16. Δημάδου δὲ γράψαντος ὅπως ἡ πόλις μετέχοι τῆς κοινῆς εἰρήνης καὶ τοῦ συνεδρίου τοῖς Ἕλλησιν κτλ. Justin. 9, 5. ibi *pacis* legem universae Graeciae . . statuit. — οὐκ ἂν . . ἐξελθεῖν οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα. Reiskius: *ne alterum quidem pedem suum ex urbe exiturum nedum ambos.* Qui parum perspexit verborum structuram. Mecum interpreteris haec verba: *negavit se pedem ex urbe egressurum* (cf. Cicer. Attic. 13, 16.). Ex eodem haec dictio est genere, quo pertinent Eurip. Phoen. 1427. προβὰς δὲ κῶλον δεξιόν. Or. 1475. Μυκηνὶδ' ἀρβύλαν προβάς. Heracl. 169. ἐμβήσει πόδα. 802. ἐκβὰς . . ἁρμάτων πόδα. El. 94. τειχέων μὲν ἐντὸς οὐ βαίνω πόδα. 1173. βαίνουσιν ἐξ οἴκων πόδα. Aristoph. Eccles. 161. οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα τὸν ἕτερον. Lucian. Hermotim. 32. οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πόδα προελθών. de conscr. hist. 29. οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκώς. Adde Toxar. 48. Scyth. 8. Person. ad Eurip. Orest. 1427. Seidler. ad Eurip.

Electr. 94. Becker. Organism. d. Sprache §. 26. Bernhardy. Synt. p. 110. De vv. τὸν ἕτερον πόδα cf. Lobeck. ad Phryn. p. 473. Wurm. ad h. l. — ἀρχιθεωρὸν αὐτὸν ἀπέδωκε τῇ βουλῇ. In ἀπέδωκε jure offenderunt critici: Schmidtius non item, qui ne literulam quidem mutandam esse scripsit, ita tamen ut exemplis firmare ejusmodi usum verbi ἀποδιδόναι supersederit. Baiterus et Sauppius susceperunt verbum ἐπέδωκα coll. Boeckh. Corp. Inscriptt. 2335, 53. δικαίαν παρέχεται βοήθειαν (συνεχῶς?) τε ἐν παντὶ (καιρῷ) πρόθυμον αὑτὸν ἐπιδίδωσιν. [ὑπὲρ] τῆς πόλεως πρ[ὸς πά]ντα. et 2058, 28. οὐδενὸς δ' ἐπιδιδόντος ἑαυτὸν οὔτ' εἰς ἅπαντα οὔτ' εἰς μέρη ὧν ἠξίου ὁ δῆμος: quae, e titulis recentioris aetatis desumpta, non ab omni parte cum verborum structura conspirant, quae apud Dinarchum reperitur. Atque ab ipsa Dinarchi sententia alienum esse videtur verbum ἐπιδιδόναι, cui honorifica inest rei mentio: nisi forte ironia usus est orator. Equidem praetulerim ἀπέδειξε. Quod attinet ad architheori munus, Andocidis testimonio (id quod Schoemannum fugit de comitt. p. 375.) comprabatur, architheoros quoque, sicut ceterorum munerum ordinariorum (λειτουργιῶν ἐγκυκλίων) editores, ab ipsis tribulibus edi solitos esse (Andoc. de myst. 132.). Quod sponte sese obtulit Demosthenes, hoc fecisse videtur ex more in liturgiis usitato: cf. Dem. in Mid. 13. Polluc. 3, 67. Harpocr. v. ἑστιάτωρ. Nec vero in aperto positum est, quo pertineat senatus mentio: quamquam lucem praebere videtur huic loco Dem. de f. leg. 128. ὥστε μήτε τοὺς ἐκ τῆς βουλῆς θεωροὺς μήτε τοὺς θεσμοθέτας εἰς τὰ Πύθια πέμψαι, ἀλλ' ἀποστῆναι τῆς πατρίου θεωρίας. Etenim aestimare licet, senatorii ordinis fuisse legatos, qui Athenis ad ludos mittebantur solemnes: atque huc facit quodammodo Plato, qui primi ordinis atque dignitatis viros ad munus illud obeundum jubet deligi, de legg. 12, p. 950 fin. 947. A. Ipse denique Demosthenes, quum olim architheori munus obiret (Dem. in Mid. 115.), sacrae legationi ad concelebranda Nemea solemnia publice missae praefectus, senatoris fungebatur munere. — Verba ἐν δὲ τοῖς πρεσβευταῖς δραπέτης ἐστὶν offendunt Sauppium: „Quid hoc est, inquit, in legatis Demosthenem esse fugitivum? Neque enim hic de eo tempore cogitari potest, de quo Aeschines 3, §. 161. narravit: eam enim legationem Dinarchus non commemoravit. Sed paullo ante dixerat: ἐπειδὴ δὲ πρεσβεύειν ἔδει . . οὐκ ἂν ἐφθάκει ἐκ τῆς

πόλεως ἐξελθεῖν οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα. Ergo Dinarchus sic scripsit ἐν μὲν ταῖς παρατάξεσι δραπέτης, . . . ἐν δὲ τοῖς πρεσβευταῖς οἰκουρός ἐςιν." Hactenus Sauppius: quem videtur fugisse translatio nominis δραπέτης minime illa quidem audax: dicuntur enim δραπετεύειν ii, qui non praestant operam imperatam, vel muneri imposito sese subtrahunt. Cf. Dem. in Phaenipp. 25. 32. — λέγε δὴ καὶ κτλ. De duobus h. l. agi decretis inter se comparandis certum est: neque potest dubitari, quin eadem hic inferantur psephismata, quae commemorantur §. 62. et 85. Itaque suspicor post λέγε δὴ olim exstitisse mentionem illius decreti, quod recitatur a scriba post ἀπόνοιαν: qua conjectura admissa, pro ὃ ἔγραψε rescripseris ἃ ἔγραψε. Pluralem enim numerum efflagitare videntur verba παρ' ἄλληλα θεωρήσαντες κτλ. Ac illud quidem decretum, quod primo loco recitatur, a causa Harpalica alienum est: alterum ὃ Δημοσθένης κατὰ Δημοσθένους ἔγραψε (§. 83.) ad ipsam causam Harpalicam pertinet.

§. 83. τεθνᾶσι κτλ. Cf. §. 62. τεθνᾶσι κατὰ τὸ σὸν ψήφισμα δύο τῶν πολιτῶν κτλ.

§. 84. Ἡ βουλὴ εὕρηκε Δημ. Wurmius, desiderans vv. χρήματα εἰληφότα, pro εὕρηκε conjecit ᾔρηκε sine idonea causa. Quivis enim rem animo suppleverit, ad quam respicit orator. Conf. §. 4. πάντων τῶν πολιτῶν βουλομένων εὑρεῖν τίνες εἰσὶ τῶν ῥητόρων οἱ τολμήσαντες . . χρήματα παρὰ Ἁρπάλου λαβεῖν. Neque accommodatum est Areopago in causam inquirenti v. αἱρεῖν, quod de accusatore et de judice solet inferri. Ad verbum ἀποπέφαγκε tacita cogitatione assumpseris nomen Demosthenis: cf. II. 17. — τῶν συνειλεγμένων καὶ τῶν ὀμωμοκότων κτλ. Genitivos posui pro accusativis, linguae graecae legibus post ὑμετέρας efflagitantibus illum casum: quo ducit etiam vitiosa veterum editionum scriptura. Repetitum articulum, qui ad eosdem homines refertur, tuentur exempla, quae congessi ad Lycurg. p. 293. ad Antiph. p. 142. Etenim cum gravitate atque pondere in hujusmodi sententiis infertur articulus, ita ut singula membra auribus et animis inculcentur. Neque merito Wurmius et Baiterus offenderunt in praesenti πείθεσθαι: jurandi enim verba etiam praesens assumunt tempus. Cf. Eurip. Med. 752. ὄμνυμι . . ἐμμένειν ἃ σου κλύω. Phoen. 1247. ὅρκους συνῆψαν ἐμμένειν ςρατηλάται. Lex ap. Andoc. de myst. 97. ὀμόσαι δ' Ἀθηναίους ἅπαντας . . ἀποκτείνειν τὸν ταῦτα ποιήσαντα.

Xenoph. Anab. 2, 3, 27. ὀμόσαι ἦ μὴν πορεύεσθαι. Hell. 5, 1, 32. ἐὰν μὴ ὀμνύωσιν . . αὐτονόμους εἶναι. Andocid in Alcib. 9: ὑμῶν ὀμωμοκότων χρῆσθαι τοῖς νόμοις. Lys. in Philon. 1. ἐγὼ δὲ ὀμόσας . . τὰ βέλτιςα συμβουλεύειν τῇ πόλει. Isae. de Menecl. h. 32. ὠμόσαμεν εὖ ποιεῖν ἀλλήλους ἐκ τοῦ ἐπιλοίπου χρόνου. de Dicaeog. h. 33. ὁρκώσαντες ἡμᾶς ἦ μὴν ἐμμένειν κτλ. Dem. in Mid. 188. ὀμωμόκατε . . τοῖς νόμοις πείθεσθαι. adv. Phaenipp. 11. ὀμόσας . . ἀποφαίνειν. Similiterque Plautus Pers. Act. III. Sc. 2, 2. *Qui mihi juratust sese hodie argentum dare.* Neque debebat displicere Wurmio praesens tempus propter ea, quae sequuntur, futura: etenim sejuncta illa quidem sunt ab hac sententia, neque in causa possint esse, ut huic quoque loco obtrudamus futurum.

§. 85. ταὐτὸ συνέδριον καὶ ὁ αὐτὸς τόπος καὶ ταὐτὰ δίκαια. Ita scribendum esse sumpsi cum recentioribus criticis: nec vero sententia integra est. *Idem*, inquit, *Areopagitarum collegium, idemque sanctissimum tribunal, eademque jura* hunc reum faciunt. Ejusmodi enim sententia videtur excidisse. Falso, opinor, Schmidtius, τόπος ad *locum oratorium* refert coll. Dem. in Mid. 130.: loquitur Dinarchus de sanctissimo illo loco, ubi sedere solebant Areopagitae.

§. 86. μάρτυρας ὑμᾶς πεποιημένος. Conf. §. 61. — ἔθετο συνθήκας μετὰ τοῦ δήμου . . παρὰ τὴν μητέρα τῶν θεῶν. Tabulae privatorum pacta continentes apud alios cives solebant deponi: conf. Isae. de Philoct. h. 27. καὶ γράψας διαθήκην . . κατατίθεται μετὰ τούτων παρὰ Πυθοδώρῳ Κηφισιεῖ. Meier. et Schöm. Att. Proc. p. 497. 501, Quem morem respicit noster. Leges autem et psephismata asservabantur in templo matris deorum: cf. Harpocr. v. μητρῷον. τοὺς νόμους ἔθεντο ἀναγράψαντες ἐν τῷ Μητρῴῳ. Pausan. I, 3, 4. Boeckh. Staatsh. I. p. 435. Schöm. de comitt. p. 129. Quod dicit ἔθετο . . παρὰ τὴν μητέρα τ. θ., ab oratorum usu recedit, qui in hac loquutione dativum praferunt. Dem. adv. Phorm. 6. adv. Lacrit. 14. adv. Macart. 7. adv. Olymp. 11. Lycurg. 23. Sed simillimum habes exemplum apud Herodot. 6, 86. ἔδοξέ μοι τὰ ἡμίσεα πάσης τῆς οὐσίης ἐξαργυρώσαντα θέσθαι παρὰ σέ. Cf. Valcken. ad Herod. 8, 140. Schömann. ad Isae. p. 387.

§. 87. κρίσει Ποσειδῶν ἀποτυχὼν τῇ . . γενομένῃ ἐνέμεινεν. Scripturam κρίσει . . τῇ γενομένῃ et sententia et ve-

stigia in codicibus obvia commendant: atque ἀποτυχὼν absolute est positum, id quod saepissime factum est. Cf. Dem. de f. leg. 100. in Lept. 66. in Timocr. 48. De re adi Apollod. 3, 14, 2. Ἀγραύλου μὲν οὖν καὶ Ἄρεος Ἀλκίππη γίνεται. ταύτην βιαζόμενος Ἁλιῤῥόθιος, ὁ Ποσειδῶνος καὶ νύμφης Εὐρύτης, ὑπὸ Ἄρεος φωραθεὶς κτείνεται. Ποσειδῶν δὲ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίνεται, δικαζόντων τῶν δώδεκα θεῶν, Ἄρει. Dem. in Aristocr. 66. Aeschin. ep. p. 482. Bekk. Pausan. 1, 28, 5. Lucian. de salt. 39. Suid. et Steph. Byz. v. Ἄρειος πάγος. Schol. Eurip. Or. 1648. Aristid. 185. B. ed. Frommel. Doxopat. homil. in Aphthon. in Walz. Rhett. gr. II. p. 92. Benseler. praef. Isocr. Areopag. p. 8. — αἱ σεμναὶ θεαί. De re confer Aeschyl. Eum. 775 sq. et O. Müller. p. 176 sq. Eurip. Or. 698 sq. et schol. ad 1648. Dem. in Aristocr. 66. 74. Pausan. 1, 28, 5. — οἱ πάντων εἶναι φάσκοντες εὐσεβέστατοι. Insignem Atheniensium erga deos pietatem et veteres et recentiores Attici scriptores celebrant: cf. Sophocl. Oed. Col. 256. εἴ τας γ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας εἶναι. Isocrat. Paneg. 33. τοὺς ὑπὸ πάντων ὁμολογουμένους . . πρὸς τὰ τῶν θεῶν εὐσεβέστατα διακειμένους. Lycurg. 15. Pausan. 1, 24, 3. Aristoph. Nubb. 295. ibiq. schol.

§. 89. Ἔγραψεν κτλ. Cf. §. 68. 70. — Δημάδης δὲ κτλ. Cf. §. 7. Sex millia staterum Demosthenis aetate XX talentorum summam excedunt. — τέτταρα γὰρ . . καὶ ἑξήκοντα. Pro τέτταρα in codd. N et (pr.) A est τετρακόσια, quod commendat quodammodo Photius Bibl. 265. λέγοντος δὲ Ἁρπάλου ψ' κατακομίσαι τάλαντα, τὰ ἀνενεχθέντα εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἢ καὶ α' ἢ ὀλίγῳ πλείονα εὑρέθη: quamquam hic quoque numerus differt ab illo. Diodoro teste (17, 108.), quinque talentorum millia secum abstulerat Harpalus, unique Photioni, Plutarcho auctore (Phoc. 21.), frustra septingenta obtulerat talenta. Neque tamen major numerus hic ferri posse videtur, quum argenti summa ex iis, quae Dinarchus enumerat, confecta, vix L talentorum numerum excedat. — ὧν αἰσθέσθαι τὴν αἰτίαν τουτοισὶν ἀναθεῖναι. Nihil hic mutandum esse existimo: αἰσθέσθαι enim est i. q. verni gedenken. Conf. Dem. in Mid. 71. οἴει ὁ τύπτων αὐτὸν ὑβρίζειν ᾤετο. Xenoph. Hell. 4, 7, 4. οἱ δ' ἄλλοι στρατιῶται ᾤοντο ἀπιέναι. Bernhardy. Synt. p. 371. Parum recte hunc locum interpretatus est Reiskius: *quorum peculatuum culpam in hos conferre, vos judices censetis decere*; neque verum vidit Angerus:

fruit d'une corruption qu'il faut imputer à ce traître et à ses pareils. Orator, qui in praegressis compellaverat Demosthenem ὦ ἄριςε κτλ., haec quoque verba pronuntiavit ad Demosthenem ceterosque reos conversus, ita ut τούτοις ad judices respiciat, plebis Atticae vices gerentes. Conf. §. 93. περὶ αἰσχρᾶς αἰτίας κοινῇ πάντες ἀγωνιζόμεθα. 112. εἰς ὑμᾶς αὐτοὺς καὶ τὸν δῆμον τὴν τούτων δωροδοκίαν τρέψετε. Itaque vertas: *quorum culpam vos rei in universos cives studetis conferre.*

§. 91. Πολλοὺς κτλ. Ad graecae linguae normam accommodatum est οὐδέποτε, quod recepi pro οὐδὲ πώποτε. Ceterum obversatus est nostro Aeschinis locus in Tim. 127. πολλοὺς καὶ παντοδαποὺς καὶ οὐδέποτε τοὺς αὐτοὺς ἀκούω λόγους λεγομένους — καὶ μέχρι τούτου μνημονεύοντας κτλ. Ad sententiam cf. Dem. Phil. IV. 1. — ἵνα πλείω κακοδαιμονῶμεν. Verbum κακοδαιμονῶμεν cum Wolfio, Spanhemio (ad Aristoph. Plut. 386.) et Lobeckio (ad Phryn. p. 81.) ab infinitivo κακοδαιμονᾶν potius, quam cum Reiskio a verbo κακοδαιμονεῖν ductum esse censeo: nam κακοδαιμονεῖν opponitur τῷ εὐδαιμονεῖν (Xenoph. Hier. 2, 4.), κακοδαιμονᾶν de iis ponitur, qui malorum magnitudine a mente atque consilio deducuntur et velut a malo genio in mala rapiuntur. Cf. Aristoph. Plut. 372. Xenoph. Memor. 2, 1, 5. Quo pertinet etiam v. δαιμονᾶν Aeschyl. Choëph. 545. Klaus. δαιμονᾷ δόμος κακοῖς. Sept. c. Th. 1003. ἰώ, ἰώ, δαιμονῶντες ἄτᾳ. Eurip. Phoen. 902. ὡς δαιμονῶντας κἀνατρέψοντας πόλιν.

§. 92. μετοικίσασθαι τὴν τύχην. Huc respicit Harpocratio v. μετοικίσασθαι. ἀντὶ τοῦ μεταθέσθαι τὸν φαῦλον οἰωνόν. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους. Cf. Suid. Phot. lex. et Phavorin. h. v. Lennep. ad Phalar. p. 379. Idem verbum supra infertur §. 29. — οὐ προσετέον ἐςὶν ὑμᾶς αὐτοὺς . . ταῖς . . δεήσεσιν. Sine ulla dubitatione cum recentioribus editoribus pro προσεκτέον suscepi προσετέον: neque enim arridet Baiteri conjectura προσεκτέον ἐπὶ ὑμᾶς, neque vulgatam scripturam tuentur ea, quae affert Wurmius. Accusativum enim post προσεκτέον positum defendi posse credidit exemplis, quale hoc est (Dinarch. §. 75.): οὐ προσεκτέον ὑμῖν ἐςὶ τοῖς τούτων λόγοις εἰδότας κτλ. Quod loquendi genus ut est tritissimum, ita prorsus alienum est ab hujus loci ratione. Neque hoc dederim Wurmio, ineptum esse προσετέον. Cf. Dem. de f. leg. 139. ταῦτα πάντα ἐκεῖνοι διεωθοῦντο

καὶ οὐδαμῇ προΐεντο ἑαυτούς. adv. Callicl. 35. μὴ .. προῆσθέ με τούτοις μηδὲν ἀδικοῦντα. Xenoph. Cyrop. 5, 8, 14. προϊεμένον ἑαυτὸν τοῖς πολεμίοις. Dinarch. 107. οὐδὲ προετέον .. τοῖς Δημοσθένους ἐλέοις, τὴν κοινὴν .. ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀπολογίαν. — οὐδὲ προσδεκτέον κτλ. Cf. §. 109. 110.

§. 93. ἡ τῶν ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως δωροδοκία i. e. ἡ αὐτῶν τῶν πολιτῶν δωροδοκία. Cf. Lycurg. 42. τῶν ἐξ Ἄνδρου. Bernhardy. Synt. p. 228. Matth. gr. p. 1193. Periculis undique imminentibus jam ea accessisse dicit, quae perditi cives conflassent reipublicae. — καὶ περὶ αἰσχρᾶς αἰτίας κτλ. Cf. III. 7. — διοικοῦντα. Speciosa est Wurmii conjectura, pro πολεμοῦντα et διοικοῦντα, quorum illud veteres, hoc cum optimis codicibus recentiores exhibent editiones, proponentis πολέμους διοικοῦντα coll. §. 68 sq. γράφεις σύ, Δημόσθενες, πολεμεῖν ἐπειδὴ καὶ τοὺς πρότερον πολέμους καλῶς διῴκησας. Quamquam fallitur Wurmius, opus esse statuens accusativo aliquo post διοικεῖν, quum praesertim neque ex iis, quae sequantur, neque ex iis, quae antecedant, ejusmodi nomen possit cogitatione expeti. Neque enim verbum διοικεῖν, cujus latissime patet significatus, et ad pacis et ad belli artes atque administrationem spectans, ubique requirit accusativum. Cf. Isocrat. adv. Nicocl. 6. καθ' ἑκάστην μὲν οὖν τὴν πρᾶξιν, ἐξ ὧν ἄν τις μάλιστα δύναιτο κατὰ τρόπον διοικεῖν καὶ τὰ μὲν ἀγαθὰ διαφυλάττειν τὰς δὲ συμφορὰς διαφεύγειν, τῶν ἀεὶ παρόντων ἔργον ἐστὶ συμβουλεύειν. Areop. 26. ἐπιμελεῖσθαι τῶν κοινῶν ὥσπερ οἰκέτας, καὶ δικαίους μὲν γενομένους ἐπαινεῖσθαι —, κακῶς δὲ διοικήσαντας μηδεμιᾶς συγγνώμης τυγχάνειν. Demosth. adv. Macart. 75. in Steph. A. 33. adv. Nicostr. 4. 5.

§. 94. ὡς οὐ δεῖ τὸν δῆμον ἀμφισβητεῖν τῶν ἐν τῷ οὐρανῷ τιμῶν Ἀλεξάνδρῳ. Rei explicandae inservit Valerius Maximus 7, 2, 13., quamquam ibi ad Demadem res refertur. „Demadis quoque, inquit, dictum sapiens. Nolentibus enim Atheniensibus divinos honores Alexandro decernere: *videte*, inquit, *ne, dum coelum custodiatis, terram mittatis.*" Quum Jovis filium se non solum pateretur appellari, sed etiam juberet Alexander (Curt. 4, 32.), Atheniensium adulatio eo videtur processisse, ut divini honores regi Macedonum decreti sint: cf. Plutarch. reip. ger. pr. 8. Vitt. X orr. p. 842. D. Aelian. V. H. 2, 19. 5, 12. Lucian. Diall. mort. 13, 2. 14, 6. Diog. Laert. 6, 6. Quamquam

De-

Demadi roganti, ut numero Olympiorum adscriberetur Macedo, decem talentorum mulctam impositam esse tradunt Aelian. V. H. 5, 12. Athenae. 6. p. 462. — Cur in verbis τῶν ἐν (τῷ) οὐρανῷ τιμῶν haeserint viri docti, miror: honores enim, quorum particeps fiat in coelo, nihil habent inepti. Cf. Xenoph. Conviv. 8, 30. ἐν θεοῖς τετίμηται (Ganymedes). Isocr. Evag. 15. λέγεται παρὰ Πλούτωνι καὶ Κόρῃ μεγίςας τιμὰς ἔχων παρεδρεύειν ἐκείνοις. Neque οὐρανὸς debebat displicere Wurmio, quum necessario quodam vinculo haec juncta sint apud Graecos: πάμπαν θεὸς ἔμμεναι οἰκεῖν τ᾽ οὐρανῷ (Pindar. Nem. 10, 58.). — Ipsae criminationes, quas infert Dinarchus, de divinis Alexandro honoribus tribuendis, de actione adversus Callimedontem, de falsis indiciis ad evitandam litem Harpalicam factis, suspectae sunt Westermanno (de litib. p. 122.). Atque fieri potuit, ut eam, de qua hic loquitur, criminationem, ad Demadem pertinentem, falso referret ad Demosthenem. Quamquam nihil obstat, quominus ejusmodi verba Demostheni quoque tribuenda esse credamus. — Καλλιμέδοντα εἰσαγγέλλων. Cf. §. 58. De Callimedonte, homine perdito, vide quae afferunt Aeschines ep. p. 484. Bkk., Plutarchus Dem. 27. Phoc. 27. 33. 35., Athenaeus 3, 57, 64. 6, 41. 8, 24. 14, 3, et Lucianus Dem. enc. 46. 48. — ταύτην τὴν εἰσαγγελίαν . . ἀναιρούμενος. Verbum ἀναιρεῖσθαι in hac re legitimum est: v. Orat. in Theocr. 32. in Neaer. 53. Res mulctam mille drachmarum non videtur peperisse actori, qui litem non erat persequutus. Att. Proc. p. 703. Platner. Proc. u. Kl. I. p. 126. Ceterum cum hoc loco apte contuleris Aeschin. in Ctes. 223. 225.

§. 95. ἐν δὲ τῇ ἐκκλησίᾳ κτλ. Ad Antiphontis historiam (§. 63.) hunc locum refert Wurmius, in eo ille quidem errans, quod Philippi aetatem cum Harpalicae causae tempore confudit. Dinarchus, opinor, hoc dicit: Nuper in concione, indice falso adducto, clamavit consilium cepisse homines quosdam navalium comburendorum, neque vero rogatione ulla ad plebem perlata hoc effecit, ut hominum crimini illi obnoxiorum nomina deferrentur: scilicet hoc spectans, ut novarum rerum metus sollicitam redderet rempublicam, suspicioque ejus rei in factionem inimicorum recideret. — Hujusmodi criminationes Athenis non infrequentes comicus poeta deridet Acharn. 915 sq. Elmsl.

§. 96. ὥσπερ ἐπὶ Εὐβούλου. De Eubulo Anaphlystio,

qui archon fuit circa Ol. CVIII, 4., mortuus est ante Ol. XCII, 3. (Dem. de cor. 162.), adi Boeckh. Staatsh. I. p. 161. 242. Wachsmuth. Hell. Alt. I. 2. p. 366. Westerm. H. Eloq. 1. p. 96. Droysen. üb. d. Aechth. etc. p. 104. 139. — ποῖοι νεώσοικοι κτλ. Navium receptacula exstructa in Piraeeo a Themistocle, triginta tyrannorum temporibus diruta, ab Eubulo Anaphlystio, deinde a Lycurgo refecta sunt. Cf. Nissen. vit. Lycurg. p. 46. — τίς ἀνενήνεκται κόσμος τῇ θεῷ κτλ. Laudatur hoc nomine Lycurgus in Vitt. X orr. p. 852. B. αἱρεθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου χρήματα πολλὰ συνήγαγεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν καὶ παρασκευάσας τῇ θεῷ κόσμον, νίκας τε ὁλοχρύσους πομπεῖά τε χρυσᾶ καὶ ἀργύρεα καὶ κόσμον χρυσοῦν εἰς ἑκατὸν κανηφόρους κτλ. coll. vit. Lycurg. p. 841. D. Pausan. 1, 29, 16. Nissen. p. 52. Simillima vero Dinarchea sunt iis, quae Aeschini exprobrat Demosthenes de cor. 311. ποῖαι τριήρεις; ποῖα βέλη; ποῖοι νεώσοικοι; τίς ἐπισκευὴ τειχῶν; ποῖον ἱππικόν; atque de f. leg. 282. ποῖος γὰρ ἵππος, ποία τριήρης, ποία στρατεία, . ἐν παντὶ τῷ χρόνῳ γέγονε παρὰ τούτων τῇ πόλει; Defensionem Demosthenis adversus ejusmodi accusationem habes de cor. 299. coll. 309.

§. 98. καθάπερ οἱ θεοὶ κτλ. Cf. §. 78. Idem oraculum, quod scribam orator jussit recitare §. 78., hic quoque recitatum esse putant: itaque Gruteri conjectura αὖθις (pro αὐτῆς) non displicuit Schmidtio. Verum idemne hic recitetur oraculum an aliud quoddam, potest dubitari: neque scio an ejusdem oraculi repetitio parum apta sit. Neque tamen verba αὐτῆς τῆς μαντείας non possunt absona videri, quum praecedant haec ἐν ταῖς μαντείαις. Quamobrem pro αὐτῆς conjeci ταύτης, quod δεικτικῶς dictum esset: cf. Droysen. üb. d. Aechth. p. 4.

§. 99. Πῶς κτλ. Haec verba videntur respicere ad ea, quae modo a scriba sunt recitata. — ὑμεῖς καὶ ὁ δῆμος ἅπας κινδυνεύῃ. Verbum sequitur substantivum non pronomen: de quo genere vide quae collegi ad Antiph. p. 129. — περὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ τῆς πόλεως. Similia habent Dem. de Chers. 39. in Phil. IV. 11. in Aristog. II. 11. Aesch. in Ctes. 134. Lycurg. 144. — οἱ δὲ διηλλαγμένοι πρὸς αὑτοὺς κτλ. Eandem sententiam expressit Orat. in Theocr. 40. οὐ γὰρ ὀλιγάκις ἑώρακα αὐτοὺς ἐπὶ μὲν τῶν δικαστηρίων καὶ τοῦ βήματος ἐχθροὺς εἶναι φάσκοντας ἀλλήλοις ἰδίᾳ δὲ ταὐτὰ πράττοντας καὶ μετέχοντας τῶν λημμάτων κτλ. φύσει τε γάρ εἰσι πονηροὶ καὶ τὰς τοιαύτας προφάσεις ὁρῶσιν ὑμᾶς ἀποδεχομένους.

§. 100. τί γάρ ἐστι κτλ. Ad sententiam comparanda sunt Aeschinis verba in Ctes. 191. — Πολύευκτε. Cf. §. 7. 58. Praesto fuisse videtur amico causam coram judicibus dicenti Polyeuctus, qui et ipse in reorum erat numero, neque tamen damnatus esse videtur. Caput enim fuit legationis ad Arcades missae Ol. CXIV, 2., cui socium se adjunxit Demosthenes patria expulsus. Vitt. X orr. p. 846. C. Plut. Dem. 27. — τί φασι . . διατελεῖν ποιοῦντας; Praesentis temporis infinitivi διατελεῖν, κρίνειν, γράφεσθαι, post praesens φασὶ illati ad praeteritum tempus spectant: cf. Dem. adv. Lept. 119. ταῦτα . . αὐτοί τε ποιεῖτε, καὶ τοὺς προγόνους ὀργίζεσθε ἐὰν μή τις φῇ ποιεῖν. in Androt. 41. 72. in Aphob. I. 24. Antiph. IV. γ. 1. V. 39. 71. Plat. Cratyl. p. 397. C. De quo genere adi Stallb. ad Plat. l. l. Blum. ad Lycurg. p. 110., et quae disputavi in contrariam partem (Antiph. p. 190.), negans diuturnitatis notionem necessario inesse ejusmodi infinitivo. Ad sententiam cf. Aesch. in Ctes. 194.

§. 101. γέγραψαι ψήφισμα κτλ. i. e. *num actione παρανόμων persequutus es ullum Demadis decretum?* Atque γράφεσθαι ψήφισμα, omisso actionis (παρανόμων) nomine, usurpat Demosthenes in Lept. 96. in Aristocr. 94. 95. in Timocr. 14. Sententia, quam expressit Dinarchus, similis est ei, quam Demosthenes habet in Androt. 66. et in Timocr. 173. Ceterum plus semel παρανόμων actione vindicatum est in Demadem: cf. Plutarch. Phoc. 26. Δημάδης δὲ μηθὲν μέρος ὧν ὤφειλε χρημάτων ἐπὶ ταῖς καταδίκαις ἐκτῖσαι τῇ πόλει δυνάμενος (ἡλώκει γὰρ ἑπτὰ γραφὰς παρανόμων) καὶ γεγονὼς ἄτιμος ἐξείργετο τοῦ λέγειν. ib. 30. Diod. 18, 18. ἦν γὰρ τρὶς ἡλωκὼς παρανόμων καὶ διὰ τοῦτο γεγονὼς ἄτιμος. ib. 48. Suid. v. Δημάδης· . . δὶς δὲ παρανόμων ἑάλω. — τὸν παρὰ τὸ τοῦ δήμου ψήφισμα κτλ. Non de Demade, sed de alio quopiam hic agi putavit Reiskius, quum viro celeberrimo vix videretur Demadis in foro statua aenea stetisse: eandemque sententiam amplexus est Schmidtius. Nihilo secius tamen τὸν ad Demadem referri posse sumpsit Schmidtius, verbis ἀλλὰ περιεῖδες κτλ. in hanc sententiam acceptis: *sed taceres si aenea ei in foro posita esset statua*: dubitans ille quidem, utrum ἂν particulam ab oratore omissam, an temporum injuria ejectam esse opinaretur. Fallitur uterque. Pertinent enim verba Dinarchi ad Demadem, virum et in dicendo multum valentem, et auctoritate apud plebem pollentem illis temporibus, quem statua donatum

esse certum est. Cf. Harpocr. v. ὀξυθύμια. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου φησί· „περὶ οὗ πολλῷ ἂν δικαιότερον ἐν τοῖς ὀξυθυμίοις ἡ στήλη σταθείη ἢ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἱεροῖς,“ ubi οὗ redit ad Demadem. Cf. Phot. lex. v. ὀξυθύμια Apsin. art. rh. (e Polyeucti orat. in Demad.) p. 707. ἐγράφη μὲν ψήφισμα χαλκῆς εἰκόνος τῷ Δημάδῃ· ὁ δὲ κατηγορεῖ τοῦ ψηφίσματος, ὅσα ἦν αὐτῷ διὰ πλειόνων εἰρημένα κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ὅτι μὴ ᾖ (ἦν) ἄξιος τῆς τιμῆς τυχεῖν, ταῦτα κεφαλαιωδῶς ἀνέμνησεν ὑποτυπῶν τὸ σχῆμα τοῦ ἀνδριάντος. De pluribus Demadis statuis loquitur Plutarchus reip. ger. pr. 27. τοὺς δὲ Δημάδου (ἀνδριάντας) κατεχώνευσαν εἰς ἀμίδας. — Quod pro τὸ . . ψήφισμα maliat rescribere τὰ . . ψηφίσματα, vereor ne multis arrideat ea mutatio, coll. §. 84. Dem. in Timocr. 149. in Neaer. 13. adv. Polycl. 3. de f. leg. 179. Quamquam ad certum quoddam decretum poterat respicere Dinarchus, velut Canonoi illud decretum (Xenoph. Hell. 1, 7. 21. Platner. Proc. u. Kl. I. p. 374.). Atque huc εἰσαγγελίαν pertinere docebit Schömannus de comitt. p. 196.

§. 102. δεινοί. Dobreus, εὖνοι conjiciens, non vidit haec spectare ad praegressa τὴν τοῦ ῥήτορος βοήθειαν καὶ δύναμιν.

§. 103. ὑμεῖς δὲ ἐν τοῖς ἔξω τὰς ἐλπίδας ἔχετε. Wurmius, coll. Wyttenb. ad Plutarch. I. p. 469., τοῖς ἔξω neutrius putat esse generis: sed sententiarum cohaerentia atque oppositus masculinum efflagitant genus: exstant οἱ ἔξω apud Lys. in Andoc. 6. Orat. in Theocr. 55. Dem. ep. 3. p. 639. Bkk. Ad sententiam cf. Dem. de cor. 323. τὴν μὲν πόλιν διασύρουσιν — ἔξω δὲ βλέπουσι. — ἁμιλλώμενοι κτλ. Certatim, inquit, adulamini iis, qui, ut ipsi fatentur, (modo?) Alexandri rebus student et (modo?) Harpali commodis inservierunt. Obscurius loquitur orator, certos quosdam, opinor, homines designans, exteris sese quibusvis hominibus venditantes. — Νικάνορι. Cf. §. 81.

§. 104. τοσούτῳ τολμηρότερον. Jungas necesse est haec verba, quae adverbii gerunt vicem, cum illis ἐλεεινὸν νῦν σεαυτὸν κατασκευάζεις: ut facile careamus Wolfii conjectura τολμηρότερος. — ὁ μὲν προειρηκὼς κτλ. Demadis impudens audacia satis nota est: v. Plutarch. Phoc. 30. Hermog. de invent. I, 2. in Walz. Rhett. gr. III. p. 74. Diversa participia προειρηκὼς καὶ ὁμολογῶν, non ad idem tempus haec pertinere ostendunt: illud enim ad certam pertinet rem, quae in comitiis, nescio qua occasione oblata, acta erat; hoc, imperfecti temporis vi praeditum,

in universum notat hominis impudentiam, qua eo tempore utebatur. Similia de Philocrate affert Demosthenes de f. leg. 114. 119. 245. — Documento sunt ea, quae hic leguntur et in Aristog. 15., Demadis causam, qui absens condemnatus est, actam esse ante Demosthenis litem. Nec vero assentiaris Westermanno, qui suspicatur (Quaestt. Dem. III. p. 125.), Demadem non ausum esse sese in actione Harpalica defendere, quia eo tempore notatus esset infamia. Nam post Alexandri demum mortem in judicio *παρανόμων* infamiae notam subiit. Cf. Droysen. Alexander p. 535. Eysell. dissert. p. 66. Nec minus certum est, jam sexto post causam Harpalicam actam mense Demadem in concione coram populo fecisse verba (Plutarch. Phoc. 22.). Itaque aut dicis causa in hunc vindicatum est, aut, Alexandro intercedente, id quod Droysenius putat, reo poenam remiserunt Athenienses. — *τούτοις δεῖξαι τὸ πρόσωπον*. *Τούτοις*, quod praebet cod. N pro vulg. *αὐτοῖς*, ad judices pertinet. Cf. III. 3.

§. 105. *παρειλήφατε παρὰ τοῦ δήμου .. ἤδη* i. e. *jam nunc vobis puniendum tradidit populus facinus commissum*: cf. Lycurg. 4. *πρῶτον μὲν ἡ τῶν νόμων τάξις, δεύτερον δ' ἡ τῶν δικαστῶν ψῆφος, τρίτον δ' ἡ τούτοις τἀδικήματα παραδοῦσα κρίσις*. Pro *ἤδη* in codicibus exstat *εἶδος*: quamobrem in verborum *τὸ πρᾶγμα τὸ γεγενημένον ἤδη* locum Baiterus et Sauppius substituerant haec *τὸ πρ. τὸ γεγενημένον ὄνειδος*, quae commoda equidem sententia carere putaverim. — *Δημοσθένης εἰσάγεται πρῶτος*. Cf. Plutarch. Dem. 26. *ἐν δὲ πρώτοις αὐτοῦ τῆς βουλῆς ἐκείνου καταψηφισαμένης, εἰσῆλθε μὲν εἰς τὸ δικαστήριον*. Dem. ep. 2. p. 636. Bekk. *καιρῷ τινὶ ληφθεὶς καὶ οὐκ ἀδικήμασι τῇ πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐν ταῖς αἰτίαις ὀργῇ περιπέπτωκα ἀδίκως τῷ πρῶτος εἰσιέναι*. Demadem ante Demosthenem in jus vocatum esse vidimus §. 104.: neque vero hic comparuit. Etiam Philoclem ante Demosthenem statuunt in jus vocatum esse Westermannus (Qu. Dem. III. p. 117.) et Eysellus (dissert. p. 62.) propter Dinarchi locum in Philocl. 14. *ἑωρακότες τὸν δῆμον ἅπαντα κατήγορον τούτου γεγενημένον καὶ προκεχειρικότα πρῶτον τῶν ἄλλων ἐπὶ τῷ τὴν τιμωρίαν ἐν ὑμῖν δοῦναι* (alterum Dinarchi locum, quem citat Eysellus (in Dem. 29.), alio pertinere demonstravi in ann. ad §. 29.): atque hunc quoque non comparuisse credunt. Sed in judicio praesto fuisse hominem docet §. 3. orationis in Philoclem: *ὅμως ἐτόλμησεν εἰς .. ὑμᾶς .. ἐλ-*

θεῖν καὶ δεῖξαι ἑαυτόν . . νυνὶ δὲ ἀπολογησόμενος ἥκει. Vid. prooem. nostr. in or. in Philocl. Quae quum ita sint, si hoc dicit orator III. 14., plebem jussisse *Philoclem primum in jus vocari*, quacunque de causa hoc non potuisse fieri certum est: aut non de certo ordine loquitur orator, sed plebem dicit jussisse *in hunc potissimum vindicari.* — *ὑμεῖς οἱ κύριοι πάντων.* Cf. III. 16. Demosth. in Mid. 223. Lycurg. 4. Aristot. Polit. 4, 14, 16.

§. 106. *παράδειγμα ἐξολεσετε.* Wurmius proposuit *δεῖγμα ἐξολσετε*: quae dictio usitatissima est. Sed tuetur vulgatam Dem. ep. 3. p. 643. Bekk. *ὅταν γε τοιαῦτα οἷα τὰ νῦν παραδείγματα ἐκφέρητε.*

§. 107. *Οὐ καταπληκτέον ἐστίν.* Augerus: *Ne vous laissez pas effrayer*: recte Goldhagen: *Lasst euch nicht übertäuben.* — *οὐδὲ προετέον . . τοῖς Δημοσθένους ἐλέοις τὴν κοινὴν κ. δικαίαν ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀπολογίαν.* Nominis *ἀπολογίαν* loco cum Bekkero Schmidtius *τιμωρίαν* censet rescribendum. Vulgatam defendit Wurmius, ita tamen ut virum doctum oratoris sententiam perspexisse negaverim. Ita enim adumbrat Dinarchi sententiam: „Nolite, inquit, Demostheni remittere officium et necessitatem sui defendendi eam, quam et publica salus ac dignitas (*κοινὴν*) et jus postulat judiciale (*δικαίαν*). Nam nemo vestrum eum coëgit etc. — *Κοινὸν* est quod pertinet ad omnes, — ad rempublicam: eamque defensionem etiam *ὑπὲρ τῆς πόλεως* esse dixit Dinarchus, ex qua manifestum fieret, non ad civitatem universam pervenisse illam pecuniam, quae existimatione ad Graecos et ad Alexandrum veniret, timere se dixit Dinarchus supra §. 93. et saepius.“ Hactenus Wurmius. Sed neque verba *προέσθαι τὴν ἀπολογίαν* respondent latinis: *remittere officium sui defendendi*, neque Dinarchus potuit contendere Demosthenis defensione, ita ut decebat instituta, universam rempublicam corruptionis suspicione liberatum iri: imo res longe aliter habuit. Hoc dicit Dinarchus: Nolite Demosthenis lacrimis condonare supplicium justissimum illud quidem atque universae civitati salutare, quippe qua civitas se purget Alexandro, culpam ad paucos atque perditos homines transferens. Itaque ipsa poena est *ἡ ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀπολογία.*

§. 108. *πολὺ γὰρ ἂν δικαιότερον ἐλεήσετε κτλ.* De futuro cum *ἂν* particula juncto v. ann. cr. Ad sententiam com-

pares Lys. in Ergocl. 14. Dinarch. III. 13. 20. 21. Lycurg. 150. Imitatus est hunc locum Charisius ap. Rutil. Lup. de fig. II. 6.

§. 109. εἰς τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα ἀποβλέψαντες. Vulgata σῶμα pro ἀξίωμα habet: quod ferri non posse viderunt Marklandus et Wurmius. Quamquam memini legere apud Themistium VII. p. 139. Dind. οὐδὲν γὰρ οὕτω περὶ πλεῖστον βασιλεῖ ποιητέον ἐστὶν ὡς τὸ σῶμα τῆς βασιλείας. σῶμα δὲ τῆς βασιλείας τὴν ὑπήκοον γῆν εἰπὼν τις οὐκ ἂν ἁμάρτοι. Sed poetarum hoc audaciam redolet, neque Dinarchi sententia ferret illud Themistii σῶμα. Atque frequentissimi usus est apud Atticos scriptores τὸ ἀξίωμα τῆς πόλεως.

§. 110. ἐξ οὗ προσελήλυθε πρὸς τὸ πολιτεύεσθαι. Quod vulgo ferebatur ἐξ οὗ πρ. εἰς τὸ πολ. ferri nequit: quamquam Schmidtius: Demosthenem, inquit, eo clarum factum esse, quod accessit in reipublicae administrationem, non eo, quod ad reip. administrationem accessit. Quae verba obscuritate laborant. Neque quisquam illius dictionis attulit exemplum. Ipsam sententiam et verba praeivisse videtur Aeschines in Ctes. 134. — ἀντὶ μὲν λογογράφου κτλ. Conf. Aeschin. in Ctes. 173. ἐκ τριηράρχου λογογράφος ἀνεφάνη . . ἄπιστος δὲ καὶ περὶ ταῦτα δόξας εἶναι καὶ τοὺς λόγους ἐκφέρων τοῖς ἀντιδίκοις ἀνεπήδησεν ἐπὶ τὸ βῆμα. — τὰς δίκας λέγοντος ὑπὲρ Κτησίππου καὶ Φορμίωνος κτλ. Ctesippus est perditissimus Chabriae filius, de quo vid. F. A. Wolf. Prolegg. Lept. p. 53. Schaefer. Appar. III. p. 166. Designatur Dinarchi verbis συνηγορία adversus Leptinem, circa Ol. CVI. 2. ab ipso Demosthene perorata (Plutarch. Dem. 15.). Ea quoque oratio, quae pro Phormione conscripta est Ol. CXII, 1., in Demosthenis est reliquiis, atque, si fides habenda verbis Dinarchi, hanc quoque ipse Demosthenes habuit. V. Becker. Demosthenes als Staatsm. u. Redner p. 430. Utramque orationem dedecori fuisse Demostheni et Dinarchus dicit et Plutarchus Dem. 15.

§. 111. μὴ ἔνοχος ὢν ταῖς μελλούσαις ἀποφάσεσιν. Confer quae infra leguntur οἱ τὴν προσδεχομένην καθ᾽ αὑτῶν ἀπόφασιν ἄπιστον βουλόμενοι γενέσθαι συνηγοροῦσιν. Postquam per sex menses senatus Areopagiticus inquisiverat in reos pecuniae ab Harpalo acceptae (§. 45.), nomina eorum, quos corruptos esse compererat, populo indicavit. Verum inquisitionem a populo Areopagitis mandatam nondum absolutam fuisse patet ex iis,

quae attuli: quo facit etiam §. 89. τέτταρα γὰρ τάλαντά ἐςι καὶ ἑξήκοντα ἤδη εὑρημένα. Atque eodem videtur pertinere §. 112. πάντας τοὺς ἀποπεφασμένους καὶ τοὺς μέλλοντας. — εἰδότας ὅτι ἐκ πάντων τούτων γεγένηται συνεργία . . . ἄφεσιν i. e. tenentes, horum omnium opera Harpalum et in Piraeeum intromissum esse (cf. III. 1.) et e vinculis evasisse. Quod in vulgatis exstat γίνεται equidem commutavi cum γεγένηται: namque apertum est de praeterito agi tempore. De praepositione ἐκ cf. Bernhardy. Synt. p. 228. Schömann. ad Isae. p. 348. Stallbaum. ad Plat. Theaet. p. 171. B.

§. 112. μὴ ἀποδέχεσθε αὐτῶν . . . μηδὲ τὴν αὐτοῦ τούτου μανίαν. Fuit quum propter extrema verba desiderarem in priore membro accusativum τοὺς φενακισμοὺς vel τὰς προφάσεις: neque tamen graeca lingua respuit variatam ejusdem verbi structuram. Atque latissime patet verbi ἀποδέχεσθαι cum genitivo copulati usus in prosa oratione. Cf. Lys. in Nicom. 1. de vuln. 14. Isocr. adv. Euthyn. 18. Dem. in Dionysod. 31. Plat. Phaed. p. 92. A. 96. E. Schaefer. Appar. V. p. 420. Stallb. ad Plat. Euthyphr. p. 62. — ὃς μέγα φρονεῖ κτλ. Cf. Dem. in Mid. 198. πλουτεῖ μόνος, λέγειν δύναται μόνος. — ὅτι μᾶλλον ἐξελήλεγκται φενακίζων ὑμᾶς. Et codices variant hoc loco et critici haec verba tentant. Sed omnem tolli difficultatem puto, verbis μᾶλλον φενακίζων junctis: *quia, inquit, istum vos praeter modum decipere convicimus.* Μᾶλλον enim non raro est: *justo magis, nimium, supra modum.* Cf. Matth. gr. ed. 3. II. p. 1021. Bernhardy. Synt. p. 433. Stallbaum. ad Plat. Phaed. p. 63. D. Quodsi quis haereat in verbis μᾶλλον φενακίζων, comparet is velim verba Dem. in Olymp. 53. περαιτέρω μαίνεσθαι. — κἂν ὕςερον ἐγκαλῆτε τοῖς ἀφεῖσιν. Ita rescripsi, optimorum codicum vestigia sequutus, pro vulgat. καὶ ὕςερον ἐγκαλεῖτε κτλ., quamquam in futuri forma ἐγκαλεῖτε minime equidem offendo cum Reiskio. Verum metuo, ne quis cum Dobreo post ἐγκαλῆτε insertum malit αὑτοῖς i. e. vobis ipsis. Neque tamen hoc necessarium est. Dinarchus enim ad universos judices refert quae ad eos solos pertinent, qui calculis suis damnaturi sint reum: quasi omnium judicum odium suscepturi sint ii, qui Demosthenem absolverint. Ad sententiam Dinarchi proxime accedit lucemque affundet Dinarcheis or. in Aristog. I. 100.

§. 113. Ἐγὼ μὲν οὖν κτλ. Similes perorationes vide apud

Aeschin. in Ctes. 360. Lycurg. 149. Lys. in Alcib. II. 12. — ὅσον εἰς . . ἥκει. Cf. Aristoph. Plut. 915. εἰς ἔμ' ἥκει τῆς πόλεως τὰ πράγματα. Dem. prooem. 22. τῶν μὲν γὰρ πράξεων, εἰς οὓς ἂν ἥκωσι, κύριοι καθίςανται. de f. leg. 30. ὅσα τῆς Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἧκε. — οὐ χάριν προὐργιαιτέραν τῆς τ. δ. χειροτονίας ἐποιησάμην i. e. gratiam non habui antiquiorem munere accusatoris, quod a populo mihi est mandatum.

II.

IN DINARCHI ORATIONEM IN ARISTOGITONEM.

PROOEMIUM.

Oratio ea, quae in causa Harpalica contra Aristogitonem, hominem perditissimum, a Dinarcho conscripta et ab accusatore nescio quo coram judicibus habita est, commemoratur a Dionysio Halicarnassensi (de Din. jud. 10.). Quem virum criticum ad nostram respicere orationem arguunt verba ab eo excitata *Πάνθ' ὡς ἔοικεν, ὦ ἄνδρες*, etsi in nostris exemplaribus nomen *ἄνδρες* cum voce *Ἀθηναῖοι* commutatum est. Neque vero quisquam veterum grammaticorum et lexicographorum, quod equidem sciam, hujus orationis memor est: nisi forte huc spectat lexicon rhetoricum in Bekkeri Anecdd. I. p. 237. v. *δεινοποιὸς πονηρία*: cf. Suid. v. *δεινοποιὸς* et ann. nostr. ad orat. in Aristog. §. 4. Nec mirum: is enim est orationis modus angustis finibus circumcumscriptae, ut virorum doctorum negligentia habeat quo excusetur. Quamquam dicendi genus, quod in hac oratione deprehendimus, non caret oratoria vi dicendi, assurgitque nonnumquam ad gravitatem eam, quae oratorem decet in perditos cives invehentem. Neque hoc fugit veterem illum sophistam, qui, persona Demosthenis induta, orationem in Aristogitonem (primam) composuit. Is enim e Dinarchea nostra tantum non omnia, quae

ad Aristogitonis personam pertinent, atque alia quaedam in suum usum convertit: qua in re ita versatus est, ut et fusiore dicendi genere et affectata gravitate eorundemque sententiarum atque rerum assiduitate manum prodiderit imitatricem. De qua re quum luculenter exposuerit Westermannus in tertia Quaestionum Demosthenicarum particula p. 94 sq., ad eam dissertationem lectores equidem relegandos esse censeo.

In conscribenda hac oratiuncula Dinarchus, qui est hujus oratoris mos, ad alias nonnumquam confugit orationes. Nam et ex sua in Demosthenem quaedam huc transtulit, neque aliorum sprevit orationes. Temporum injuria factum est, ut extrema hujus orationis parte careamus: neque enim vereor, ne quis oratorem credat, quum peroraturus esset, pronuntiasse verba §. 26. τοίγαρτοι .. βάρβαρον. Illud dubitari potest, utrum primo loco in hac causa dixerit is, cui Dinarchi oratio conscripta est, an in δευτερολογιῶν numero hanc quoque ponamus oporteat. Equidem, quum narratione careat oratio, et obiter tantum atque perfunctorie Aristogitonis in re Harpalica partes tangat actor, persuasum habeo, accusatorem nostrum non primum verba fecisse coram judicibus. Etenim hoc unum discimus ex hac oratione, viginti minis, vili sane pretio, Aristogitonem operam suam vendidisse Harpalo, in concione silentio potius quam oratione interponendam. (§. 1.) De exitu hujus litis in Dem. ep. 3. p. 644. Bekk. legimus, judicum calculis absolutum esse Aristogitonem: ἐφ᾽ οἷς Ἀριστογείτονα ἀφείκατε, ἐπὶ τούτοις Δημοσθένην ἐκβεβληκότες.

Ceterum nonnulli ex iis, quos a Dinarcho abjudicasse orationem in Demosthenem supra indicavi, hanc quoque orationem et eam, quae in Philoclem conscripta est, addubitant, argumentis illi quidem minime usi. Quibus satis habeo respondere, et Dionysii auctoritate et sententiarum orationisque colore hanc orationem assignari Dinarcho.

---

§. 1. θαυμασιώτατον. Vereor ne quis conjiciat θαυμαστότατον: at non semel apud oratores alteram formam reperimus, velut apud Lys. in Andoc. 19. Isae. de Cleon. h. 28. Orat. in Theocr. 63. Dindorf. Vid. Pierson. ad Moer. p. 138. ed. Lips. Schöm. ad Isae. p. 189. — εἴκοσι μνῶν. Vide ann. ad I. 89.

§. 2. τούτῳ μέν γε καινὸν οὐδὲν κτλ. Cf. Kiessling. Quaestt. Att. p. 9. — καὶ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ κτλ. Ad verba Wurmius apte contulit Theophrast. charact. 6. τὸ δεσμωτήριον πλείω χρόνον οἰκεῖν ἢ τὴν αὑτοῦ οἰκίαν: de re vide infra §. 9. 16., quam tangit personatus Demosthenes in Aristogit. I. 56. 60. 67. — καὶ ὀφείλων τῷ δημοσίῳ κτλ. Ad hoc ipsum crimen pertinent duae in Aristogitonem orationes, quae hodieque in Demosthenis orationibus circumferuntur. Ad verba confer Dem. in Aristogit. I. 94.

§. 3. διαπειρασόμενος ἥκειν τῆς ὑμετέρας γνώμης. Cf. Lys. in Nicom. 34. τὴν δὲ ὑμετέραν ψῆφον καταπειράσοντες εἰσεληλύθασιν εἰς τὸ δικαςήριον. Andoc. de myst. 105. οἱ δὲ ἀποπειρώμενοι τῆς ὑμετέρας γνώμης κτλ. Dem. in Dionysod. 18. οὐ τῷ δικαίῳ πιςεύων, ἀλλὰ διάπειραν ὑμῶν λαμβάνειν βουλόμενος. — ἂν θεὸς θέλῃ καὶ ὑμεῖς σωφρονῆτε. Similia ex oratorum reliquiis collegi ad Antiphont. p. 141. — οὐ γὰρ δὴ κτλ. Proxime ad universam hujus loci sententiam atque ad ipsa verba Dinarchi accedunt quae fusius dicta sunt apud Dem. in Aristog. I. 95 sq.

§. 4. εἰ μὲν οὖν κτλ. Eandem sententiam expressit Dem. in Aristog. I. 10. coll. 6. 7. — δευσοποιὸν . . πονηρίαν. De voce δευσοποιὸς adi Timaei gloss. p. 75. Schol. Plat. p. 403. Bekk. Harpocrat., Suidam, Thom. M. p. 86. Ritschl. Phavorin. s. v. Ruhnken. ad Timae. Valcken. ep. ad J. A. Ernesti ed. Tittm. p. 155. Jacobs. epist. ad Göller. p. 258. Atque huc potissimum pertinent verba Lex. rhetor. in Bekkeri Anecdd. I. p. 237. δευσοποιὸς πονηρία· ἡ ἔμμονος καὶ ἄνιατος πονηρία, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς πορφύρας τῆς ἔμμονον ἐχούσης τὴν χρόαν διὰ τὸ ἀκριβῶς καὶ κατόχως βεβάφθαι, atque Suidae verba s. v. — καὶ δευσοποιὸς πονηρία. μετῆκται ἡ λέξις ἀπὸ τῶν καταβεβαμμένων ἐρίων. σημαίνει δὲ τὸ βέβαιον καὶ ἀνέκπλυτον τοῦ χρώματος. οἱ συγγραφεῖς δὲ ὅταν ἀμετακίνητόν τι δηλῶσαι βούλωνται, καταχρῶνται τῇ λέξει καὶ ἐπ' ἄλλων. δύναται οὖν ἡ δευσοποιὸς πονηρία ὑπερβάλλουσα εἶναι, καὶ ἧς οὐχ οἷον ἦν περιγενέσθαι. — ἐκκόψατε i. e. discutite, eludite. V. Lys. in Ergocl. 6. Isae. de Cir. h. 39. Schöm. ad Isae p. 398. Wurm. ad h. l.

§. 5. διότι. Cf. I. 3. — πάντα προϊεμένων. Nihil censeo causae esse, cur cum Dobreo inseramus particulam ἄν, quum non de iis agat orator, qui si occasionem nanciscerentur, ven-

derent omnia, sed de iis, qui revera vendunt omnia i. e. rempublicam. — *ἀλλ᾽ ἐκκαθάρατε . . ἐκ τῆς πόλεως*. Verborum structura displicet Wurmio, qui recte dici contendit *τὴν δωροδοκίαν ἐκκαθαίρειν* v. *τὴν πόλιν*, et *τὴν πόλιν τῆς δωροδοκίας*, non item *ἐκκαθαίρειν τι ἔκ τινος*. Quae ratio non videtur abhorrere ab *eruncandi* notione, quae saepenumero inest verbo *καθαίρειν*, velut apud Diphilum frgm. p. 224. Hertel. *τοιοῦτον ἐκκαθαίρομεν γένος*. Plat. Eutyphr. 2. D. *πρῶτον μὲν ἡμᾶς ἐκκαθαίρει κτλ.* Dionys. Halic. art. rhet. 11, 6. *εὑρήσεις τὸν ἰατρὸν διαλεγόμενον λέγοντα· Δεῖ τοῦτο ἐκκαθᾶραι, ἐκτεμεῖν αὐτό.* Plat. Menex. p. 241. D. *ἀνακαθηράμενοι καὶ ἐξελάσαντες πᾶν τὸ βάρβαρον ἐκ τῆς θαλάσσης*, ut taceam de scriptura cod. Ar. Thucyd. 1, 4. *τό τε λῃστικόν, ὡς εἰκός, καθαίρει* (pro vulg. *καθήρει*) *ἐκ τῆς θαλάσσης*.

§. 7. *περὶ τουτωνὶ τῶν ἀγώνων*. Cave ne cum Reiskio singularem numerum inferendum censeas: loquitur enim Dinarchus non de una Aristogitonis causa, sed de omnium litibus, ad quos largitio Harpalica pertinet. — *ὡς παρὰ κτλ.* i. e. quippe quae ab Areopagitis sit instituta. Reiskius quum non perspiceret ironiae speciem, quam haec verba prae se ferunt, de inserenda negatione cogitavit.

§. 8. *Ἀλλ᾽ αὐτὸς ὁ κρινόμενος . . . φείσασθαι*. Confer Dem. in Aristogit. I. 76. De patre Cydimacho adi ejusdem orationis §. 65 sq. 77. et Suid. v. *Ἀριστογείτων Κυδιμάχου ἢ Λυσιμάχου κτλ.* et *Ἀριστογείτων Σκυδίμου* (rescrib. *Κυδιμάχου*) *συκοφάντης. τούτου ὁ πατὴρ ὀφλήσας τῷ δημοσίῳ τελευτᾷ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ. καὶ αὐτὸς Ἀριστογείτων μετὰ ταῦτα ὡς κληρονόμος τοῦ ὀφλήματος ἐδέθη κτλ.* cf. Polluc. 5, 65. De filii erga patrem impietate cf. Dem. in Aristogit. I. 54. 58. et nostr. 11. 14. 18. 20. — *Κυδιμάχου μὲν τοῦ πατρὸς τοῦ Ἀριστογείτονος κτλ.* Articulum ante *Κυδιμάχου* illatum in vett. edd. ejiciendum censuerunt Reiskius atque Bekkerus; Schmidtio contra ita necessarius visus est articulus, ut, si ab omnibus codicibus abesset, conjectura eum addendum esse crediderit vir doctus. Equidem codicis N auctoritatem sequutus omisi articulum: quippe quum e codicum auctoritate rem pendere persuasum haberem, ita ut et illos errasse et hunc verum non vidisse existimarem. Solent enim Graeci, quum appositionem subjiciunt nomini proprio, ante proprium nomen omittere articulum: neque tamen infrequens est contrarius usus. Cf. Isae. de Hagn. h. 30. de Astyph.

h. 19. et quae collegit Schömannus ad Isae. p. 417. Dubitari autem potest, utrum articulus ante Ἀριςογείτονος ad τοῦ πατρὸς redeat, sicut apud Isae. de Astyph. h. 17. Εὐθυκράτει . . τῷ πατρὶ τῷ Ἀςυφίλου, an cum Ἀριστογείτονος nomine coalescat. Illud Graecorum suadet consuetudo, hoc non respuit. V. Schaefer. ad Greg. p. 1048. Appar. crit. I. p. 216. Krüger. ad Xenoph. Anab. p. 84. 128. Schömann. ad Isae. p. 17. n. cr. Ceterum genitivus Κυδιμάχου non pendet e verbis θανάτου καταγνωσθέντος sed subjecti potius quam objecti vicem gerit: velut apud Plut. de rep. p. 558. A. ἀνθρώπων καταψηφισθέντων θανάτου ἢ φυγῆς. Polyb. 4, 35. κἂν θανάτου τις ᾖ κατακεκριμένος. Tzetz. Chil. 6, 79. καταγνωσθεὶς θανάτου. Matth. gr. §. 370. n. 3. — οὐ τυχόντα τῶν νομίμων. Τὰ νόμιμα h. l. sunt *justa funebria*, quae proprio nomine solent nuncupari τὰ νομιζόμενα: quamquam alterum quoque nomen frequentant. Thucyd. 3, 58. Lycurg. 97. 147. Dem. or. funebr. 8. 37. Dionys. Halic. de adm. vi dic. in Demosth. 24. Exposuit praeclare et de iis, quae proximo post mortem tempore peragi solebant, et de annuis solemnibus cultuque deorum manium Schömannus ad Isae. p. 182 sq. 217 sq. 222 sq. Pertinet huc lex κακώσεως γονέων apud Dem. in Timocr. 105. excitata, quo spectant verba ib. 107. τοὺς τῷ γήρᾳ βοηθοὺς λυμαίνῃ, οἳ καὶ ζῶντας ἀναγκάζουσι τοὺς παῖδας τοὺς γονέας τρέφειν, καὶ ἐπειδὰν ἀποθάνωσιν, ὅπως τῶν νομιζομένων τύχωσι, παρασκευάζουσιν. Cf. Isae. de Cleonym. h. 39. de Ciron. h. 32. Aesch. in Tim. 13. 14. Platner. Proc. u. Klag. II. p. 232 sq.

§. 9. ὅτ' εἰς τὸ δεσμωτήριον κτλ. Rem habes Dem. in Aristog. 60. 63. — τοιαῦτα . . ποιεῖν αὐτούς. In αὐτοὺς ne cum Wurmio offendas novissimisque Dinarchi editoribus, memineris respicere oratorem ad v. δεσμωτήριον, ita ut δεσμωτῶν notio obversetur loquentis animo. Quod genus et Graeci ferunt et Hebraei et Romani: cf. Plat. Phaed. p. 58. B. τὸ πλοῖον . . αὐτοὺς (i. e. τοὺς πλέοντας). Jon. 1, 3, לָבוֹא עִמָּהֶם — וַיִּמְצָא אָנִיָּה. Plaut. Rud. Act. 2. Sc. 3, 52. In *balneas* . . . quippe qui, quem *illorum* observet, falsust, i. e. eorum, qui sunt in balneis. Eodemque faciunt quaedam exempla collecta a Bremio ad Isocr. fasc. I. p. 213 sq. Neque audiendus est Wurmius, qui „αὐτοῦ, inquit, emendandum esse, vel ex sequenti pronomine ἐκείνους apparet." Cui fraudi fuit diversorum pronominum αὐτοὺς et ἐκείνους ad eosdem homines spectantium consociatio. Tu

conferas vel Thucyd. 1, 132. ἀνὴρ Ἀργίλιος παιδικά ποτε ὢν αὐτοῦ καὶ πιςότατος ἐκείνῳ, et Xenoph. Memor. 4, 1, 1. τοὺς εἰωθότας τε αὐτῷ συνεῖναι καὶ ἀποδεχομένους ἐκεῖνον. Quod genus multa collegit Foertsch. Observ. in Lys. oratt. p. 71 sq.: cf. ann. ad Antiphont. p. 217. — ὡς ἐκείνους ἀποψηφίσασθαι κτλ. Vide Dem. in Aristog. I. 62. Wurm. ad h. l.

§. 10. κλέπτην . . ληφθέντα. Suid. v. Ἀριςογείτων. — ἐν δὲ τῷ δεσμωτηρίῳ κλέψας γραμματεῖον κατεγνώσθη ὑπὸ τῶν δεσμωτῶν. Dem. in Aristog. I. 60. — τοὺς ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου κλέπτοντας. Recte Schmidtius comparat vernacula: wenn einer aus dem Gefängnisse stiehlt, ut nihil hic addiderim cum Reiskio. — ὅπ' ἐμπορίου ἐπιμελητὴς λαχὼν ἀπεδοκιμάσθη. Huc respicit Dem. in Aristog. I. 30. εἴ τις . . εἴποι τοῖς βιαζομένοις ἐξεῖναι λέγειν . . ἢ τοῖς ἀποδεδοκιμασμένοις ἄρχειν λαχοῦσιν. ib. 67. τὴν ἀρχὴν ἣν ἔλαχε ἀπεδοκιμάσατε. Ceterum de curatoribus emporii v. Hermann. gr. Staatsalt. §. 136, 6. Schömann. Antiqq. p. 248.

§. 11. ἔπειτ' εἰρωνεύεσθε πρὸς ὑμᾶς αὐτούς. Parum recte Augerus: *Après cela, vous balancez encore entre vous.* Πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς eandem referre sententiam puto quam πρὸς ἀλλήλους: conf. Matth. gr. ed. 3. p. 1088. Kühner. gr. II. §. 629. p. 325. εἰρωνεύεσθαι est *simulare ignorantiam*, cf. Dem. or. funebr. 18. Aristoph. Avv. 1128. Both., ut hoc dicat orator: *vobis invicem fucum faciatis.*

§. 12. ὁ κατὰ τῆς ἱερείας τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Βραυρωνίας καὶ τῶν οἰκείων αὐτῆς κτλ. Rem tangit Libanius in argum. or. I. in Aristogit. (cf. Greg. Cor. in Schol. Hermog. Reisk. Orr. gr. VIII. p. 945.): de qua vide Boeckh. Staatsh. I. p. 410. Meier. et Schöm. Att. Proc. p. 737. Kiessling. Quaestt. Att. p. 9. Decretum rogavit Aristogito contra Hieroclem, qui quum, a sacerdote (ὑπὸ τῆς ἱερείας) jussus, sacras vestes portaret εἰς τὸ ἱερὸν κυνηγέσιον, deprehensus erat ut sacrilegus. Quod decretum a Phanostrato, Hieroclis patre, actione παρανόμων accusatum est. Causa cecidit Aristogito atque lis ei aestimata est quinque talentis. Ἱερὸν illud κυνηγέσιον Kiesslingio videtur pertinere ad Dianae Brauroniae templum, quod erat in arce Attica (Pausan. 1, 23, 9.). Equidem suspicor eum locum, quem τὸ ἱερὸν κυνηγέσιον nominat Libanius, vel in pago Braurone fuisse (cf. Pausan. 1, 33, 1. Strabon. IX. 1. p. 244. Tauchn.

Anecdd. Bekk. I. p. 220. Phavorin. s. v.) atque pertinuisse ad festum illud, quod virgines Atticae αἱ ἀρκτευόμεναι quinto quoque anno celebrabant deae Brauroniae, ἀρκτωμιμούμεναι (schol. ad Aristoph. Lysistr. 646.) crocotisque vestibus indutae (v. schol. cit. et Suid. v. ἄρκτος). Vide O. Müller. Orchom. p. 309. Dor. I. p. 380 sq. Corsin f. Att. 2, p. 318. Quod attinet ad ἱερὰ ἱμάτια, ἐφ᾽ οἷς καὶ χρυσᾶ γράμματα ἦν δηλοῦντα τοὺς ἀναθέντας, ab Hierocle portata, quorum mentionem facit Libanius, possis huc referre ipsas vestes crocotas. Hierocles denique e familiaribus atque necessariis sacerdotis (τῶν οἰκείων) videtur fuisse: quamquam nostrum oratorie rem auxisse dixeris. — πέντε ταλάντων τιμῆσαι τούτῳ. Vitiosam scripturam τοῦτον correxerunt novissimi editores cum codice N: idem vitium jure, codicibus omnibus refragantibus, apud Lys. in Nicom. 23. sustulerunt cum Reiskio recentiores editores. Quod corrigere debebat etiam in Philostrat. vitt. sophist. p. 33. novissimus editor Kayser.

§. 13. οὐ τὸ τελευταῖον οὗτος ἐνδειχθεὶς ὑπὸ Λυκούργου κτλ. Cf. Kiessling. Quaestt. Att. p. 4 sq. Westerm. Quaestt. Dem. III. p. 106. Rem suo more fusius effert personatus Demosthenes in Aristog. I. 49. conf. ib. 94. atque tangit etiam Dem. ep. 3. p. 641. Bekk. ἡνίκα Ταυρέας καὶ Πάταικος καὶ Ἀριστογείτων καὶ αὐτὸς (ὁ Μοιροκλῆς) εἰς τὸ δεσμωτήριον παραδοθέντες οὐ μόνον οὐκ ἐδέδεντο ἀλλὰ καὶ ἐδημηγόρουν. — περιπατῶν . . . ἐκάθιζεν. Post δικαστηρίων verbum excidisse cum Reiskio equidem opinor: v. ann. crit. Schmidtio, qui καὶ particulam (in vv. καὶ εἰς προεδρ.) interpretatur Latinorum particulis *etiam*, *vel*, *adeo*, nihil neque addendum neque mutandum videtur. Verum neque haec παραδοθεὶς . . περιπατῶν apte junxerit quisquam, neque illa περιπατῶν . . ἐκάθιζεν ullo modo possis consociare. — Sedes primaria illa, quam commemorat noster, pertinet ad concionem, ubi prytanes in gradibus suggestus, qui pro subselliis erant, praesidebant. V. Aristoph. Eccl. 86. Schömann. de comitt. p. 89 (G.).

§. 14. ὃν οἱ νόμοι μὲν πολλάκις ὑμῖν παραδεδώκασι τιμωρήσασθαι κατεψηφισμένον ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἐνδειχθέντα, φυλάξαι δ᾽ οὐδ᾽ οἱ ἕνδεκα κτλ. Sauppius epist. cr. p. 107. vulgatam scripturam impugnat: „Nec leges, inquit, *damnatum* tradunt, sed damnandum, nec cives *damnatum* reum faciunt.

Atque ἐνδειχθέντα nihil est nisi conjectura Musuri e §. 13. desumpta, nam in libris est διδαχθέντες. Quare Dinarchum scripsisse conjicio τιμωρήσασθαι, κατεψηφισμένον δ᾽ ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἀπαχθέντα φυλάξαι οὐθ᾽ οἱ ἕνδεκα κτλ." Equidem, una particula δὲ ante ὑπὸ collocata, omnia bene procedere puto. Neque enim verba ὑπὸ τῶν πολιτῶν, Reiskio duce, jungas oportet cum participio ἐνδειχθέντα, sed cum verbo κατεψηφισμένον (i. e. a civibus, qui judicum in ea causa munere fungebantur, condemnatum): neque ea est participiorum ratio, ut id, quod extremo loco infertur, ἐνδειχθέντα, ad tempus debeat referri, quod insequutum sit condemnationem: pertinet enim ἐνδειχθέντα ad praegressum tempus (i. e. ἐνδείξεως actione instituta condemnatum), sicut §. 40. εἰλημμένοι δῶρα εἰληφότες. Cf. Saupp. ad Lycurg. p. 117. ann. ad Antiph. p. 159. Neque ἐνδείξεως mentio ab Aristogitonis persona est aliena: cf. §. 13. Kiessling. Quaestt. Att. p. 5. — φυλάξαι κτλ. Cf. Dem. in Aristog. I. 56. — ὁ μὲν νόμος κτλ. Cf. Schömann. de comitt. p. 92 sq.

§. 15. Δημάδῃ μὲν καὶ Δημοσθένει κτλ. Cf. I. 7. 45. 89. 101. — ὃς ἀγαθὸν μὲν ὑμᾶς πεποίηκεν οὐδεπώποτε. Viri docti desiderant οὐδέν: injuria, mea quidem sententia. Sat enim multa apud optimos quosque scriptores exstant exempla, ubi τὶ et οὐδὲν (μηδὲν) in ejusmodi enuntiatis omissa sunt. Ipse Dinarchus habet III. 6. οὐ γάρ ἐστι χαλεπώτερον κτλ. Plat. Phaedr. p. 241. C. παίδευσιν, ἧς . . τιμιώτερον οὔτε ἔστιν οὔτε ἔσται. Sophocl. Philoct. 444. οὐδέ πω κακόν γε ἀπώλετο. Eurip. Hec. 670. οὐ καινὸν εἶπας. Plat. Gorg. p. 485. D. ἐλεύθερον δὲ καὶ μέγα καὶ ἱκανόν μηδέποτε φθέγξασθαι. Legg. p. 642. A. οὐκ ἂν δύναιτο . . ποτε σαφὲς οὐδ᾽ ἱκανὸν ἐν τοῖς λόγοις ἀπολαβεῖν. Lucian. Saturn. 2. ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς ἑπτὰ σπουδαῖον μὲν οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαί μοι συγκεχώρηται. Boeckh. ad Plat. Min. p. 112. Stallb. ad Plat. Symp. p. 175. A. ad Euthyd. p. 286. D. Fritsch. Quaestt. Lucian. p. 93.

§. 16. πρῶτον μὲν κτλ. Cf. I. 46. 47. — εἴ τις δῶρα λαμβάνων μετὰ ταῦτα λέγει. Μετὰ ταῦτα non ad tempus pertinet, neque in praesenti tempori λαμβάνων haereas: apte enim contuleris cum hoc loco Andoc. de myst. 137. ἔχοντες μὲν τὸ σῶμα τοὐμὸν κρατοῦντες δὲ τοῦ βίου καὶ τῆς οὐσίας τῆς ἐμῆς εἶτα ἔσωζον. Dem. adv. Lept. 131. ἐροῦσιν ὡς Μεγαρεῖς . . τινες εἶναι φάσκοντες ἔπειτ᾽ ἀτελεῖς εἰσίν.

§. 17.

§. 17. δεκαπλασίαν . . τὴν ἔκτισιν. Vid. ann. ad I. 60. — πρὸς δὲ τούτοις ἀνακρίναντες κτλ. Vid. ann. ad I. 71. Merito veterem scripturam ἱερὰ πατρῷα praetuli virorum doctorum conjecturae ἠρία πατρῷα i. q. τάφοι πατρῷοι (Harpocr. s. v.). Quos in errorem induxerunt verba, quae huc respiciunt, §. 18. τοσοῦτον δ᾽ ἀπολέλοιπε τοῦ πατρὸς μνῆμά τι ἔχειν κτλ. Neque enim viderunt critici arctissimo vinculo cum μνήμασι πατρῴοις conjuncta esse ἱερὰ πατρῷα: atque fallitur Wurmius quoque, qui veterem scripturam ita defendit, ut sepulcrorum monumenta cum Apollinis πατρῴου cultu conjuncta fuisse dicat: in eo ille quidem errans,quod unius Apollinis Patriti mentiónem facit. Omnium enim omnino θεῶν πατρῴων atque imprimis Apollinis Patriti et Jovis Penetralis religiones cum deorum manium cultu erant conjunctae. Cf. Aeschin. de f. leg. 152. καὶ ἱερῶν καὶ τάφων πατρῴων μετουσία. Isae. de Menecl. h. 46. ἵνα μήτε τὰ ἱερὰ τὰ πατρῷα ὑπὲρ ἐκείνου μηδεὶς τιμᾷ μήτ᾽ ἐναγίζῃ αὐτῷ καθ᾽ ἕκαστον ἐνιαυτόν. de Astyph. h. 7. ἐπὶ τοὺς βωμοὺς τοὺς πατρῴους οὗτος βαδιεῖται καὶ τελευτήσαντι αὐτῷ καὶ τοῖς ἐκείνου προγόνοις τὰ νομιζόμενα ποιήσει. 36. τοὺς ἐχθίστους Ἀστυφίλου ἐπί τε τὰ μνήματα ἰέναι καὶ ἐπὶ τὰ ἱερὰ ἐκείνου ποιήσετε. Conf. Schömann. Antiqq. p. 238. ad Isae. p. 222. 369. coll. p. 201 sq. — εἰ γονέας εὖ ποιεῖ. Cf. Dem. adv. Eubulid. 70. ἔτι τοίνυν . . τοὺς ἐννέα ἄρχοντας ἀνακρίνετε εἰ γονέας εὖ ποιοῦσιν i. e. num pietatis erga parentes officio satisfaciant. V. Schöm. Antiqq. p. 238.

§. 18. ὅτε δ᾽ ὑμεῖς ἐστρατεύεσθε πάντες κτλ. Haec ad tempora, quae cladem Chaeronensem praegressa sunt, videntur respicere: neque enim eo tempore, quo, a Lycurgo et Demosthene accusatus, causa cecidit atque undecimviris traditus est, circa Olymp. CXII. (cf. Kiessling. Quaestt. Att. p. 8 sq. Nissen. Lycurgi vit. p. 65. Westermann. Quaestt. Dem. III. p. 106.), bellum gerebant Athenienses. — ὥστ᾽ οὐδ᾽ ἐν Ἐρετρίᾳ κτλ. Cf. Dem. in Aristog. II. 54. 58. nostr. supra §. 8. — τῶν δ᾽ ἄλλων Ἀθηναίων εἰσφερόντων. Non spectat, opinor, orator ad certum tributum ea aetate imperatum, sed in universum potius videtur loqui de more civium Atticorum. — οὐδὲ τῶν δημοσίων . . τὸ ἀργύριον ἅπαν ἐκτέτικεν. Verum vidisse credo Reiskium, qui eam proposuit scripturam (pro οὐδ᾽ ἐκ τῶν

δημ.), quam tenet cod. N. *Eorum nummorum,* inquit, *quos aerario debet, totam summam nondum persolvit.*

§. 19. τοῦτον μόνον ἡ ἐξ Ἀρ. π. β. τοῖς ἐζητηκόσι καὶ εἰδόσιν ἀποπέφαγκεν. In re simplicissima Reiskius, quum ἐζητηκόσι de solo Areopago dici posse persuasum haberet, erravit et in errorem induxit Schmidtium, qui, eadem de causa hunc locum pro corrupto habens, in ἐζητήκοσι synonymum quoddam verbi εἰδόσι latere suspicatus est. Rem ipse Dinarchus explicat verbis οὐ γὰρ . . πονηρίαν. Hunc solum, inquit, Areopagus indicavit plebi omnium rerum gnarae, quasi jam quaestione habita ab ipso populo. Similiter infra dicit orator §. 20. τοῦτον καταχειροτονήσας ὁ δῆμος παραδέδωκεν ὑμῖν τιμωρήσασθαι, quae non de propria καταχειροτονίᾳ debent intelligi. Cf. III. 3. 14. Nostrum locum imitatus est personatus Dem. in Aristog. I. 4. οἱ μὲν δικάζοντες ὑμεῖς ἥκετε μᾶλλον ἡμῶν τῶν κατηγόρων εἰδότες κτλ. ὥσθ' ἕκαςον ὑμῶν κατηγόρου τάξιν ἔχειν καὶ τὸ πρᾶγμα εἰδέναι μὴ μαθεῖν δεῖσθαι. — τὸ πολλάκις λεγόμενον κτλ. Cf. I. 3. ibique ann. Dem. in Aristog. I. 6. νυνὶ κρίνεται μὲν Ἀριςογείτων, δοκιμάζεσθε δὲ καὶ κινδυνεύετε ὑμεῖς περὶ δόξης.

§. 20. τοῖς ἐπὶ τοῦτο τεταγμένοις i. e. τοῖς ἕνδεκα, undecimviris rerum capitalium.

§. 21. ἢ διὰ τί . . φαίνεσθε σπουδάζοντες. Dobreus φανεῖσθε conjecit propter praegressa verba οἴσεσθε . . ἔσεσθε κατεψηφισμένοι: sed transitus a futuro ad praesens tempus hic quoque defendi potest ejusmodi exemplis, qualia attuli ad I. 70.

§. 22. μὴ γὰρ ἰδίους τοὺς ἀγῶνας τούτους ὑπολάβητε εἶναι . . . . ἀλλὰ κοινοὺς καὶ κατὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Conferre juvat Dem. in Polycl. 1. οὐ γὰρ ἐμὸς καὶ Πολυκλέους ἴδιός ἐςιν ὁ ἀγὼν μόνον ἀλλὰ καὶ τῆς πόλεως κοινός. in Mid. 45. πάνθ' ὅσα τις βιαζόμενος πράττει, κοινὰ ἀδικήματα καὶ κατὰ τῶν ἔξω τοῦ πράγματος ὄντων ἡγεῖτο. Ad sententiam comparaveris etiam Lycurg. 6. sq. — ἐκ τοῦ λοιποῦ χρόνου. Praepositio ἐκ jure assumpta est e cod. N pro vulg. ἐπί, quae de tempore ita non solet poni. Late autem patet ἐκ praepositionis de tempore illatae usus: cf. Isae. de Menecl. h. 32. ἐκ δὲ τοῦ λοιποῦ χρόνου . . εὖ ποιεῖν ἀλλήλους. Dem. in Neaer. 46. ἐκ τοῦ λοιποῦ χρόνου φίλους εἶναι ἀλλήλοις. — Ἐκ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου legimus Dem. in Phil. I. 1. 2. in Timocr. 90. ἐκ τῶν παρελθόντων χρόνων in Aristogit. II. 22. ἐκ παντὸς τοῦ

χρόνου adv. Lept. 141. in Aristocr. 73. adv. Pantaen. 60. adv. Nausim. 22. *ἐξ ἁπάντων τῶν χρόνων* in Timocr. 106. Falso in ejusmodi formulis *ἐκ* pro *ἐν* positum esse statuunt (v. Reuter. ad Dem. Phil. I. 1.): indicat enim hoc genus ipsum temporis decursum inde ab initio ejus temporis, quod exprimunt nomina cum praepositione *ἐκ* consociata. V. Bernhardy. Synt. p. 226.

§. 23. *ὁ φόβος ὁ παρ' ὑμῶν* i. e. *metus, quem vos objicitis.* Conf. Lys. in Eratosth. 66. *τὸ παρ' ὑμῶν δέος.* Isae. de Cleon. h. 39. *ἡ παρ' ὑμῶν αἰσχύνη.* Lycurg. 130. *ὁ παρὰ τῶν πολιτῶν φόβος.* Schömann. ad Isae. p. 193. nostr. ann. ad Lycurg. p. 297. — *Ἄρθμιον τὸν Πυθώνακτος τὸν Ζελείτην.* De Arthmio Zelita, qui, quum ad corrumpendos Graecos in Graeciam missus esset, Themistocle rogante ab Atheniensibus proscriptus est, vide Dem. in Phil. III. 41 sq. de f. leg. 271 sq. Aeschin. in Ctes. 258 c. schol. Plutarch. Themistocl. 6. Aristid. adv. Plat. II. p. 287. Dind. ib. p. 392. adv. Lept. II. p. 676. Harpocr. v. *Ἄρθμιος* et *ἄτιμος.* Anecdd. Bekk. p. 444. Schol. Plat. p. 337. Bkk. Argument. Aeschyl. Pers. Imitatus est noster Demosthenem uberrime hunc locum tractantem in Phil. III. 41 sq. atque Aeschinem, qui in fine orationis Ctesiphonteae ejusdem rei mentionem habet. Adi quae de Arthmii infamia scripsit Leonh. Spengel in appendice commentationis de Philippica tertia, et Funkhaenel. in Zimmermann. Diar. phil. n. 37 sq. 1841.

§. 25. *γράψαντες διαῤῥήδην κτλ.* Conf. Dem. in Phil. III. 42. *Ἄρθμιος, φησίν, ὁ Πυθώνακτος ὁ Ζελείτης ἄτιμος ἔςω καὶ πολέμιος τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων αὐτὸς καὶ γένος. εἶθ' ἡ αἰτία γέγραπται, δι' ἣν τοῦτ' ἐγένετο· ὅτι τὸν χρυσὸν τὸν ἐκ Μήδων εἰς Πελοπόννησον ἤγαγεν.* Aristid. adv. Plat. II. p. 287. Dind. *τοῦ δ' αὐτοῦ φρονήματός εςι καὶ ἡ ςήλη, ἣν ὕςερον τούτων ἔςησαν λέγουσαν τάδε· Ἄρθμιον τὸν Πυθώνακτος τὸν Ζελείτην ἄτιμον καὶ πολέμιον εἶναι τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων αὐτὸν καὶ γένος, ὅτι τὸν ἐκ Μήδων χρυσὸν εἰς Πελοπόννησον ἤνεγκε.*

§. 26. *δῶρα δεχόμενον ἐπὶ τοῖς τῆς πατρίδος συμφέρουσιν.* Schmidtius, quem praepositionis *ἐπὶ* fugit notio, verba *ἐπὶ . . συμφέρουσιν* cum *ποιῆσαι* jungenda esse censet. Sed consocianda haec sunt cum proxime praegressis, praepositione *ἐπὶ* respondente Latinorum praepositioni *contra.* Conf. Din. I. 112. *τοὺς ἐπὶ τῷ δήμῳ δῶρα λαμβάνοντας.* Antiphon. de saltat. 48. *ὅπου μὲν χρήματα λαμβάνοιεν ἐπ' ἐμοί.* Dem. de f. leg. 205. *καὶ*

χρήματα οὗτοι μὲν ἔχουσιν, ἐφ' ὑμῖν ἐγὼ δ' οὐκ ἠθέλησα λαβεῖν. Quod genus ad optimos quosque scriptores pertinere plurimis exemplis docui in ann. ad Antiphont. p. 238. 274. — τοιγάρτοι τῆς πόλεως κτλ. Illa, quae ante haec verba in plurimis exstant editionibus: ἐκ Πελοποννήσου πάσης, inepta esse patet: extrema verba τοιγάρτοι . . βάρβαρον ferri non posse, Wurmio equidem non dederim. Nam quod argumenti loco infert: „erant autem οἱ κινδυνεύσαντες οἱ πρόγονοι, dicit itaque Dinarchus οἱ πρόγονοι τῶν προγόνων ἀξίως ἐκινδύνευσαν“ hoc minime me movet, ut aliena illa verba putem ab hoc loco. Quidni de majoribus dicas, eos quoque majorum suorum factis digna edidisse facinora? Ita vero loquitur Wurmius, quasi Graecis, ubi de majorum rebus fortiter gestis loquantur, Marathonomachi tantummodo ante oculos potuerint obversari. Dinarchus Demosthenis vestigia pressit in Phil. III. 45. ἐκ δὲ τούτων εἰκότως τὰ τῶν Ἑλλήνων ἦν τῷ βαρβάρῳ φοβερὰ οὐχ ὁ βάρβαρος τοῖς Ἕλλησιν. — Epilogo carere hanc orationem cujusvis est perspicere, neque tamen multa deesse, sed ex hac ipsa narratione clausulam pependisse putaverim. Conferas velim Aesch. in Ctes. §§. extr.

III.

IN DINARCHI ORATIONEM IN PHILOCLEM.

PROOEMIUM.

Quum Harpali, qui, Sunium promontorium praetervectus, ad Taenarum promontorium appulerat classem, Athenis exspectabatur adventus, Ol. CXIII, 4., Philocles, vir auctoritate valens apud plebem Atticam, quippe qui non semel magistri militum munere functus esset et plus decies populi suffragiis creatus esset imperator (§. 12.), στρατηγὸς ἐπὶ τὴν Μουνυχίαν καὶ τὰ νεώρια constitutus est. Quod munus dubitari potest, utrum Philocli extra ordinem sit delatum, an in decem imperatorum ejus anni initio a plebe creatorum fuerit numero (§. 1.). Imperator jurejurando

interposito pollicitus est, se prohibiturum esse, ne in portum penetraret Harpalus (§. 2.). Neque tamen ita multo post pecunia corruptus Philocles, quum una nave Athenas adveheretur Harpalus, hominem in portum deferri passus est (§. 2. 3. 7. 16.). Quamquam tantum abfuit, ut corruptionis suspicio eo tempore caderet in Philoclem, ut, quum munere imperatoris esset defunctus, Ol. CXIV, 1. disciplinae puerorum custos publice constitutus sit, numero decem sophronistarum adscriptus. Quod munus incidit in eundem annum, quo Areopagitae nomen ejus detulerunt ad populum. Etenim quum fama increbuisset Ol. CXIII, 4. Harpali pecunia corruptos esse plurimos cives Atticos, initio statim cum Demosthene aliisque Philocles decretum tulerat, ut senatui Areopagitico mandaretur inquisitio in corruptionis reos (§. 2. coll. in Dem. 4. 61.): nihilominus, sceleris vestigia persequutus, Areopagus in hunc quoque inquirendum statuit: sed iterata demum (ut videtur, coll. §. 1. 16.) inquisitione ad liquidum confessumque perduxit hominis culpam. Interea plebes Philocli abrogat τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἐφήβων, hac re declarans, hominem, in quem ejusmodi culpae suspicio conveniret, indignum esse qui muneri sophronistae praeesset. Tandem vocatus in judicium Philocles judicum calculis damnatus est. Cf. Dem. ep. 3. p. 643. Bekk. Neque enim absens condemnatus est, id quod e loco corrupto §. 15. τοῦ νῦν ἐκλελοιπότος τὴν κρίσιν efficiunt viri docti: obstant enim verba §. 3. ὅμως ἐτόλμησεν εἰς .. ὑμᾶς .. ἐλθεῖν καὶ δεῖξαι ἑαυτὸν et νυνὶ δὲ ἀπολογησόμενος ἥκει. Quae cum illis ita studet conciliare Eysellus (dissert. p. 39.), ut diversis ea temporibus scripta esse statuat. Verum quotusquisque est, qui opinetur ea, quae diversis temporibus a Dinarcho conscripta essent, jam absente Philocle potuisse recitari ab actore? Neque, si statueris nostram orationem numquam esse recitatam in judicio, quid impulerit Dinarchum perspexeris, ut prooemio suo ejusmodi subjungeret perorationem. Vid. ann. ad §. 15.

Orationis nostrae initium excitat Dionysius Halic. de Din. jud. 10., Dinarcho eam vindicans: eandemque respicit scholiasta Aristoph. Equ. 1299. et Suidas v. πυνθάνεσθαι (§. 6.). Epilogo caret oratio, qui temporum injuria videtur interiisse. Ceterum idem dicendi genus in hac oratione deprehenditur, quod in ceteris Dinarchi orationibus: qui more suo multa ex aliis ipsius, nonnulla ex aliorum orationibus deprompta in Philocleam trans-

Δευτερολογίαις hanc orationem annumerandam esse arguit ipsa rerum tractatio.

---

§. 1. ἢ πῶς χρήσεσθε κτλ. Exspectabas ἢ τί χρήσεσθε κτλ. Sed confer I. 22.: ut ἢ πῶς certissima sit Bekkeri conjectura pro corrupto ὅπως. — οὐχ ἅπαξ ἀλλὰ τρὶς... Cf. §. 16. et prooem. nostr. — καὶ νῦν ἐν τῷ δήμῳ ἠκούετε κτλ. Falso verba ἐν τῷ δήμῳ Augerus reddidit: *publiquement*: loquitur enim orator de comitiis. Atque potest respicere ad eam concionem, in qua decem oratores creati sunt, qui populi nomine accusarent corruptionis reos. In καὶ particula ante ἐψευσμένος immerito offendit Reiskius: quamquam Schmidtius quoque verum non vidit, qui putavit καὶ illud respondere sequentibus particulis (καὶ .. καὶ) ante δῶρα et ἐπιωρκηκώς, ita ut haec sit explicatio antecedentis v. τρίς. Nihil enim duri habet criminum enumeratio post inquisitionis ab Areopago institutae commemorationem illata. Hoc dicit Dinarchus: *homo, qui ter non semel in scelere convictus, atque multis iisque gravissimis criminibus inquinatus, tamen ausus est etc.*

§. 2. στρατηγὸς .. ἐπὶ τὴν Μουνυχίαν καὶ τὰ νεώρια κεχειροτονημένος. Cf. Boeckh. Corp. Inscr. n. 178. 179. I. p. 311. ubi commemoratur στρατηγὸς ἐπὶ τὴν χώραν τὴν παραλίαν (Ol. CXXIII.). Ex eodem genere est Lys. in Agorat. 78. στρατηγῶν δὲ Ἄνυτος ἐπὶ Φυλήν. Similia v. ap. Bernhardy. Synt. p. 253. — ὃν ὤμοσεν ὅρκον κτλ. Quo pertineat hoc jusjurandum non liquet: possis suspicari imperatores, antequam munus inirent, ad jusjurandum esse adactos sicut archontes, qui publice jurabant se observaturos esse leges neque passuros fidem suam donis muneribusve corrumpi. Conf. Ast. ad Plat. Phaedr. p. 235. D. Schömann. Antiqq. p. 245. Ipse locus, quo sanctissimum imperator juravit jusjurandum, etsi disertis verbis non indicatur, templi sanctitatem produnt verba μεταξὺ τοῦ ἕδους καὶ τῆς τραπέζης: quamquam nimis fidenter Reiskius, τὸ ἕδος ad Minervae simulacrum a Phidia factum (Isocrat. de permut. init.) pertinere contendens, Parthenonem hic respici asseverat. Potest enim cujusvis dei deaeve simulacrum designari illo nomine: cf. Isocrat. Nicocl. 9. τοὺς εἰς τὰ τῶν θεῶν ἕδη ἁμαρτάνοντας. Panegyr. 155. τὰ τῶν θεῶν ἕδη καὶ τοὺς νεὼς συλᾶν. Lycurg. I. 143.

Thom. Mag. v. ἕδος. Lex Seguer. p. 246. Etym. Magn. p. 317. Sylb. Schaefer. ad Sophocl. Electr. 1374. Brunck. Τράπεζα vero in ipsius altaris vicinia solet esse. Polyb. 4, 35, 4. τότε δὲ διὰ τὴν ὠμότητα τῶν τολμώντων εἰς τοῦτ' ἦλθε καταφρονήσεως, ὥςτε περὶ τὸν βωμὸν καὶ τὴν τράπεζαν τῆς θεοῦ κατασφαγῆναι τοὺς Ἐφόρους ἅπαντας. Osann. Syllog. Inscr. I. 74. Boeckh. Corp. Inscr. I. p. 751.

§. 3. τοσοῦτον τῆς ὑμετέρας ῥᾳθυμίας καταπεφρόνηκε. Apte ad verba et sententiam comparaveris Lys. in Eratosth. 84. ἥκει ἀπολογησόμενος πρὸς αὐτοὺς τοὺς μάρτυρας τῆς τούτου πονηρίας. τοσοῦτον δ' ὑμῶν καταπεφρόνηκεν κτλ. Aesch. in Ctes. 103. Lycurg. 68. nostr. II. 19.

§. 4. ὁ . . νόμος, ἐάν τις ἐναντίον τῶν πολιτῶν ὁμολογήσας τι παραβῇ κτλ. Hanc legem respicit Dem. adv. Lept. 100. ἔςι δὲ δήπου νόμος ὑμῖν, εάν τις ὑποσχόμενός τι τὸν δῆμον ἢ βουλὴν ἢ δικαςήριον ἐξαπατήσῃ, τὰ ἔσχατα πάσχειν. ib. 135. ἔςιν ὑμῖν νόμος ἀρχαῖος τῶν καλῶς δοκούντων ἔχειν, ἐάν τις ὑποσχόμενός τι τὸν δῆμον ἐξαπατήσῃ, κρίνειν, κἂν ἁλῷ, θανάτου ζημιοῦν. Xenoph. Hell. 1, 7, 39. Dem. adv. Timoth. 67. de cor. 282. nostr. I. 47. Meier. et Schöm. Att. Proc. p. 344 sq. — ὑπὲρ τῆς αἰτίας τῆς εἰς αὐτὸν γεγενημένης. Cf. Antiph. Tetral. 1, β, 3. τὴν ὑποψίαν τὴν νῦν εἰς ἐμὲ οὖσαν. bis. 6. ἡ ὑποψία εἰς ἐμὲ οὖσα: ann. nostr. ad h. l. p. 156.

§. 5. ἀλλὰ περὶ μὲν κτλ. De re adi I. 60. II. 17. et ann. Offendit μὲν particula Reiskium et novissimos Dinarchi editores, qui in ejus locum suffecerunt μόνης. Quamquam μέν, socio suo δὲ carens, nihil habet insoliti: atque tacita cogitatione facile oppositam suppleveris sententiam: περὶ δὲ τῶν ἀποφάσεων οὔ. Cf. ann. ad Antiph. p. 153. et ad Dinarch. p. 130.

§. 6. καὶ εὐτυχεῖτε κτλ. Εὐτυχεῖτε dedi cum Suida et schol. Aristophanis. Dubitari potest, utrum haec forma pro praesenti an pro imperfecto tempore haberi debeat. Poterat enim imperfectum ita efferri: cf. Isae. de Philocl. h. 18. εὐτύχει. Dem. ep. 1. p. 634. Bkk. εὐτύχει. Antiph. de Her. caede 66. εὐπόρουν. Dem. adv. Nicostr. 9. εὐπόρουν. adv. Lept. 115. εὐπόρει. Plat. Symp. p. 219. D. εὐπόρουν. Ann. crit. ad Antiph. p. 89. Sed praestat praesens tempus. — Verbum ἐπύθεσθε, quod Wurmio non videtur in hunc locum convenire, quodammodo defenditur §. 11. verbis ἐγνωκότες τοῦτον οἷός ἐςιν. Sententiam vero pror-

sus eandem expressit Isocrates in Lochit. 13. — οὐ γάρ ἐςι χαλεπώτερον. Vid. ann. ad II. 15.

§. 7. τὸν εἰς τοσαύτην αἰσχύνην κτλ. Ad verba et sententiam compara I. 93. — τὸν ἀρχηγὸν κτλ. Similiter Isocrates Panath. 101. ἀρχηγοῖς γεγενημένοις καὶ διδασκάλοις τοιούτων ἔργων. Nostr. 16. τὸν δωροδόκον καὶ πάντων τῶν γεγενημένων κακῶν αἴτιον: scil. quia Harpalum sivit in portum invehi. — ὡς [ὅτι] τὸ συνέδριον κτλ. Conjunctionem ὅτι post ὡς positam seclusi. Neque enim defendi potest haec particula illis exemplis particularum ὡς . . ὅτι conjunctarum, quae apud optimos quosque scriptores reperiuntur. Sunt enim illa ex eo genere, in quo post ὡς vel ὅτι, quum verba ex his conjunctionibus apta sejungantur ab iis interjecta alia sententia, iteratur utravis particula. De quo vide Foertsch. Observ. critt. in Lys. p. 46. Küher. gr. gr. II. p. 479. 3. — ταῦτα πάντα προεῖται. Reiskius: Si bene habet, inquit, significat *senatus hanc totam fraudem committit in gratiam quorundam etc.* Schmidtius coll. I. 2. 27. 84. 99. 106. sensum esse dicit: *Senatus haec omnia (nimirum suam ipsius fidem et Philoclis virtutem) projicit, nihili facit.* Grammatica verborum ea est ratio, ut ex adjectivis δίκαιος, χρηςὸς et ἀδωροδόκητος tacita cogitatione assumi debeat τὸ δίκαιον, τὸ χρηςόν, τὸ ἀδωροδόκητον εἶναι i. e. justitiam, probitatem et incorruptum animum nihili fecit.

§. 8. ἄρ' ἴςε κτλ. Huc proxime accedunt Lycurgi verba §. 126. τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἀδικημάτων ὑςέρας δεῖ τετάχθαι τὰς τιμωρίας, προδοσίας δὲ καὶ δήμου καταλύσεως προτέρας. — πρῶτον τετάχθαι τὴν ὀργὴν κτλ. Dubitavi cum novissimis Dinarchi editoribus mutare πρῶτον in πρώτην: ferri enim possit neutrum adjectivi πρῶτος genus cum substantivis diversi generis τὴν ὀργὴν καὶ τὴν τιμωρίαν junctum, quum praesertim neutrum genus praecedat substantiva. Cf. Matth. gr. §. 437. Lycurg. 4. — In extremis verbis καὶ τὴν μετ' αὐτῆς γιγνομένην τιμωρίαν verba μετ' αὐτῆς cum Bekkero praetuli codicum mss. et edd. scripturae μετ' αὐτήν, quam languere nemo non videt. Ceterum saepissime copulantur ὀργὴ et τιμωρία, velut Dem. in Mid. 34. δημοσίας ὀργῆς καὶ τιμωρίας δίκαιός ἐςι τυγχάνειν. de cor. 274. ἀδικεῖ τις ἑκών; ὀργὴ καὶ τιμωρία κατὰ τούτου.

§. 12. τρὶς μὲν ἢ τετράκις κτλ. Cf. Dem. ep. 3. p. 643. Bekk. Χαρίδημον καὶ Φιλοκλέα καὶ ἐμέ, ὧν ἑτέρους εὐνουςέρους οὐδ'

αὐτοὶ νομίζετε. — τὸ τῆς ἡμετέρας ἡγεμονίας ἀξίωμα. De splendore principatus Graeciae hic agi non posse viderunt Reiskius et Schmidtius, qui jure ad muneris, quo Philocles functus est, dignitatem retulerunt verba Dinarchi. Cf. Thucyd. 7, 15. ὅτ' ἐῤῥώμην πολλὰ ἐν ἡγεμονίαις ὑμᾶς εὖ ἐποίησα. Isocrat. Panath. 143. καὶ τοὺς αὐτοὺς τούτους ςρατηγοὺς ᾑροῦντο καὶ πρέσβεις . . ἔπεμπον, καὶ πάσας τὰς ἡγεμονίας τὰς τῆς πόλεως αὐτοῖς παρεδίδοσαν.

§. 13. ἔπειτα ὑποςέλλεσθαί τι δεῖ πρὸς τὸν τοιοῦτον ὑμῖν κτλ. Offensioni viris doctis fuit ὑμῖν: Schmidtio non item, qui ὑμῖν et τοιοῦτον tam arcte conjungit, ut unam conficiant notionem. Verum quum dativi ethici (cf. I. 1.) ea sit ratio, ut casus ille nomini subjectus simul cum universa sententia vinculo quodam conjungatur, illud genus huc non pertinet. Itaque non dubito pronomen ὑμῖν copulare cum verbo δεῖ: quae structura non abhorret a graecae linguae legibus. Cf. Sophocl. Oed. Col. 721. νῦν σοι τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη. Plat. rep. X. p. 608. C. Phileb. p. 38. B. Xenoph. Oec. 7, 20. 8, 9. Anab. 3, 4, 35. atque Dem. de fals. leg. 185. Neque transitus a dativo ὑμῖν ad accusativum ἠδικημένους inauditus est. Cf. Xenoph. Anab. 3, 4, 35. δεῖ ἐπισάξαι τὸν ἵππον Πέρσῃ ἀνδρὶ καὶ χαλινῶσαι δεῖ, καὶ θωρακισθέντα ἀναβῆναι ἐπὶ τὸν ἵππον. Verbi ὑποςέλλεσθαι significatum illustrabunt loci Dem. de f. leg. 156. 237. adv. Pantaen. 48. — οὐχ οἱ τοιοῦτοι κτλ. Cf. §. 20. 21. I. 108. et ann.

§. 14. ἑωρακότες. Referas oportet hoc participium ad judices, de quibus supra loquutus est orator: sed exspectes ἑωρακότας propter praegressum τιμωρουμένους. Neque tamen cum Stephano atque Reiskio accusativum in nominativi locum jubeas succedere. Nam saepenumero post accusativum infinitivo adjunctum Graeci, sententiae potius quam verborum ratione habita, deflectunt in participii nominativum. Quam rationem praeivit Homerus Il. 2, 350. φημὶ μὲν οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα . . ἀςράπτων ἐπιδέξια. Thucyd. 5, 36. τὸ γὰρ Ἄργος ἀεὶ ἠπίςαντο ἐπιθυμοῦντας τοὺς Λακεδαιμονίους καλῶς σφίσι φίλιον γενέσθαι ἡγούμενοι τὸν ἔξω Πελοποννήσου πόλεμον ῥᾴω ἂν εἶναι. Plat. Phaedr. p. 241. D. καίτοι ᾤμην γε μεσοῦν αὐτὸν καὶ ἐρεῖν . . λέγων κτλ. Nost. infra §. 18. ἃ χρὴ λογισαμένους ὑμᾶς . . μισεῖν . . εἰδότες κτλ. Plat. Phaedr. p. 270. D. Legg. X. p. 855. C.

Xenoph. Cyrop. 1, 4, 26. Poppo de elocut. Thucyd. p. 117. Stallb. ad Plat. Phaedr. p. 241. D. — προκεχειρικότα πρῶτον τῶν ἄλλων κτλ. Vid. ann. ad I. 105.

§. 15. τοῦ νῦν ἐκλελοιπότος τὴν κρίσιν. Contrariam hic requiri sententiam docent §. 3. 4. Cf. prooem. nostr. Nec vero virorum doctorum conjecturae, qui huic loco mederi studuerunt, mihi ab omni parte satisfecerunt. Neque enim ferri potest Dobrei conjectura εἰληχότος τὴν κρίσιν, quae dictio a foro Attico abhorret; neque, Schmidtii conjectura οὐκ ἐκλελοιπότος admissa, non displicet quod praecedit νῦν: nec denique Sauppius, qui malit rescribere ἐληλυθότος ἐς τὴν κρίσιν, ad forensem consuetudinem videtur accommodasse orationem. Fuit quum, audaciore usus conjectandi ratione, nomen τὴν κρίσιν tamquam διττογραφίαν vocis τιμωρίαν ejici juberem et pro ἐκλελοιπότος inferre mallem εἰσεληλυθότος. — In verbis καὶ οὐκ αὐτόπται ἐςὲ offensioni fuisse videtur Baitero et Sauppio οὐκ particula post conjunctionem conditionalem (αἰσχύνομαι εἰ) illata: nam in ipsarum enuntiationum opposita et cohaerentia nihil equidem reperio, quod potuerit offendere viros doctos. Quos nulla necessitate adstrictos abjudicasse existimo ab hoc loco negativam particulam. Opposita enim esse haec „οὐκ αὐτόπται ἐςὲ“ illis „παροξυνθέντας ὑφ᾽ ἡμῶν ἐπὶ τὴν . . τιμωρίαν ἐλθεῖν“ apertum est, ita tamen ut negatio οὐκ cum verbis αὐτόπται ἐςὲ conjuncta illam potissimum notionem afficiat, quae in priore vocis αὐτόπται parte vel ipsa pronuntiatione adjuvanda est. Neque desiderantur exempla, in quibus post εἰ infertur οὐ particula, quasi in unam illa quidem notionem cum verbo aliquo sequenti coalescens. Conf. Hermann. ad Viger. p. 831. Schömann. ad Isae. p. 324. Hartung. Partikeln II. p. 122. — ἀπεχειροτόνησεν κτλ. Similia vide II. 10. De munere, cujus hoc loco mentio inchoatur, adi prooemium hujus orationis et Boeckh. Staatsh. I. p. 256. Hermann. Staatsalt. §. 150.

§. 16. ὑμεῖς δὲ οἱ τῆς δημοκρατίας καὶ τῶν νόμων φύλακες. Cf. Lys. de caed. Eratosth. 36. Dem. in Mid. 223. in Timocr. 2. 118. 148. adv. Eubulid. 56. Lycurg. 4. Aristotel. Polit. IV, 14. 16. — οὓς ἡ τύχη καὶ ὁ νόμος . . δικάσοντας ἐπέτρεψε. Vitium in his verbis residere certissimum est: quamquam aliter sentit Schmidtius, qui „Quidni, inquit, hoc loco a vulgari ratione pallulum recedere licuerit Dinarcho?“ Viro-

rum doctorum conjecturas, quibus mederi huic loco conati sunt, in annotatione critica collegi: neque tamen quisquam praeter Reiskium leni usus esse videtur medicina, qui pro ἐπέτρεψε proposuit ἐπέστησε. Itaque dubito, utrum Reiskii sententiae calculum adjiciam, an post δικάσοντας quaedam verba excidisse statuam. — καὶ τρὶς ἤδη δικαίως ἐζημιωμένος κτλ. Ἂν non inseram cum Reiskio: eademque est Wurmii opinio, qui confert §. 21. οὗτος μὲν γὰρ αὐτοῦ πάλαι θάνατον κατέγνωκε. Καὶ particula non copulandi sed intendendi vim habet: *vel* ter jam condemnatus optimo jure e suo ipsius decreto.

§. 17. οὐχ ὑμεῖς ἐστὲ κτλ. Conf. I. 14.

§. 18. οἷς πρότερον ἔφη διαφέρεσθαι. Conf. I. 1.

§. 19. οὐδὲ δουλεύει ταῖς δόξαις. Cf. I. 27. Dem. in Mid. 210. μηδὲ τὸν πλοῦτον μηδὲ τὴν δόξαν τὴν τούτων θαυμάζετε ἀλλ' ὑμᾶς αὐτούς. — εἰδότες. Cf. ann. ad §. 14.

§. 21. ὑπὲρ πάσης . . τῆς χώρας κτλ. Cf. I. 108. — τῶν νόμων καὶ τῶν τοῦ δήμου * ψηφισμάτων * καὶ τῶν τῆς βουλῆς ἀποφάσεων. Post δήμου inserendum esse duxi ψηφισμάτων. Neque enim duplex ἀποφάσεων genus, quod in vulgatis verbis deprehenditur, ferri potest. Conjecturae, quam proposui, favet Din. I. 84. πείθεσθαι τοῖς νόμοις καὶ τοῖς τοῦ δήμου ψηφίσμασι: ib. 101. Dem. in Neaer. 13. παρὰ τοὺς νόμους καὶ τὰ ψηφίσματα τὰ ὑμέτερα. Quamquam plerumque quingentorum quoque virorum mentio fit, ubi leges atque psephismata commemorantur. Cf. Dem. de f. leg. 179. ὀμωμόκατε ψηφιεῖσθαι κατὰ τοὺς νόμους καὶ τὰ ψηφίσματα τὰ τοῦ δήμου καὶ τῆς βουλῆς τῶν πεντακοσίων. in Aristocr. 87. in Timocrat. 149. adv. Polycl. 3. in Euerg. et Mnesib. 19.

§. 22. ἐπαινεῖσθε ταῖς . . ζητήσεσιν. Ante ταῖς . . ζητήσεσιν Reiskius praepositionem ἐπὶ jussit inseri: Schmidtius, in vulgata acquiescens, „Quidni, inquit, dativus instrumentum indicet?“ Cujus sententiam parum perspicio. Illud certissimum est, ubi de causa agatur, similiter non semel inferri dativum, velut Plat. Legg. I. p. 627. A. ἐν ὁπόσαις οἱ ἀμείνονες νικῶσι τὸ πλῆθος καὶ τοὺς χείρους, ὀρθῶς ἂν αὕτη κρείττων τε αὑτῆς λέγοιθ' ἡ πόλις, ἐπαινοῖτό τε ἂν δικαιότατα τῇ τοιαύτῃ νίκῃ. de rep. II. p. 359. B. τὸ δὲ δίκαιον . . ἀρρωστίᾳ τοῦ ἀδικεῖν τιμώμενον. Menex. p. 238. D. οὔτε ἀσθενείᾳ . . ἀπελήλαται οὐδεὶς οὐδὲ τοῖς ἐναντίοις τετίμηται. Matth. gr. §. 398. b.

INDEX GRAECUS.

ἐκ-

INDEX LATINUS.

FORMIS A. G. SCHADII.

U. C. BERKELEY LIBRARIES
C046172230